JANETTE OKE

Dincolo de apropiata furtună

Două inimi
în primejdie de a fi frânte...

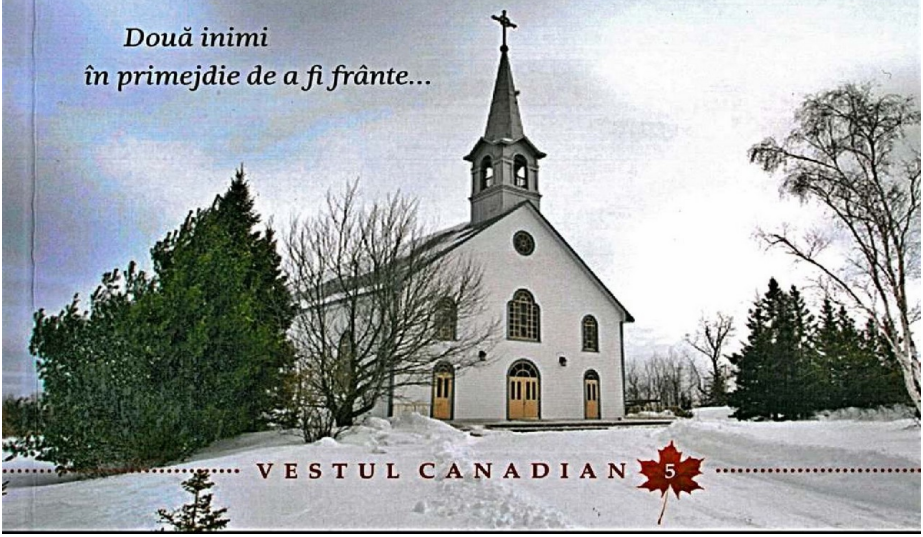

VESTUL CANADIAN 5

JANETTE OKE

Dincolo de apropiata furtună

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 5

Casa Cărţii, Oradea
2013

Copyright © 2000 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Beyond the Gathering Storm
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Dincolo de apropiata furtună
Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărţii
O.P. 2, C.P. 30.
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
Dincolo de apropiata furtună / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu. — Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 69 – 5 I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111 (71) – 31 = 135.1
Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea şi corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea,

www.findata.eu

Dedicată acelor cititori
care mi-au cerut încă o povestire
despre familia Delaney.

CAPITOLUL 1

Ploaia rece şi vântul nu făceau din dimineaţa aceasta una plăcută pentru aventura în care pornisem astăzi. Cu toate că se străduia să se adăpostească cât mai bine sub umbrela împrumutată, îi era cu neputinţă să împiedice ploaia sau vântul să pătrundă prin veşminte. Nu vremea în sine era greu de suportat, după părerea ei. Lucrul ce o tulbura era faptul că tatăl ei fusese nevoit să petreacă alături de ea trei zile pentru a-şi alege cu grijă o garderobă nouă, deşi limitată. Oare urma să fie distrusă din prima zi, din cauza eforturilor depuse? Tatăl ei nu se plânsese, însă ea era sigură că, după părerea lui, ar fi putut alege puţin mai repede.

Fusese destul de agitată când părăsise mica ei încăpere de la pensiune, iar vremea n-o ajută cu nimic.

— Mi-aş fi dorit ca tata să fi putut rămâne sau ca mama să poată veni cu mine, şopti pentru sine.

Îşi aminti asigurările primite de la mama ei la despărţire, deşi lacrimile ce se prelingeau pe acel chip îndrăgit păreau a le dezminţi. „*Dumnezeu va fi cu tine*. *Să nu uiţi niciodată asta*. *Şi ne vom ruga*. În *fiecare zi*”,! îi şoptise mama ei.

Gândul acesta o ajută să se îmbărbăteze, aşa că strânse mai tare umbrela în mâini şi se pregăti să traverseze strada.

Ridicase piciorul pentru a păşi pe stradă când auzi zgomotul unei maşini ce se apropia. În mod automat întoarse capul şi se opri, încă uimită şi amuzată de zgomotul şi viteza cu care călătoreau aceste vehicule moderne. Aceasta avea culoarea bleumarin, iar capota îi

era împodobită cu o statuetă elegantă. Bărbatul de la volan îşi scosese capul pe fereastra deschisă, evident, pentru a avea o mai bună vizibilitate decât avea prin parbrizul presărat cu picuri de ploaie. Ochelarii de protecţie închişi la culoare îi acopereau ochii şi o eşarfă lungă îi atârna în jurul gâtului, în pericol de a fi smulsă şi purtată de vânt.

Ea îl privi fix, iar el zâmbea amuzat, cu colţurile gurii ridicate. Pe moment uită de ploaie şi de agitaţia-i lăuntrică, atât de captivată era de maşina ce străbătea în viteză strada noroioasă, plină de bălţoace.

Ridică umbrela pentru a putea vedea mai bine şi păşi pe marginea trotuarului.

Prea târziu realiză ce greşeală făcuse. În timp ce automobilul trecu în viteză pe lângă ea, câţiva stropi de apă de ploaie amestecată cu noroi îi pătară fusta. Sări înapoi alarmată, însă răul fusese săvârşit. Îşi mută privirea de la veşmintele-i ude la maşina ce se îndepărta. Şoferul îşi scoase din nou capul pe fereastră, ca să arunce o privire înapoi, spre ea. Poate că va trage maşina la marginea străzii şi se va grăbi să-şi ceară scuze. Însă bărbatul ridică doar din umeri într-un gest exagerat, apoi avu tupeul să zâmbească larg şi să fluture din mână. Nu-i venea să creadă cât de bădăran se purtase. Acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată acasă. Era sigură că noile ei haine fuseseră distruse, iar acest bărbat părea să gândească că totul nu era decât o glumă nevinovată.

— Vai de mine! exclamă ea în timp ce se uita disperată la fusta ei udă.

Urma să aibă un interviu pentru o slujbă în clădirea de peste drum. Tatăl ei aranjase întâlnirea, nădăjduise s-o poată însoţi, însă datoria îl chemase şi fusese nevoit să plece din oraş. Iat-o acum aici, cu hainele murdare, cu încălţările ude, fără să aibă timp să se întoarcă acasă şi să se schimbe.

— Ce mă fac acum? întrebă cu voce tare şi cu

privirea consternată. Nu pot…

Clătină din cap, apoi începu să râdă.

— Ei bine, asta e. N-am ce să fac. Cred că va trebui să mă descurc cum pot.

Studie strada cu atenţie pentru a se asigura că nu se mai apropia niciun automobil, apoi se aventură să traverseze, rezemându-şi umbrela de umăr. Era deja atât de udă, încât puţină ploaie nu se mai simţea.

Deschise uşa greoaie a clădirii şi privi cu tristeţe în jur. Nu se vedea nimeni şi nu era sigură care dintre uşile ce se deschideau în holul spaţios era cea pe care trebuia să intre. Închise umbrela, o aşeză în suport şi încercă în zadar să scuture apa de pe fuste.

— Mama spunea întotdeauna că viaţa poate aduce cu sine surprize neplăcute şi omul trebuie să se descurce cum poate, şopti ea pentru sine în timp ce-şi netezea părul închis la culoare sub pălărie. Ei bine, nu sunt foarte sigură cum voi putea să mă descurc de data asta.

Îşi netezi haina, observând că cele mai mari pete de noroi se aflau pe ea, deşi nici fusta gri nu scăpase şi avea o pată neagră chiar în partea din faţă.

Îşi dădu haina jos. O putea ţine în aşa fel încât murdăria să nu fie chiar atât de vizibilă. Cu o batistă curată îşi şterse picurii de ploaie de pe faţă şi din nou îşi netezi părul umed. Îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept, dorindu-şi să simtă siguranţa din rugăciunile mamei sale. Apoi privi din nou în jur.

Făcu doar câţiva paşi şi în minte îi veni umbrela. Era împrumutată. Dacă credea cineva că umbrelele lăsate în suport erau pentru folosul public? Şi poate chiar erau. Nu ştia cum. Se proceda la oraş. Se întoarse şi o luă din suport, deşi îi era destul de greu să ducă în mână şi umbrela îmbibată cu apă şi haina umedă.

Tata mi-a spus: „*Urcă scările şi la dreapta*”, îşi aminti. *Numele bărbatului este Kingsley*. *Arthur Kingsley* –

dar trebuie să ţin minte doar domnul Kingsley. Se strădui să zâmbească şi-şi îndreptă umerii. Era, într-adevăr, o aventură – aşa cum spusese tatăl ei. Aruncă o privire plină de regret în jos şi, cu hotărâre, păşi pe ultima treaptă şi apucă; la dreapta.

Tata a spus că este o secretară aici. Trebuie să vorbesc cu ea. Să mă prezint şi să-i spun cu ce treabă am venit.

Făcu o grimasă şi-şi mută haina în încercarea de a-şi acoperi fusta. Ce va gândi doamna respectivă despre felul în care arăta?

— Nădăjduiesc că are simţul umorului, murmură ea.

Găsi camera la capătul coridorului şi ezită doar o clipă înainte de a intra, urmând indicaţiile de pe uşă. *Arthur Kingsley şi Asociaţii. Vă rugăm intraţi*.

Erau câţiva oameni în încăpere. Câteva birouri erau aliniate de-a lungul peretelui şi cel puţin o jumătate de duzină de femei erau aplecate deasupra maşinilor de scris, în timp ce degetele lor băteau ritmuri diferite pe clapele negre şi albe. Aşezaţi pe scaune aflate aproape de uşă, alţi oameni aşteptau, mutându-şi, nerăbdători, picioarele din loc în loc, părând dornici să capteze atenţia secretarei ce prezida la biroul din apropiere. Teancurile de hârtie aşezate în jurul ei aproape că ascundeau semnul *Domnişoara Stout, secretară*.

Tânăra oftă uşurată, apoi nu-şi putu opri un alt zâmbet în timp ce se îndreptă spre ea. Femeia de vârstă mijlocie care purta numele de „domnişoara Stout” era subţire precum o trestie.

— Da? spuse femeia fără să-şi ridice privirea din hârtie.

Acest singur cuvânt făcu să se ridice toate capetele din încăpere, privirile îndreptându-se spre personajul aflat în faţa biroului. O clipă, tânăra se simţi cuprinsă de panică, apoi îşi drese glasul, reuşi să zâmbească slab şi vorbi cu

mai multă încredere decât simţea.

— Sunt Christine Delaney. Am… O clipă, cuvântul îi zbură din minte. Se străduí să se salveze de la o şi mai mare stânjeneală.

— Am o întâlnire cu domnul… Ăăă… Domnul…

Urmă o altă clipă de panică în timp ce încerca să-şi amintească numele.

— Domnul Kingsley. Domnul Arthur Kingsley, spuse deodată şi răsuflă uşurată.

Femeia se încruntă.

— Însă am o mică problemă, se grăbi Christine, surprinsă de îndrăzneala ei. Tocmai când traversam strada aici – arătă cu mâna în direcţia străzii cu pricina – a trecut o maşină care m-a stropit pe fustă. Poate că domnul Kingsley ar prefera să facă o altă programare… Pentru mai târziu… Când voi arăta mai prezentabil…

Christine se opri, iar încruntătura femeii se accentuă.

— Şoferi nebuni, şuieră ea, apoi, cu venin. N-ar fi trebuit să li se dea voie să circule pe străzi. Nici că le pasă cum conduc.

— O, eu…

— Am fost nevoită să mă feresc din faţa lor două dimineţi la rând, continuă femeia, înfierbântată de subiectul în cauză. Şi nu e vorba doar de băltoace. Îţi rişti viaţa. N-ar fi trebuit să li se îngăduie. Niciodată. Maşinile şi oamenii n-au ce căuta pe aceleaşi străzi – asta-i.

În tot timpul cât vorbise, femeia aranjă şi mută hârtii cu un spirit atât de răzbunător, încât biroul aproape că se cutremură. Christine auzi un chicotit ce venea dinspre unul dintre birourile din stânga ei. Femeia auzi şi ea, probabil, căci se uită încruntată în acea direcţie. Clapele maşinilor de scris îşi începură clămpănitul cu o reînnoită energie.

— Vino, spuse femeia, făcând cu capul în direcţia Christinei în timp ce se ridica de pe scaun.

— Dar n-ar trebui…? începu aceasta, privind încă o dată spre fustă.

— Domnul Kingsley este un om foarte ocupat. N-are timp pentru un alt interviu. Vrea ca problema să fie rezolvată – astăzi. Va trebui să te descurci cum poţi mai bine.

Sate descurci cum poţi mai bine. Nu auzise aceste cuvinte toată viaţa ei? Christine ridică din umeri şi se întoarse, urmând-o.

— Şi lasă-ţi umbrela şi haina acolo. Nu vreau să picure pe covor, spuse femeia scurt, încruntătura ei exprimându-i atitudinea faţă de ambele lucruri, în timp ce arăta spre cuierul din partea cealaltă a încăperii.

Christine agăţă, ascultătoare, haina cea nouă lângă alte patru, sperând că umbrela ei împrumutată va fi în siguranţă. O urmă timidă pe femeia nerăbdătoare prin uşa din lemn masiv de stejar, bucuroasă să scape de privirile curioşilor.

Încăperea era spaţioasă, plină cu rafturi şi mese şi dulapuri pentru fişe, toate acoperite cu hârtii şi legături şi teancuri de registre. În centrul încăperii, un bărbat corpolent ocupa un scaun aflat la un birou mare. Capul îi era aplecat în faţă, iar şuviţele rebele de culoare nisipoasă îl făceau să semene cu o creatură ciudată, acoperită cu blană lăţoasă. Mâinile-i prea mari erau ocupate să traseze o linie pe paginile risipite în faţa lui. Christine îl auzi mormăind cuvinte şi expresii cu care nu era familiarizată şi pe care cu siguranţă mama ei nu le-ar fi îngăduit în căminul lor. Judecând după tonul vocii şi după căutătura întunecată de pe chip, se părea că domnul Kingsley era nemulţumit de ceva anume.

— Domnule, începu secretara pe un ton respectuos.

Singurul răspuns fu un mormăit.

— Ultima candidată pentru interviu este aici, domnule.

Nu-şi ridică capul.

— Sper să fie mai bună decât celelalte, bombăni el. Nu pot folosi maşina de scris. Nu pot scrie corect cuvintele. Nu ştiu ce le mai învaţă în şcoală zilele astea. Mi-aş petrece tot timpul…

— Domnule. Este aici, cu mine.

Capul se ridică. Doi ochi căprui o cercetară pe Christine de sub sprâncenele stufoase. Două mâini mari se ridicară pentru a da la o parte de pe chip coama de păr. Nu spuse nimic. Nici domnişoara Stout. Christine înghiţi, stânjenită, însă nu făcu nicio mişcare. Cine ar fi trebuit să spargă această ciudată tăcere? Să îndrăznească? O făcu.

— Eu sunt Christine Deianey, spuse ea pe un ton surprinzător de controlat. Am o întâlnire – un interviu – pentru o slujbă. Trebuie să-mi cer scuze. Eu… Am avut parte de un mic incident pe drum încoace. O maşină…

— Şoferi nesăbuiţi, izbucni bărbatul, ca un ecou la izbucnirea de mai devreme a secretarei. Privirea îi căzu pe fusta tinerei în timp ce aceasta gesticula, neajutorată.

— N-au niciun respect pentru cei aflaţi pe trotuare. Ai crede că străzile au fost inventate doar ca să-şi conducă ei maşinile acelea nesuferite. Conduc ca Jehu. Toţi. Nu ştiu ce e mai rău: praful sau noroiul.

Îşi mută din nou privirea spre chipul Christinei.

— Deci, vrei să spui că trebuie să te întorci acasă pentru a-ţi schimba hainele? întrebă cu glas iritat.

— Nu, domnule, răspunse ea degrabă, adăugând tonului respectuos o uşoară notă de amuzament. Adică… Asta dacă nu vă deranjează pe *dumneavoastră*, domnule.

— Încălţările îţi sunt ude, observă el pe un ton morocănos. De acolo o să ţi se tragă moartea.

Christine se mulţumi să ridice din umeri.

— Dacă încălţările ude ar fi omorât pe cineva, spuse ea pe un ton cât se poate de natural, ar fi trebuit să dispar demult.

Răspunsul păru să-l surprindă chiar mai mult. Îşi drese glasul. Christine observă că ridurile de pe frunte nu-i erau chiar atât de adânci când se încrunta.

— În cazul ăsta, să-i dăm drumul, spuse el, cu glasul aproape civilizat.

Christine auzi uşa închizându-se încetişor. Domnişoara Stout se retrăsese.

Bărbatul întinse mâna după un dosar pe care i-l lăsase secretara pe colţul biroului.

— Ai experienţă? întrebă înainte ca ochii săi să parcurgă conţinutul.

— Nu, domnule. Cel puţin nu în ce priveşte maşina de scris, răspunse Christine.

El ridică din sprâncenele-i stufoase.

— Dar la ce?

— La orice sarcină încredinţată de tata sau de mama mea, răspunse ea cu sinceritate.

Bărbatul păru amuzat.

— Vrei să-mi spui că ai experienţă în a asculta de ordinele date?

— Da, domnule. Cred că da.

— Şi nu ţi-e teamă de muncă?

Ea nu ezită.

— Aştepta de la noi să ne facem treaba încredinţată, răspunse ea. Munca era parte a vieţii. Supravieţuirea depindea de asta.

El încuviinţă.

— Ei bine, ăsta e un lucru bun în zilele astea, spuse el morocănos şi-şi îndreptă atenţia spre fişa pe care o ţinea în mână.

— O, da, spuse după câteva clipe, ridicându-şi privirea. Eşti fiica ofiţerului de poliţie. Ţi-ai petrecut toată viaţa în Nord.

O privi.

— Pun pariu că toate astea ţi se par diferite, ce zici?

Christine nu-şi putu opri o privire scurtă spre fusta murdară.

Spre surprinderea ei, îl auzi chicotind.

— Ei bine, un lucru pe care-l vei învăţa destul de repede este să te fereşti de idioţii aceia de şoferi. Îţi pui viaţa în pericol ori de câte ori traversezi strada. N-ar fi trebuit să li se permită. Acum întreg oraşul e împânzit de ele. Nu le mai putem scoate de pe străzi. S-a ajuns până acolo că fiecare trebuie să aibă o maşină, ca să fie în rând cu lumea.

Christine zâmbi. Nădăjduia că omul va trece curând la interviu. Picioarele-i erau ude şi se simţea inconfortabil, iar faptul că urma să fie intervievată pentru prima ei slujbă încă o tulbura. Dacă nu reuşea? Ce avea să facă? Tatăl ei plănuise să rămână până când urma s-o vadă instalată. Acum era singură. Singură şi emoţionată. Şi cu totul în afara elementului ei.

Bărbatul închise dosarul. Îşi simţi inima tresărind, deznădăjduită. Nu-i oferise ocazia de a spune ce ştie. Abia dacă citise ce era scris acolo.

— Dă asta domnişoarei Stout când ieşi, spuse el aspru. Începi luni dimineaţă. La ora opt fix. Vei afla detalii de la ea.

Christine obţinuse slujba. Obţinuse slujba şi nici măcar nu fusese intervievată. Cel puţin nu aşa cum o lăsase să creadă secretara şcolii. Acceptă dosarul fără să afişeze vreo expresie pe chip, reuşi să mormăie: „Mulţumesc, domnule!” şi dădu să plece, încă uluită.

— Şi, domnişoară Delaney, strigă el după ea când ajunse aproape de uşă.

Ea se întoarse. Aşadar, înţelesese greşit. Acum va afla adevărul.

— Ai face bine să te întorci acasă cât mai repede şi să-ţi schimbi încălţările, doar aşa, preventiv, spuse el aproape amabil. Nu e de dorit să răceşti, nu-i aşa? Înainte

de a-ţi începe prima slujbă.

Ea zâmbi şi încuviinţă.

Abia îşi luase haina pe ea şi apucase umbrela, când se auzi zarvă mare la uşă. La început nu văzu cine intrase, însă observă că sosirea determinase o mare agitaţie în încăpere.

Christine constată că expresia acră de pe chipul domnişoarei Stout se accentuase, iar buzele i se strânseseră într-un gest dezaprobator. Însă printre domnişoarele ce şedeau la birourile alăturate, răspunsul era cu totul diferit. Capetele se ridicaseră şi mâinile căutau cu febrilitate să aranjeze podoaba capilară a proprietarelor. Priviri şăgalnice şi bătăi uşoare şi repezi din gene însoţiră zâmbetele cu subînţeles. Christine se întoarse ca să vadă cine provocase un răspuns atât de surprinzător. Şi iată-l, stând acolo, cu ochelarii cei negri atârnându-i din mâna înmănuşată şi cu eşarfa cea lungă petrecută neglijent în jurul gâtului şi căzându-i pe umăr, ridicându-şi cu aroganţă capul în timp ce mătură cu privirea şirul de tinere dactilografe. Era chiar şoferul maşinii ce o stropise şi îşi făcuse ieşirea din scenă ridicând nepăsător din umeri şi zâmbind batjocoritor.

Simţi cum umerii îi înţepenesc şi buzele i se strâng.

El se răsuci să privească în jur şi în acea clipă privirile li se întâlniră. Îşi dădu seama că o recunoscuse îndată. Privirea lui se îndreptă spre haina pătată de noroi.

— Se pare că stăteai prea aproape de bordură, chicoti el.

Ochii negri îi sclipiră, amuzaţi.

— Aşa se pare, răspunse ea cu răceală în glas. Domnişoara Stout şi domnul Kingsley m-au asigurat că o să mă obişnuiesc curând cu asta. Spun că oraşul este plin de şoferi cărora le pasă prea puţin de ceilalţi.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană. Era limpede că nu se căia şi nici nu-i părea rău. De fapt, încă părea

amuzat. Însă cuvintele lui o surprinseră.

— Aşteaptă-mă o clipă şi te duc acasă.

Tonul său părea a sugera faptul că era pe cale să-i facă o mare favoare. Christine simţi cum în încăpere se aşternu liniştea.

— Nu, mulţumesc, spuse ea fără ezitare. Traversarea străzilor poate părea periculoasă, însă prefer să risc.

Fără a-l mai privi, adună materialele pe care i le dăduse domnişoara Stout ca să le citească zilele următoare, apoi se îndreptă spre uşă. Toţi cei aflaţi în încăpere aveau privirile aţintite asupra ei. Nu-i păsa. Spera că nu vor avea impresia că-l cunoaşte pe acest tânăr străin arogant.

Era pe punctul de a deschide uşa când îl auzi întrebând:

— Tata e aici?

— E zi de lucru, răspunse înţepată domnişoara Stout. Unde altundeva ar putea fi?

— Bun, veni răspunsul tensionat.

— Acum e ocupat... Începu femeia în timp ce Christine îşi întoarse capul, uluită.

— Întotdeauna e ocupat.

Tânărul ignoră total mâna întinsă a secretarei. Fără a ezita o clipă, el deschise larg uşa biroului domnului Kingsley.

Inima Christinei aproape că se opri când îşi dădu seama că tocmai avusese o conversaţie nu chiar politicoasă cu fiul şefului ei. Înainte de a-şi putea reveni din uimire, auzi glasul puternic al domnului Kingsley.

— Iată-te. La ţanc. Du-o pe tânăra aceea acasă. Un şofer idiot aproape că a înecat-o în noroi.

CAPITOLUL 2

— Te supără ceva?

Henry Delaney îşi întoarse capul spre cel care-l chestionase, iar gura i se deschise pentru a nega. Însă în timp ce ochii săi negri îi întâlniră pe cei albaştri ai bărbatului care stătea în faţa focului, închise gura fără să spună nimic. Se opri din plimbarea-i agitată şi-şi trecu degetele peste mustaţa subţire ce-i acoperea buza superioară. Era singurul obicei pe care nu-l biruise niciodată în efortul de a nu dezvălui nimic din ceea ce simţea.

Tatăl său îl cunoştea bine, aşa că-l întrebă:

— Are de-a face cu Poliţia?

Tânărul oftă adânc. Cum putea răspunde la asta? Nu avea legătură – şi totuşi, într-un fel, exista o legătură. Îşi trecu din nou degetul peste buza de sus şi se întoarse la foc. Câinele de la picioarele tatălui său se nelinişti, mutându-şi privirea de la unul la celălalt, ca şi când ar fi aşteptat ca între cei doi să existe un schimb de păreri.

— Uneori urăsc Poliţia, murmură Henry încordat, chipul îmbujorându-i-se, ca şi când ar fi săvârşit o infracţiune.

Bărbatul mai în vârstă nu răspunse. Doar arătă spre scaunul aflat în faţa lui, înaintea focului din cămin. Câinele îşi ridică capul, lăsând să-i scape un schelălăit uşor.

Cu un oftat, tânărul se aşeză.

— Îmi pare rău, începu el, n-am vrut să-mi aduc… Nemulţumirea cu mine. Am aşteptat de câteva luni vacanţa asta scurtă. Nu… Nu vreau s-o stric pentru… Uite, putem păstra lucrurile acestea între noi? Mama a aşteptat cu nerăbdare Crăciunul ăsta împreună. Nu vreau să o tulbur cu problemele mele.

Bărbatul mai vârstnic zâmbi.

— Mama ta m-a rugat să vorbesc cu tine.

Chipul îi trădă tulburarea. Apoi trase din nou de mustaţă.

— A fost chiar atât de evident?

— După părerea mea, te-ai descurcat foarte bine. Aproape că m-ai păcălit. Am presupus că eşti doar obosit. Se întâmplă după câteva luni de muncă. Însă mama ta… Ea nu se lasă păcălită atât de uşor.

Tânărul se aplecă înainte, aşezându-şi coatele pe genunchi. Acum, că fusese descoperit, se simţea uşurat.

— Nu este vorba despre forţa de Poliţie, tată. Încă… Încă îmi place să fac parte din Poliţia Canadiană. Nu-mi pot imagina o altă profesie.

Îşi trecu o mână prin părul castaniu, des.

— Este vorba doar de… De unele sarcini pe care suntem chemaţi să le ducem la îndeplinire. Este aproape o batjocură pentru motoul instituţiei. „Să protejăm şi să slujim”. Este o chemare înaltă. A sluji nu este atât de greu. Însă cum poate cineva să ofere protecţie atunci când se află în circumstanţe dincolo de controlul său?

Wynn Delaney îşi schimbă poziţia.

— Cred că mama ta va fi uşurată. Ea credea… Amândoi ne-am temut că ceea ce te preocupă sunt zvonurile cu privire la război.

Henry păru surprins.

— Chiar crezi că ne vom implica?

Wynn îşi schimbă din nou poziţia în scaun, îndreptându-şi privirea spre flăcările din cămin, ca şi când ar fi aşteptat un răspuns de la ele.

— Aş vrea să cred că nu, însă lucrurile par a fi din ce în ce mai rele, pe zi ce trece.

Se uită la fiul său.

— Ai reuşit să mai afli veşti despre ce se întâmplă în Europa, cu Hitler?

Henry clătină din cap.

— Doar frânturi şi nu poţi fi sigur niciodată cât de adevărate simt.

— Uneori mă întreb şi eu dacă sunt adevărate. Însă

pare din ce în ce mai probabil că vor avea nevoie de ajutorul nostru acolo.

— Iar mama crede că m-aş fi gândit să mă înrolez?

Wynn încuviinţă.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Henry spuse:

— Nu ştiu… Deocamdată. Dacă – şi când – se va întâmpla, va trebui să mă rog. Recunosc că mi-ar fi greu să rămân dacă aş şti că ţara mea are nevoie de mine acolo. Mă voi ruga, spuse el din nou.

Privirea lui Wynn rămase fixată asupra fiului său. Henry era sigur că tatăl său se gândea la cât de mulţi părinţi canadieni se confruntau cu posibilitatea zdrobitoare de a-şi vedea fiii – şi fiicele – pornind la luptă. Şi cât de mulţi dintre aceştia se vor întoarce acasă la sfârşitul războiului?

Wynn rupse tăcerea, în cele din urmă.

— Însă am deviat de la subiect, îi spuse lui Henry. Vorbeai despre o sarcină dificilă în cadrul forţei de Poliţie.

Henry se ridică din nou şi se rezemă de poliţa căminului. Doar gândul la acest lucru îi aducea în minte amintiri tulburătoare. Abia putea să vorbească despre asta.

Se uită la tatăl său, dându-şi seama că trebuia să-i spună.

— Ştii care a fost ultima mea îndatorire oficială înainte de a fi trimis în permisie?

Expresia tatălui său reflectă o empatie profundă, pe măsura emoţiei din glasul lui Henry.

— Am fost nevoit să dau de ştire unei femei că soţul ei a murit. Nu este prima dată. De fapt, cred că cea mai grea parte este că a deschis o rană veche, ce am sperat că se vindecase. Mi-a trezit toate amintirile teribile despre ceea ce s-a întâmplat acum patru ani, la prima mea detaşare. Prima dată când m-am confruntat cu un deces. A fost vorba de un tânăr suedez robust, tăietor de lemne.

Firma lui a raportat că nu se întorsese odată cu echipa la sfârşitul zilei. L-am găsit prins sub un trunchi căzut de copac. Zdrobit.

Henry se opri o clipă şi clătină din cap.

— Am crezut că am reuşit să trec peste asta. Chipurile morţilor nu mi-au mai bântuit zilele şi nopţile aşa cum o făcuseră odinioară, deşi trebuie să recunosc că m-am mai gândit la asta. Însă acest nou incident – de data asta a fost vorba de un vânător de blănuri mai în vârstă – a adus toate acele lucruri înapoi. Coşmarurile. Amintirile ce mă bântuiau. Am fost destul de marcat de faptul că-l găsisem pe acel tânăr tăietor de lemne. Însă cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată în viaţă a fost să mă duc şi să-i dau de ştire văduvei sale. Îmi amintesc de parcă a fost ieri.

Bărbatul mai în vârstă încuviinţă, înţelegând.

Fiul începu să se plimbe din nou de colo-colo, chinul din inimă aproape copleşindu-l. Aprecia faptul că tatăl său nu încerca să umple tăcerea cu cuvinte goale, din dorinţa de a-l linişti. Henry trebuia să-şi rezolve singur problema.

— Când am sosit, a ieşit în fugă din cabana mică, de îndată ce a auzit echipajul apropiindu-se. Credea că i se întoarce bărbatul acasă. În clipa în care m-a văzut – când a văzut uniforma – faţa i s-a albit. Arăta atât de… De pierdută, de distrusă. Am crezut că va leşina înainte ca măcar să primească vestea.

Se răsuci ca să-şi privească tatăl.

— Abia trecuse de vârsta adolescenţei, spuse el, cu glasul plin de durere, lovind uşor cu pumnul palma celeilalte mâini.

O copilă. Într-o cabană îndepărtată. Singură. Ea…

Făcu un efort de a se linişti, însă bărbia îi tremura.

— I-am… I-am sugerat să intre în casă. Un vânt rece se pornise şi temperatura… Ar fi îngheţat şi nici măcar nu şi-ar fi dat seama. Mi-a îngăduit să o conduc. Am prins-o de

braţ. Abia mai păşea. O Sunt sigur că ştia ce urma să spun. Continua să-i repete numele, tânguindu-se încet. Am încercat s-o îndrum spre un scaun, însă refuză să se aşeze şi…

Nu mai putu continua. Încăperea era învăluită de tăcere, auzindu-se doar trosnetul lemnelor arse şi scâncetul încetişor al câinelui.

Înghiţi.

— După ce i-am spus, a fost devastată. S-a agăţat de mine şi a început să plângă cu hohote amare. Niciodată nu mai auzisem *o*… O tânguire atât de sfâşietoare. Un animal prins în capcană nu scoate asemenea sunete. Şi a rămas agăţată de mine. S-a apucat de jacheta mea de parcă era pe punctul de a se îneca. Nu ştiu câtă vreme am ţinut-o în braţe, rugându-mă în tăcere, încercând cumva să… Să o liniştesc… Să-i uşurez durerea teribilă. Tată, nu m-am simţit niciodată atât de… Atât de neajutorat, cu totul neajutorat.

Se aşeză din nou şi privi la flăcări, bărbia încordându-i-se în încercarea de a-şi controla emoţiile.

— Însă nu asta a fost partea cea mai rea, continuă el. Tocmai reuşisem să o liniştesc oarecum când… Când am auzit un scâncet. Avea un prunc. De doar câteva luni. Am vrut să fug. Să ies de acolo. Şi în acelaşi timp nu puteam pleca. Nu puteam. Însă nu ştiam că să fac cu ei. Cum să-i ajut.

Se ridică şi îşi începu din nou plimbarea tulburată. Câinele se ridică odată cu el, privind de la unul la celălalt ca şi când ar fi vrut să facă ceva cu tensiunea pe care o simţea în încăpere.

— Însă când pruncul a început să plângă, ea s-a schimbat, pe dată. Îndată a devenit raţională. Mamă. Ca şi când ştia că era nevoie de ea. Mi-a încredinţat micuţul… Iar ea s-a dus să aducă scutece uscate. Nu mai ţinusem niciodată un prunc în braţe. Stătea liniştit în braţele mele

şi mă privea. Îmi venea să plâng. Tocmai venisem să aduc vestea că tăticul lui murise… Iar el se uita la mine şi-mi zâmbea. M-am simţit ca un… Ca un trădător.

Îşi mângâie din nou buza, agitaţia făcând ca umerii de obicei drepţi să i se aplece înainte.

— S-a întors şi am întrebat-o ce să fac. Ce va face ea. Mi-a spus să mă duc şi s-o aduc pe vecina ei, doamna McKimion. N-am ştiut dacă era bine s-o las singură, dar mi-am dat seama că nu puteam sta acolo, fără să fac nimic. Nici nu puteam pleca. Cineva trebuia să stea cu ea. M-am uitat la ea şi la felul în care-şi ţinea pruncul în braţe şi am hotărât că era singurul lucru pe care-l puteam face. Să mă duc după doamna McKimion şi să mă rog ca femeia – oricine ar fi fost aceasta – să poată veni. Nu ştiam cât timp îmi va lua. M-am asigurat că avea suficiente lemne de foc şi…

Ezită şi se îmbujoră uşor.

— Am luat arma bărbatului din casă. Fusese atât de tulburată încât nu doream să risc. Apoi m-am dus la familia McKinnon. Femeia a fost de acord să meargă la ea, fără niciun fel de întrebare. Eram pe punctul de a o însoţi, însă el, soţul femeii, a spus că o să se îngrijească el de toate. Era un individ înalt, voinic. M-am gândit că cei doi, fiind vecini, se aflau într-o poziţie mai bună pentru a o ajuta pe tânăra femeie.

Urmară alte câteva clipe de tăcere.

Bărbatul mai în vârstă fu primul care vorbi.

— Şi atunci ai văzut-o pentru ultima oară?

Henry încuviinţă.

— Deci nu ştii…?

— N-am idee.

— Cu siguranţă, familia McKinnon – cineva – i-a purtat de grijă.

Henry ridică din umeri.

— Dar bărbatul mort? Tânărul tăietor de lemne?

— Firma la care lucra s-a ocupat de detaliile înmormântării. Eu n-am mai avut legătură cu cazul.

— Probabil că s-au îngrijit şi de văduvă. Când te întorci, dacă încă eşti îngrijorat, ai putea verifica…

— Nu mă mai întorc. Am primit o nouă detaşare chiar înainte de a pleca. Mă trimit undeva în Sud pentru o perioadă.

— În Sud? Ce părere ai despre asta?

El ridică din nou din umeri, încercând să pară indiferent.

— Va fi o schimbare.

Oftă adânc, apoi continuă:

— Deşi înţeleg că cei de acolo luptă să supravieţuiască secetei. Câţiva fermieri şi-au abandonat fermele. S-au mutat sau au renunţat. Alţii abia supravieţuiesc. A fost greu.

Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Va fi o schimbare.

Henry se aplecă pentru a arunca o bucată de lemn pe foc. Scânteile se înălţară peste grătar, pocnind precum nişte artificii în miniatură.

— Însă nu ţi-o poţi scoate din minte.

Nu era o întrebare.

Henry doar încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Mă rog să fi primit ajutorul de care avea nevoie, spuse el, ca acea firmă să-şi fi împlinit datoria faţă de ea. Dar asta nu înlătură… Nici măcar nu ştiu cum să exprim în cuvinte, tată… Însă eu n-am fost niciodată atât de afectat de suferinţă… De tragedie. Datorie. Datoria nu este suficientă pentru situaţii ca aceasta. Vezi o altă persoană atât de… Atât de zdrobită şi nu poţi face nimic – *nimic* – ca să-i uşurezi durerea. Să intri în viaţa cuiva cu veşti atât de zdrobitoare şi apoi să nu faci nimic pentru a o ajuta.

Nu găsi cuvinte.

Bărbatul mai în vârstă se ridică, ajutându-se de braţe

pentru a-şi sprijini piciorul ce nu-şi mai putea face treaba singur. Făcu un pas înainte pentru a se alătura fiului său în faţa focului şi, timp de câteva minute, rămaseră umăr la umăr privind la flăcările care devorau lemnul de brad.

— Fiule, te-ai gândit la faptul că *ai fost*, totuşi, de ajutor?

Tânărul îşi înălţă capul.

— N-am făcut nimic. Doar… Doar am lăsat-o şi.

— Nu. Nu, n-ai lăsat-o. Ai sprijinit-o. Acela a fost lucrul de care a avut nevoie… În acea clipă. Avea nevoie ca cineva să se afle acolo. S-o ţină în braţe în timp ce plângea. Şi te-ai rugat.

Se întoarse uşor, iar Henry privi chipul atât de familiar aflat la acelaşi nivel cu chipul său.

— Şi, Henry, dacă nu greşesc, n-ai încetat să te rogi. Nu-i aşa?

Henry aproape că-şi pierdu controlul, ştergându-şi lacrimile.

Poate că era un gest neprofesional din partea unui membru al forţei de Poliţie Canadiene să plângă. Însă chiar şi un om al legii era om. Încet, clătină din cap.

— Nu, recunoscu sincer. Nu… N-am încetat să mă rog.

* * *

— Când trebuie să sosească trenul lui Chrissie?

Elizabeth îşi ridică capul şi se uită la fiul ei. Era mult mai uşurată să constate că, după discuţia cu tatăl său, părea mult mai relaxat, chiar dacă ochii săi întunecaţi încă mai purtau în ei umbre. Era nerăbdătoare să aibă ocazia de a vorbi cu Wynn pentru a afla ce anume îl tulburase într-atât pe Henry.

Acum răspunse pe un ton cât se poate de normal, rostind în mod deliberat cuvintele într-o manieră cât mai senină.

— Mâine. Cu trenul de cinci.

— Îi place slujba?

Oare Henry doar încearcă să facă conversaţie? se întrebă Elizabeth în timp ce aruncă din nou o privire în direcţia lui.

Nu. Henry era interesat. Îl putea citi cu uşurinţă. Îl auzi pe Wynn chicotind.

— Se pare că s-a instalat destul de bine, după un început mai degrabă provocator.

Henry auzise deja istorisirea întâlnirii nefericite a Christinei şi neplăcuta călătorie spre casă în aceeaşi maşină ce cauzase dezastrul.

— Îl vede adesea pe fiul şefului? întrebă Henry.

— Cred că îl vede din când în când, răspunse Elizabeth. Cred că l-a iertat. Într-un fel îi pare rău pentru el. Şi-a pierdut mama pe când era mic şi se pare că tatăl său are greşita idee că atâta vreme cât îi oferă fiului său jucării scumpe, inclusiv acel automobil, nu poate fi decât un tată bun.

Henry clătină din cap.

— Am întâlnit oameni de felul acesta. Nu funcţionează.

— I-a fost puţin mai greu să se obişnuiască cu colegele. Un grup exclusivist. O vreme a fost pusă la locul ei. Faptul că domnul Kingsley a început s-o solicite pe ea în locul tinerei ce se aflase în fruntea lor până atunci n-a ajutat-o prea mult. Domnişoara Stout a fost nevoită să intervină o dată sau chiar de două ori. Christine a fost pe punctul de a renunţa. Şeful a aflat şi i-a oferit o creştere salarială neaşteptată. Asta a pus şi mai mult gaz pe foc.

— Şi acum e mai bine?

— Cred că lucrurile s-au mai liniştit. Domnişoara Stout se pare că a avut o discuţie îndelungată cu domnul Kingsley. I-a spus cum stăteau lucrurile din perspectiva Christinei. A dat înapoi. A spus că îi va îngădui să avanseze singură. Acum se simte mult mai confortabil.

Henry încuviinţă.

— Abia aştept s-o văd, spuse, frecându-şi mâinile una de cealaltă.

Elizabeth se gândi la anii ce trecuseră. Henry fusese dintotdeauna eroul Christinei. Încă de când a intrat în casa lor, o fetiţă slăbuţă, timidă, de doar patru ani, Henry şi-a luat în serios rolul de frate mai mare. La acea vreme el avea aproape paisprezece ani. Tocmai reuşiseră să obţină documentele legale prin care Henry devenea copilul lor. Ce zi de sărbătoare fusese aceea! apoi îşi făcuse apariţia Christine. Orfană, nu abandonată, aşa cum fusese Henry. Iar Henry se lipise de ea de cum o văzuse. Chiar de la început o numise „surioara mea”, protejând-o cu o intensitate pe care Elizabeth n-o mai văzuse la el. Chiar şi atunci când o sâcâia.

O făcea cu o asemenea blândeţe şi consideraţie, încât până şi fetei

I se părea amuzant.

Aceste amintiri îi făceau plăcere lui Elizabeth. Familia lor fusese învăluită în dragoste.

— Vei observa o diferenţă, spuse Wynn, pe un ton mai serios. Nu mai este micuţa ta surioară. A devenit o tânără domnişoară.

Elizabeth era mândră de copiii ei. Nu şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi decurs altfel. Împreună cu Wynn îi crescuse cu grijă, cu tandreţe, pregătindu-i să-şi croiască drum în lumea adulţilor. Însă, oh, cât de mult le simţea lipsa. Îi lipseau. Casa părea atât de goală uneori. Amintirile frumoase erau dulci-amărui.

Îi păruse atât de rău că nu putuse să meargă cu Wynn şi cu Christine ca s-o instaleze în oraş. Nu avea cui s-o lase în grijă pe bătrâna lor vecină care reuşise să-şi rupă piciorul la momentul cel mai nepotrivit. Christine înţelesese, însă Elizabeth fusese dezamăgită de faptul că ratase acest pas important din viaţa fiicei sale.

Ochii lui Henry purtau în ei acum o umbră. *Ce am spus*? se întrebă Elizabeth. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Wynn, citind în ochii lui aceeaşi întrebare. Wynn ridică uşor din umeri. Vor vorbi, însă acum nu era momentul potrivit.

— Are cam aceeaşi vârstă ca şi…

Însă Henry nu isprăvi propoziţia pe care doar o murmurase. Elizabeth era uimită, însă îşi dădu seama, din expresia lui Wynn, că, probabil, el cunoştea restul. Ceva se întâmplase în Nord, un lucru ce-l tulburase mult pe tânărul lor ofiţer. Elizabeth trebuia să afle, cât de curând, ce anume îl frământa pe fiul lor.

CAPITOLUL 3

— Am vorbit destul despre mine. Tu ce mai spui?

Cei patru Delaney se aflau în faţa şemineului, fiecare având în mână câte o cană plină cu cacao cu lapte, râsul lor umplând încăperea, aşa cum le umpluse până acum viaţa. Christine, aşezată pe covor, locul ei preferat, le povestise despre ciudăţenia vieţii de la oraş şi despre oamenii neobişnuiţi pe care-i întâlnise în cele şapte luni cât locuise singură. Părinţii şi fratele o ascultaseră cu atenţie, bucurându-se de fiecare cuvânt al animatei ei istorisiri. Acum însă, fata se opri şi-şi ridică privirea spre fratele ei mai mare, expresia de pe chipul ei invitându-l să împărtăşească câteva dintre propriile lui aventuri.

El îşi schimbă poziţia puţin stânjenit şi, cu toate că se străduia să păstreze atmosfera senină a serii, Elizabeth îi observă frământarea.

Zâmbetul lui părea forţat, însă tonul îi era vesel.

— Experienţele mele n-au fost atât de amuzante ca ale tale, te asigur, spuse Henry şi întinse mâna, ciufulind buclele negre ale surorii sale. Elizabeth se întrebă dacă

Christine, cu sensibilitatea sa faţă de dispoziţiile fratelui ei, va observa tensiunea pe care acesta încerca s-o acopere.

— Am vorbit destul despre experienţe amuzante, insistă Christine. Povesteşte-mi despre Nord. Mi-a lipsit.

Glasul i se umplu dintr-odată de melancolie. În acea clipă Elizabeth îşi dădu seama cât de departe de rădăcini fusese purtată Christine.

Fata îşi aduse genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele, aplecându-se în faţă, astfel încât părul ei lung şi negru îi încadră ovalul chipului. Continuă, nostalgia din glas împrumutând cuvintelor o notă de tristeţe.

— Luminile Nordului încă aştern pe boltă umbre colorate? Zăpada încă mai scârţâie sub mocasini? Lupul încă mai domneşte ca rege al pădurii? Dimineţile încă mai răsună de prospeţimea vieţii?

Elizabeth nu-i putea vedea chipul, însă auzi în glasul ei dorul, singurătatea. Oare cum reuşise această fiică a pustietăţii să trăiască îngrădită de viaţa de la oraş? Fusese propria alegere, îşi reaminti Elizabeth.

— Cred că ar trebui să te întorci… Şi să vezi, răspunse Henry.

Christine îşi îndreptă umerii şi clătină din cap.

— Nu mai este cale înapoi, spuse ea cu glas puternic şi resemnat. Lumea merge înainte, nu înapoi. Ce a fost nu mai este.

Cum am reuşit să intrăm în atmosfera asta morbidă? se întrebă Elizabeth. O *clipă în urmă nu ne mai puteam opri din râs*.

Christine continuă.

— Poate că nu ştiu foarte multe… Dar de asta mi-am dat seama. N-are niciun rost să tânjim după lucruri, aşa cum au fost ele. Nu mai pot fi fetiţă, ghemuită în braţele mamei, bucurându-mă de povestea de seară. Nu mai pot alerga pe drumeagul prăfuit ca să-i ies tatii în întâmpinare

când se întoarce acasă, silueta lui profilându-se pe culorile soarelui la asfinţit. Nu mă mai pot strecura în camera ta în toiul nopţii când am un vis urât, ca să împart perna cu tine. Nu mă mai pot juca în băltoace cu Tina sau cu Mary Daw, sau cu Little Deer după o ploaie de vară, sau să te privesc pescuind în apele adânci ale barajului castorilor. Nu mă mai pot zbengui cu căţeluşii sau să-l iau pe Kip la…

— Hei!

Cuvintele lui Henry o opriră în timp ce acesta îi puse o mână pe cap.

— Bineînţeles că poţi.

Ea începu să clatine din cap, iar în colţurile ochilor migdalaţi îi sclipiră lacrimile.

— Poţi, insistă Henry. Tocmai ai făcut-o.

Ea îl privi uimită.

— Ai toate aceste amintiri, explică Henry. Anii minunaţi ai copilăriei noastre. Familia noastră. Prietenii noştri. Acestea rămân cu noi.

— Nu este acelaşi lucru, spuse Christine dusă pe gânduri. Uneori tânjesc să… Să mă întorc. Să străbat potecile din pădure. Să adulmec mirosul fumului ce se ridică din focurile de tabără. Să aud muzica blândă a limbii native. Îmi este dor.

— Oare de asta îţi este dor… Sau de copilărie? Mie îmi pare că dacă cineva a avut parte de o copilărie grozavă – indiferent unde a trăit sau ce experienţă de viaţă a avut nu va putea să o uite vreodată.

Elizabeth se gândi la primii ani de viaţă ai lui Henry. Copilăria sa nu fusese una grozavă. Familia sa hoinară, nepăsătoare, mereu certaţi cu legea, îl mutase de colo-colo, în tot acest timp sfădindu-se şi hărţuindu-se unii pe alţii. Oare Henry reuşise să şteargă acele amintiri?

— Eu n-am avut parte de un început grozav, îl auzi spunând. Am avut familie – şi era numeroasă. Însă noi nu ne gândeam unul la celălalt ca formând o familie. Numai

atunci când tata şi mama m-au primit la ei m-am simţit ca într-o familie. Iar tu… Îţi aminteşti cum a fost? înainte de a veni la noi? Eu încă îmi amintesc ziua când tata te-a adus acasă. *Elizabeth*, a spus, *crezi că mai avem loc pentru încă unul*? A avut. Cu toţii am avut. În acea clipă am simţit mai mult ca niciodată că suntem o familie. După ce ai venit tu.

Zâmbetul pe care cei doi îl schimbară o mişcă pe Elizabeth mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

— Mama mi-a povestit despre Susie şi Samuel, continuă Henry. Întotdeauna m-a durut gândindu-mă la ei. Îmi erau mai reali decât propriii mei fraţi şi surori. Mai mult… O parte a familiei. Apoi a fost micul Louis. Însă el era atât de bolnav când a venit încât abia mai avea suflare ca să plângă. Grija mamei şi medicamentele tatii nu l-au putut ţine cu noi pentru multă vreme. Am simţit că am pierdut un membru al familiei. Am simţit durere. O durere reală. Ca şi când o parte a familiei lipsea. Apoi ai venit tu. La asta mă gândesc când îmi amintesc trecutul. Când îmi adun amintirile din anii copilăriei. Nu la luminile Nordului, nici la zăpezile iernii, nici la câinii cu care ne-am jucat. Nici măcar la prietenii noştri mulţi. Mă gândesc la familie. Şi ştiu în inima mea că indiferent unde am fi trăit, aş fi avut amintiri frumoase datorită familiei.

Christine smiorcăi. Wynn îi dădu batista lui. Elizabeth îşi folosi propria batistă. Cuvintele lui Henry erau cel mai frumos dar de Crăciun pe care-l primise vreodată.

Christine încuviinţă şi chiar reuşi să zâmbească.

— Ai dreptate, ca de obicei. Am fost binecuvântaţi.

Se strădui să-şi controleze emoţiile şi se rezemă de picioarele lungi ale lui Henry. Acesta îi puse o mână pe umăr. Elizabeth îi văzu degetele strângând uşor umărul fetei.

— Cred că din cauza asta îmi pare rău pentru oameni precum… Precum Boyd, spuse Christine. A fost atât de…

Lipsit. Tot ce a avut vreodată au fost… Doar nişte obiecte.

— Este singurul copil? întrebă Wynn.

Christine încuviinţă.

— Cum arată? o îmboldi Henry la vorbă.

— Păi… Toate dactilografele sunt topite după el, începu Christine şi izbucniră cu toţii în râs. Problema este că el ştie asta. Cred că-i place să fie în centrul atenţiei.

— Aşadar, e un bărbat drăguţ? întrebă Elizabeth.

— *Mai mult* decât drăguţ, răspunse Christine apăsat.

— Am cunoscut odinioară un asemenea tânăr, spuse Elizabeth adresându-i lui Wynn un zâmbet cu tâlc. Partea frumoasă a fost că el nu părea conştient de asta.

Christine şi Henry înţeleseră cuvintele şi ambele perechi de ochi se îndreptară spre tatăl lor.

— O, Boyd nu este *chiar atât* de arătos ca tata, spuse Christine şi alte hohote uşoare de râs umplură încăperea.

— Şi ce a făcut cu frumuseţea asta? Sau ce i-a făcut frumuseţea? Cum l-a ajutat? întrebă Henry apăsat.

— Este… Încrezut. N-am reuşit încă să-mi dau seama dacă, într-adevăr, este atât de sigur pe sine precum pare sau… Sau… Sau nesigur. Însă dacă se simte nesigur, se descurcă grozav să-şi ascundă nesiguranţa.

Ea chicoti, însă fără prea multă veselie.

— După ce m-a stropit bine – ai auzit despre asta? întrebă întorcându-se pe jumătate spre Henry. Ei bine, n-am prea avut de ales decât să accept să mă conducă acasă. La început a fost destul de… Încordată atmosfera. Eu eram încă supărată… Însă el părea amuzat. Iar asta mă supăra şi mai tare. Însă… Într-un fel… A *fost* un domn, cu toate că nu şi-a cerut scuze. A doua zi dimineaţă am găsit pe biroul meu un buchet de flori mare şi frumos, însoţit de un bileţel pe care scria: „De la nebunul de şofer”, de parcă ar fi fost o glumă. N-am ştiut ce ar fi trebuit să fac, aşa că am lăsat lucrurile aşa cum erau. M-am gândit că oamenii de la oraş sunt diferiţi de cei de la ţară şi că aşa îşi cerea iertare de

la mine – în felul său.

— Câţi ani are individul ăsta? întrebă Henry.

— Hmm… Nu sunt sigură. Douăzeci şi doi, poate.

— Are o slujbă?

— Nu, încă studiază.

Christine n-ar fi spus asta însă, pe de o parte era uşurată, iar pe de alta era oarecum dezamăgită de faptul că Boyd plecase la şcoală. Privirile lui se îndreptau din ce în ce mai des în direcţia ei când venea să-şi viziteze tatăl la birou. Faptul o neliniştea şi o bucura, deopotrivă. Iar când el începuse să se oprească în dreptul biroului ei, găsind mici motive ca să stea de vorbă cu ea, uneori simţea că abia putea respira. Avea nevoie de timp – de spaţiu – pentru a înţelege corect ce însemnau acele tresăriri ale inimii.

— Unde?

Atenţia ei se îndreptă asupra familiei cu care împărţea încăperea şi căldura focului.

— La universitate. În Est. În Toronto, cred.

Wynn îşi schimbă poziţia.

— Ce studiază? întrebă.

— Nu sunt sigură. Nu ştiu dacă el însuşi este sigur. Din ceea ce spunea tatăl său, s-a răzgândit de vreo două ori.

Elizabeth se uită la soţul ei, împărtăşindu-i, tacit, îngrijorarea.

— Merge la biserică?

Christine îşi schimbă poziţia şi se uită de la un părinte la celălalt.

— Nu, răspunse ea. Domnul Kingsley nu pare să aibă nevoie de biserică sau de Dumnezeu. Cred că este supărat pe faptul că soţia sa a murit. Oricum, mă îndoiesc că Boyd a fost vreodată la biserică. Nici măcar la şcoala duminicală. Crede că biserica este pentru cei săriţi de pe fix.

— Săriţi de pe fix?

— Sunt cuvintele lui, nu ale mele.

Elizabeth văzu ochii lui Wynn ridicându-se spre ceasul de pe perete.

— Că veni vorba despre biserică, dacă vrem să ajungem la timp pentru slujba de Crăciun ar trebui să începem pregătirile. Nu e de dorit ca restul săriţilor de pe fix să înceapă fără noi.

Se auziră chicoteli. Elizabeth zâmbi mulţumită. Sosise momentul să se pregătească şi să plece. Aşteptase atât de mult să poată şedea din nou alături de fiul şi fiica ei în biserică. Poate că acelea erau clipele în care le simţea cel mai mult lipsa – când se adunau la închinare şi o parte din familia ei nu se afla acolo.

***

— Ce-ar fi să-l luaţi pe Teeko la plimbare? sugeră Wynn. Darurile fuseseră desfăcute, hârtiile, puse deoparte, iar micul dejun tradiţional al familiei Delaney – ochiuri de ouă şi pâine prăjită – consumat. Din bucătărie se simţea aroma curcanului aflat la cuptor. Plăcinta cu afine fusese scoasă din cuptor, însă mai erau câteva ceasuri bune până la următoarea masă.

Henry îşi ridică braţele lungi deasupra capului.

— Nu mi-ar strica să-mi mai întind puţin, oasele, fu el de acord.

Christine agăţă în cui ştergarul pentru vase.

— Numai dacă mama promite să ia o pauză în timp ce noi suntem plecaţi.

Elizabeth chicoti.

— Promit. Căutam o scuză pentru o a doua ceaşcă de cafea.

— Ce zici, uriaşule? întrebă Henry câinele somnoros. Ce zici de o plimbare prin pădure?

Câinele răspunse bătând odată cu coada în duşumea, în semn de recunoaştere a faptului că recepţionase

mesajul. Henry întrebă din nou:

— Teeko. Plimbare?

Într-o clipă Teeko se ridică, întregu-i trup tremurând de anticipare în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrare.

— Cred că vrea, spuse Henry.

— Întotdeauna vrea, râse Elizabeth. Pe ploaie sau pe soare. Ziua sau noaptea.

Nu le luă mult timp pentru a-şi îmbrăca hainele şi a-şi pune mănuşile. Curând casa se linişti din nou. Elizabeth turnă cafea în două ceşti şi se alătură lui Wynn în faţa focului. Sorbi în tăcere o vreme, apoi se întoarse spre soţul ei.

— Deci… Pentru care dintre copiii noştri ar trebui să ne îngrijorăm mai mult?

Wynn se uită la ea, însă nu spuse nimic.

— Henry cu amintirea lui dureroasă sau Christine cu dureroasa ei empatie? continuă ea.

— Cred că nu i-am crescut ca să fie insensibili, răspunse Wynn. Se pare totuşi că se împovărează prea mult cu poverile altora.

Elizabeth îşi puse ceaşca jos.

— Este greu, spuse ea dusă pe gânduri. Atât de greu, în viaţă, să ajungi la un echilibru.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi spuse:

— Sper ca această compasiune a Christinei să n-o facă oarbă faţă de alte lucruri.

— Crezi că ar putea exista ceva mai mult?

Elizabeth încuviinţă.

— Uneori acest „ceva mai mult” se rezumă la un singur lucru.

— Nu vrei să se îndrăgostească de acest tânăr.

— Nu. Nu, nu e asta. Trebuie să fiu sinceră. Îmi pare riscant. Ea cunoaşte importanţa unei credinţe împărtăşite cu omul pe care ajunge să-l iubească. Această… Această ignoranţă a lui cu privire la lucrurile spirituale, cu privire

la Dumnezeu, mă înspăimântă.

Însă Christine ştie toate acestea. Ştie ce înseamnă dragostea. Respectul. Bunătatea. Va avea grijă să nu se implice – decât dacă el se schimbă. Însă… Chiar şi atunci…

Se opri înainte de a-şi relua ideea.

— Dacă sentimentul este… Este compasiune pentru ceea ce n-a avut acest tânăr sau vinovăţia pentru ceea ce a avut ea, atunci nu. Nu. Nu vreau acest fel de relaţie pentru ea. Merită mai mult.

— Îi vei spune?

Elizabeth clătină din cap.

— Nu ştiu. Poate. Va trebui să… Să mă rog pentru asta. Să am… Călăuzire.

El încuviinţă.

— Însă Henry al nostru… N-am nicio idee cum am putea să-l ajutăm pe Henry.

— Ştiu ce simte. Într-o anumită măsură. O moarte este întotdeauna greu de suportat. Iar a fi purtătorul veştii este sfâşietor. Am fost nevoit să fac acest lucru de câteva ori de-a lungul anilor, însă niciodată… Niciodată unei femei tinere cu un prunc. Cred că a fost o experienţă îngrozitoare.

— Crezi că… Va putea trece peste ea?

— Vrem asta?

Wynn se uită ţintă în ochii lui Elizabeth. Când aceasta nu spuse nimic, el continuă.

— Timpul îl va ajuta. Însă experienţa îl va schimba, cumva. Dacă o dai la o parte, spunându-ţi „e treaba lor”, te-ai împietri. Ai deveni indiferent. Dacă ai păstra-o în inimă, lăsând-o să puroieze precum o rană infectată, fără să faci nimic, rezultatul ar fi cinism. Dacă ai face ceea ce poţi, acceptând-o ca parte a vieţii, lăsându-L pe Dumnezeu să te folosească la a-i ajuta pe alţii, atunci ai creşte în urma unei asemenea experienţe.

Elizabeth încuviinţă. Întotdeauna îşi dorise creşterea

copiilor ei. Maturizarea lor. Îşi dorise ca aceştia să treacă dincolo de egoismul copilăriei şi să-i poată ajuta pe alţii într-o lume plină de suferinţă şi tragedie. Însă uneori creşterea aducea cu sine o durere teribilă. Inima ei de mamă îşi dorea să fi existat o altă cale.

***

— Ce părere ai despre părinţii noştri? Cum crezi că se descurcă? întrebă Christine când se aflară la o distanţă destul de mare de casă.

Henry făcu câţiva paşi în faţă, ascultând scârţâitul zăpezii sub bocanci înainte de a răspunde. Ca şi lui Christine, i-ar fi lipsit sunetul acesta dacă i-ar fi fost luat.

— Mie îmi pare că se descurcă bine, răspunse el pe un ton cât se poate de natural. Ţie?

Ea nu răspunse îndată, iar el se întoarse s-o privească.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. Cred că mama pare puţin obosită.

— Întotdeauna se implică prea mult în multe lucruri. Aşa e mama. Nu e de mirare că e obosită.

Teeko alergă înainte, lătrând de bucurie că fusese scos afară. Se întoarse şi se uită în urmă, ca să vadă dacă cei doi îl urmau.

— Tata a spus ceva despre piciorul lui?

Henry ridică din umeri.

— Ştii că nu vorbeşte despre asta.

Într-adevăr, Wynn nu discuta niciodată despre acest subiect.

— Încă mă tulbur când mă gândesc la asta, izbucni Christine. Evită subiectul, considerând că este parte a slujbei lui, dar nu este. Cel puţin, n-ar trebui să fie. Dacă este ofiţer în Poliţia Canadiană nu înseamnă că trebuie să-şi piardă un picior pentru a menţine legea şi ordinea.

— Ce-ar fi trebuit să facă?

— A văzut că individul acela avea un cuţit şi ştia că o

să-l folosească.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să-l împuşte?

Fu rândul Christinei să ridice din umeri.

— Nu ştiu. N-am reuşit niciodată să-mi dau seama. Însă nu mi se pare corect că nu s-a putut apăra. Idiotul acela nebun l-ar fi tăiat bucăţele dacă ar fi putut…

— Era beat.

— Beat sau nu, care e diferenţa? Tata şi-a pierdut piciorul.

— Ei bine, nu în totalitate. Întotdeauna spune cât de recunoscător este că încă îl mai are.

Henry se duse cu gândul înapoi, la ziua teribilă a incidentului. Fuseseră siguri că-şi vor pierde tatăl. Când această temere se dovedise neîntemeiată, fuseseră siguri că îşi va pierde piciorul. Însă nici acest lucru nu se întâmplase. Fusese retras din Nord, unde-şi găsise împlinirea muncind, şi primise o slujbă la birou. Putea merge, totuşi, şchiopătând. Cu toţii îi mulţumiseră lui Dumnezeu de multe ori.

— Oare chiar atât îi displace să lucreze în spatele unui birou, preferând să se afle afară, la aer şi la soare? se întrebă Christine.

Henry râse.

— Ultima oară când am vorbit despre asta nu părea atât de dornic să se afle afară. Spunea că a devenit prea bătrân pentru a se mai bucura de nopţi petrecute în zăpadă, învelit în pături, sau parcurgând şaizeci de kilometri la cârma unui atelaj de câini pentru a verifica hotarele vânătorilor de blănuri.

— Cred că doar bravează, spuse Christine.

În acea clipă Teeko reuşi să sperie o potârniche. Se puse pe fugă, lătrând la pasărea ce zbura deasupra capului său.

— Prostuţul ăsta de câine e în stare să urmărească orice, spuse Henry râzând. Nu ştie când trebuie să

renunţe.

Christine zâmbi, însă nu făcu niciun comentariu.

— Aşadar… Tipul ăsta, Boyd, se aventură Henry. Ai ieşit cu el?

Christine se întoarse brusc spre el şi-l privi;

— Vrei să spui – o întâlnire?

— Da.

Ea clătină din cap viguros.

— Nu. Mă sperie.

— Te sperie? în ce fel?

Christine spuse repede:

— Ei bine… Nu mă sperie. Dar… Nu ştiu. Are… Are un fel de parte întunecată. Încă n-am reuşit să-mi dau seama ce este.

— Este furios? Violent?

— O, nu. Nimic de felul acesta. Cel puţin, din câte am văzut. Sigur, n-am fost prea mult timp în compania lui. Doar un… Un sentiment pe care-l am uneori. Ceva neclar. Nu ştiu.

— Te-a… Te-a invitat să ieşiţi?

Christine ezită.

— Nu tocmai.

— Nu tocmai? Haide, Chrissie… Da sau nu.

Christine îşi luă privirea de la el, lovind în trecere cu piciorul o movilă mică de iarbă acoperită cu zăpadă.

— Nu, spuse cu mai multă vigoare decât era nevoie. Nu – nu m-a invitat să ieşim împreună.

Henry nu abandonă subiectul.

— Dar… O îndemnă el să continue.

Ea îşi întoarse din nou privirea spre el. Întotdeauna se pricepuse s-o facă să-şi pună gândurile în cuvinte. Sentimentele. Însă de data asta părea închistată în sine în timp ce spuse cu grijă:

— Nu ştiu. Am sentimentul că s-a gândit la asta. Că ar fi putut… Dacă l-aş fi încurajat.

Se întoarse şi porni din nou.

— Şi nu l-ai încurajat?

— Nu, spuse ea peste umăr.

— De ce?

Se opri şi se uită la el.

— Nu sunt sigură, spuse ea cu mai multă îndrăzneală. M-am gândit la asta. Mi-ar face plăcere să-l invit la biserică. Mă îngrijorează atitudinea lui. Are nevoie de schimbare – asta e sigur. Însă nu ştiu dacă eu sunt eca. Dacă este ceva…

Se opri, apoi izbucni:

— Mi-aş dori să-l poţi întâlni. Tu ai şti ce e de făcut. Este ceva la el care… Mă tulbură. Dar nu pot, pur şi simplu, să dau înapoi, nu-i aşa? Ce s-ar întâmpla dacă…?

Henry întinse mâna şi o trase aproape.

— Am încredere în tine, Chrissie, şopti el încet. Dacă… Dacă eşti nesigură… Atunci stai deoparte. Fereşte-te. Nud lăsa să te amăgească şi să…

Nu-şi continuă fraza. Era sigur că iubita lui soră îi înţelegea cuvintele şi sentimentele.

CAPITOLUL 4

Christine se readaptă destul de greu la ritmul vieţii citadine. După bucuria de a se plimba din nou prin întinderile înzăpezite şi potecile îngheţate, după ce-şi petrecuse lungile seri în faţa focului din cămin în compania cărţii preferate şi în siguranţa tihnită a familiei, i se părea că viaţa la oraş este aspră şi provocatoare. Tramvaiele zdrăngăneau pe şine. Claxoanele trâmbiţau. Străzile erau pline de noroi după fiecare zăpadă. Christine se văzu nevoită să se adapteze din nou la mediul acesta.

O ajută faptul că acum îşi cunoştea colegele de serviciu – deşi într-un fel cu totul diferit de cel în care îi

cunoscuse pe prietenii ei din copilărie. Cunoştea o mulţime de oameni care îşi desfăşurau activitatea în aceeaşi clădire – femei care lucrau la birourile învecinate, bărbaţi care intrau în fiecare dimineaţă şi se îndreptau spre locul de muncă aflat dincolo de uşile de pe culoar oameni despre care nu putea spune că-i erau prieteni. Îi saluta în timp ce ajungea la serviciu dimineaţa. Schimba politeţuri de-a lungul zilei, ori de câte ori îndatoririle i-o cereau. La sfârşitul zilei îi privea luându-şi hainele şi întorcându-se pe stradă. Nu ştia încotro îi călăuzeau paşii – şi nici n-o interesa. Erau oameni care ocupau puţin spaţiu în mediul ei, pentru câteva ceasuri pe zi.

Însă în birou se afla o tânără care atrăsese atenţia Christinei mai mult decât ceilalţi. Erau cam de aceeaşi vârstă. Deşi nu se asemănau deloc la fizic sau la temperament. Christine se simţea atrasă de ea. Jayne Easton venise de la fermă. Christine era sigură că Jayne se simţea la fel de străină de acest loc ca şi ea. Tânăra nu era o fată ştearsă. Deloc. De fapt, părul ei blond şi cârlionţat şi ochii albaştri, sclipitori întorceau multe capete. Însă Jayne părea a nu fi conştientă de atenţia pe care o atrăgea asupra ei. Era tăcută şi retrasă şi părea foarte nesigură pe sine. Din motive pe care nu le putea identifica, Christine simţea nevoia de a o proteja pe fată. Se surprinse încercând să lege o relaţie cu ea.

— De câtă vreme eşti în oraş? începu ea în timp ce-şi luau prânzul în încăperea destinată pauzei de prânz.

— De opt luni, o săptămână şi două zile, răspunse Jayne.

Christine zâmbi. Ea nu păstrase o socoteală atât de exactă.

— De unde eşti?

— Dintr-o mică localitate aflată cam la o sută de kilometri spre vest.

— Îţi este dor de acele locuri?

Ochii albaştri se umbriră.

— O, şi încă cum!

— De ce ai plecat?

Fata îşi schimbă poziţia, stânjenită şi îşi plecă privirea.

— Acolo nu am găsit de lucru.

Christinei i se păru că detectează o urmă de emoţie în glasul lui Jayne şi simţi că tânăra avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi recăpăta controlul. Apucă un măr şi luă o înghiţitură.

— Părinţii mei aveau nevoie de ajutor financiar pentru cheltuielile medicale, explică Jayne în cele din urmă. Am un frate mai mic care a fost bolnav. La fermă nu se câştigă foarte mulţi bani. Tata întotdeauna spune că este un loc minunat pentru trai – dar asta-i tot ce poţi face acolo – să trăieşti, doar. Dacă n-ar fi existat acea grădină mare, găinile şi celelalte, nu cred că am fi reuşit nici atâta.

Christine o compătimi din toată inima.

— Ai doar un frate mai mic?

— Suntem şapte copii. Primii doi sunt căsătoriţi. Urmez eu. Şi mai sunt patru, mai mici.

— E o familie mare.

Ea încuviinţă.

— Eu am im singur frate, se oferi Christine, apoi adăugă cu entuziasm: E minunat. Este cu aproape zece ani mai mare decât mine.

— Mama ta a mai avut şi alţi…?

— Sunt înfiată. Amândoi suntem înfiaţi.

Cuvintele Christinei sunau oarecum tăioase. Nu intenţionase asta, aşa că se grăbi să explice.

— Părinţii noştri şi-au dorit dintotdeauna o familie – aşa că au primit în casa lor copii ori de câte ori au avut ocazia. Prima dată mama a luat-o pe Susie – pentru o perioadă scurtă, cât timp mama micuţei era bolnavă – însă îndată ce starea de sănătate a acesteia s-a îmbunătăţit,

familia s-a mutat şi a luat-o pe Susie. Mama încă mai păstrează legătura cu ea. Mai ales la Crăciun. Susie a crescut. Are şi ea copii.

Apoi a urmat Samuel. Când mama acestuia a murit şi tatăl lui l-a adus la ei, au crezut că-l vor putea păstra. Însă bărbatul s-a recăsătorit şi s-a întors după fiul său. Lucrul acesta aproape că a frânt inima mamei mele. Încă plânge când vorbeşte despre el. Nu ştie unde se află acum.

Apoi a venit Henry. A fost… Abandonat de familia lui. Tatii i-au trebuit câţiva ani pentru a da de urma lor ca să poată obţine custodia legală a lui Henry. Henry spune că în fiecare zi îi era teamă că se vor întoarce după el. Familia mea a dat o petrecere când, în cele din urmă, actele au fost semnate.

A urmat apoi un prunc, Louis, ai căror părinţi erau bolnavi şi izolaţi într-o cabană în Nord. Când i-a găsit tata, erau prea slăbiţi pentru a-i putea muta. De fapt, mama murise deja. Tatăl a murit curând după aceea. Tata a înfăşurat bine pruncul şi l-a adus acasă ţinându-l sub haină. Însă era prea târziu. Micuţul a trăit foarte puţin. Henry şi-l aminteşte.

Am urmat eu. Mi-am pierdut părinţii într-un incendiu. Reuşiseră să mă scoată pe fereastră şi să mă aşeze pe un morman de zăpadă. Fereastra eră prea mică, iar ei n-au încăput pe ea. Tata m-a luat acasă. Au trecut câteva luni până când a reuşit să găsească câteva rudenii şi să finalizeze actele pentru a mă înfia. Când au sosit documentele, Henry a vrut să dăm altă petrecere. Şi aşa am făcut.

Jayne ascultase fiecare cuvânt cu o expresie de uluire pe chip. Când Christine se opri, cealaltă fată se cutremură.

— Este… Este teribil.

— Au fost părinţi minunaţi, spuse Christine. Mă simt atât de…

— Nu, nu asta. Ci… Tragediile. Boala… Şi focul.

— Face parte din Nord, spuse Christine fără ocolişuri.

— Ai trăit acolo?

— Aproape toată viaţa.

— Unde în Nord?

— În diferite locuri. Poliţia Canadiană nu-şi lasă angajaţii prea multă vreme într-un singur loc. Când eşti ofiţer, e periculos să-ţi faci prieteni, pe cât e de periculos să-ţi faci duşmani.

— Ce vrei să spui?

— Un ofiţer trebuie să implementeze legea şi să-i aducă la judecată pe răufăcători. Asta este mai greu de făcut dacă sunt implicaţi prieteni.

— Presupun că aşa este, recunoscu Jayne. Cum este Nordul? întrebă după câteva clipe.

— Te referi la satele indienilor? Sau la locuinţele noastre?

— Ai trăit în sate indiene?

Ochii fetei erau mari acum.

Christine încuviinţă, muşcând din nou din măr.

— N-ai fost speriată?

— De ce? Aproape fiecare bărbat era înarmat. În plus, lupii şi urşii rareori se apropiau pentru a provoca stricăciuni. Câţiva câini dădeau târcoale când hrana era insuficientă, însă…

— Mă refer la indieni.

— Indieni?

Christine nu înţelese întrebarea fetei. Când îşi dădu seama ce intenţionase Jayne să întrebe, clătină din cap.

— Indienii îmi erau prieteni. Tovarăşi de joacă. Eram o familie mare. O, au fost şi câţiva care făceau probleme, mai ales dacă cineva strecura băutură în mijlocul lor. Dar lucrul acesta se întâmplă şi aici, în oraş, printre albi. Eram primită bine în orice casă din sat. Aveau grijă de mine.

— Şi… Şi vorbeşti limba indiană? întrebă Jayne

privind-o cu uimire.

— Limba creek. Tata vorbeşte bine, plus încă patru sau cinci dialecte. Mama vorbeşte şi ea limba creek foarte frumos. Din când în când vorbim limba în familie sau cântăm doar pentru a o auzi din nou.

— O, spuse Jayne, mototolind punga maronie în care-şi împachetase prânzul.

Privind-o în ochi pe Christine, întrebă:

— Te bucuri că ai venit înapoi?

— Înapoi? O, te referi la oraş? Nu sunt… Înapoi. Sunt *plecată de acasă*. Doar acum încep să înţeleg că nu mă aflu în mediul meu. În comunitatea mea. În ţinutul meu natal. Departe de oamenii mei.

— Nu eşti indiancă, nu-i aşa?

— Nu. Nu, sunt un amestec de scoţieni, francezi şi irlandezi. Însă îmi doresc să fi fost indiancă: în acest caz, chiar că aş fi aparţinut acelor locuri.

— Măi să fie, spuse Jayne. Şi eu credeam că eu sunt cea năpăstuită. Tot ce am părăsit a fost familia mea şi…

Privirea Claris finei o îndemnă să continue. Când Jayne nu mai spuse nimic, Christine întrebă:

— Există cineva special?

Jayne se îmbujoră.

— Nu chiar, răspunse ea. Sperasem… Sperasem că va fi. Probabil că a uitat cu totul de mine acum. Şi probabil că se întâlneşte cu Bessie Tellis, isprăvi ea cu voce joasă.

Christinei îi păru rău pentru ea, însă gândi că orice ar fi spus drept consolare ar fi sunat banal.

— Henry este indian? întrebă Jayne.

— Hm, murmură ea, nu cred că-i cunosc originile, însă nu, nu este indian.

— Probabil că pare… Pare ciudat… Să nu-ţi cunoşti familia. A mea este suedeză şi germană. Crede-mă, ai mei nu lasă pe nimeni să uite asta. Tata face mereu glume. Dacă ne purtăm bine, suntem suedezi. Dacă nu, este vina

originii germanice a mamei.

Jayne râse, aşa că Christine îşi dădu seama că tachinările acestea erau o sursă de amuzament.

Christine privi ceasul de pe perete. Era timpul să se întoarcă la birourile lor. Ar fi vrut să mai zăbovească. Jayne nu era atât de timidă când avea cu cine vorbi.

— Vrei să mergem împreună la biserică duminică? întrebă dintr-odată Christine.

— Unde te duci?

— Este un grup mic de oameni care se întâlnesc…

— Eu sunt luterană.

— Oh, nu, această biserică nu este luterană.

— Ce este?

— Nu ştiu… Să-ţi spun drept. Doar… Doar un mic grup de misiune. Dar sunt grozavi.

— Eu mă duc la biserica luterană de pe strada Patruzeci şi Şase. Şi acolo e grozav.

Christine era dezamăgită. Ar fi fost atât de bine să poată merge la serviciul divin împreună cu o prietenă.

— Poate că ţi-ar plăcea să vii cu mine… Cândva, se aventură Jayne.

— Poate… Cândva.

Însă Christine ştia că dacă se va duce în altă parte îi va lipsi propria congregaţie. Presupuse că la fel stăteau lucrurile şi cu Jayne.

Aproape că ajunseseră la birourile lor când Christine se gândi la ceva.

— Easton nu pare a fi nume suedez, spuse ea.

Jayne încuviinţă.

— Şi tatăl meu a fost orfan, spuse ea. Şi-a luat numele de la cei care l-au crescut.

— Oh!

Se părea că Vestul avea şi el partea lui de familii risipite şi restructurate.

***

Deşi niciuna dintre fete nu frecventă biserica celeilalte, între ele se legă o relaţie de prietenie. Era frumos să aibă o prietenă în oraş, îşi spuse Christine, deşi arareori o întâlnea pe Jayne în altă parte decât la serviciu. Totuşi îşi luau masa de prânz împreună, împărtăşind gânduri şi păreri cu privire la viaţă.

Christine îşi petrecea cele mai multe dintre serile lungi în compania cărţilor. Dacă exista un lucru în oraş care să-i placă, acesta era biblioteca. Christine profita din plin de ea. În fiecare miercuri, după serviciu şi din nou sâmbătă dimineaţa, se îndrepta spre marea clădire cubică şi-şi schimba teancul. Apoi petrecea serile în mica încăpere de la pensiune, aplecată asupra paginilor. Era singura ei scăpare spre o lume mai mare, mai interesantă. *Nu există temniţă pentru acela care are cărţi*, citise undeva. Însă chiar şi aşa, zilele şi nopţile îi erau adesea singuratice.

Ajunsese să-l placă pe domnul Kingsley, în ciuda aerului său morocănos şi a bombănelilor. Era convinsă că sub acel exterior aspru exista o inimă ce bătea cu adevărat în acord cu bunătatea omenească. Provocarea era să găsească o cale de a o scoate la iveală. Marele om părea a o favoriza. Lucrul acesta nu se prea potrivea cu opiniile domnişoarei Stout care, în opinia Christinei, era de multă vreme îndrăgostită, în taină, de şeful.

Domnul Kingsley nu părea a remarca devotamentul domnişoarei Stout, aşa că sărmana femeie era văzută doar ca un ajutor de nădejde în birou. Christine considera că domnişoara Stout s-ar fi potrivit foarte bine în rolul doamnei Kingsley. Pedanteria şi rigiditatea ei ar fi adus ordine în viaţa mai degrabă haotică a şefului. Pe de altă parte, atitudinea lui neglijentă şi directă ar mai fi „dezmorţit” puţin din rigiditatea femeii. Christine nu era singura persoană care observase interesul mai mult decât pasager al secretarei pentru şeful ei.

— Cineva trebuie să facă ceva, îşi spuse Christine

într-o seară în timp ce se îndrepta spre casă după muncă.

Întârziase mai mult ca de obicei. Domnul Kingsley o chemase în biroul său pentru a discuta un proiect destinat dactilografierii, iar domnişoara Stout se învârtise pe lângă uşă pretinzând că dorea să închidă şi să plece acasă.

Dacă aş avea locuinţa mea, îşi spuse Christine, *i-aş invita pe amândoi la cină*.

Ei bine, nu avea decât o cameră, aşa că nu prea putea face multe. Apoi îi veni un alt gând. *Domnul Kingsley are*. Nu ştia unde locuieşte acesta sau cum arăta casa lui, însă urma să afle. Poate cu puţină dibăcie, îi va îngădui să gătească în bucătăria lui şi s-o invite pe doamna de la biroul principal. Merita să încerce. Hotărî să rişte şi să întrebe.

A doua zi dimineaţă, îşi adună curajul şi ciocăni la uşa domnului Kingsley.

— Aseară, când mă îndreptam spre casă, începu ea, m-am gândit că mi-ar face mare plăcere să vă invit – pe dumneata şi pe domnişoara Stout – la cină. Amândoi aţi fost... Atât de amabili cu mine.

Se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Omul îşi ridicase capul şi i se păru că zăreşte o sclipire de interes sub sprâncenele stufoase.

— Eu am doar o mică încăpere. Nu... Nu am posibilitatea să gătesc.

I se păru că detectase o urmă de dezamăgire.

— Dar... M-am întrebat dacă v-ar deranja... Dacă aş putea să folosesc bucătăria dumneavoastră... Ca să pregătesc masa. Eu voi cumpăra tot ce-mi trebuie şi...

Se opri.

— Desigur, este o îndrăzneală...

— Nu. Nu e nicio problemă. Eu am bucătărie. Niciodată nu mănânc acolo. Întotdeauna iau masa pe unde apuc. Nici măcar nu ştiu ce e acolo. Femeia care face curăţenie este singura care intră acolo şi n-am idee ce face

când intră în bucătărie. Dar dacă vrei să vezi, foarte bine. Da, da. Foarte bine. N-am mai avut parte de o masă gătită acasă… Nici nu mai ştiu de când. Poţi şi găti?

Christine nu era sigură ce dorise să spună cu acel „şi”, însă încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— Grozav. Grozav, spuse el, frecându-şi mâinile. Când vrei să faci asta?

— Când credeţi că se potriveşte cu programul dumneavoastră şi al domnişoarei Stout.

— Programul meu. Programul meu e flexibil – mai ales când e vorba de mâncare. Cât despre cel al domnişoarei Stout – n-am idee.

Ezită şi-şi răsuci creionul între degetele dolofane.

— Eşti sigură că vrei să vină şi domnişoara Stout? Nu crezi că e cam acră?

— O, da – nu. Adică… Cu mine a fost foarte amabilă. M-am gândit că i-aş putea spune un… Mulţumesc în felul acesta.

El încuviinţă, iar Christine îşi simţi inima tresărind. Se părea că planul ei va da roade. El îi zâmbi strâmb şi-i făcu semn că este liberă.

— Vezi ce spune şi domnişoara Stout, spuse el. Pentru mine, orice seară e bună.

Şi aşa se aranjară lucrurile. Aşa se face că vinerea următoare, Christine căuta numărul 716 pe strada East Summit. Luase tramvaiul, un lucru nu tocmai uşor având în vedere plasele cu alimente pe care le căra cu ea.

Domnul Kingsley îi dăduse adresa şi câteva îndrumări cu privire la locaţie, însă când descoperi casă, avu impresia că undeva se strecurase o greşeală. Rămase pe trotuar, privind cu ochi mari la casa uriaşă. Nu era cu putinţă să locuiască acolo o singură familie. Privirea ei se plimbă, neîncrezătoare, peste structura impresionantă. Verificând din nou adresa, se îndreptă în cele din urmă, spre aleea ce ducea la uşa din spate.

Descuie uşa cu cheia primită de la şeful ei şi descoperi că interiorul era chiar mai impresionant. Christine nu intrase niciodată într-o asemenea casă. Nici măcar casa din Calgary a unchiului Jon şi a mătuşii Mary nu se putea compara cu asta. Erau acolo candelabre de cristal, o scară cu trepte din lemn de stejar, mobilă din lemn masiv lustruit, oglinzi sclipitoare şi covoare atât de groase încât piciorul se afunda în ele ca în muşchiul gros al pădurii. Christine expiră încet.

Însă nu venise ca să admire încăperile, îşi spuse. Găsi masiva bucătărie şi începu să caute prin dulapuri după ustensilele necesare. Plănuise să pregătească pui cu găluşte, piure de cartofi şi sos, morcovi în unt şi gulii cu smântână. La desert urma să pregătească plăcintă cu afine. Nu era un meniu select, însă, dacă avea noroc, urma să fie gustos. Asta dacă nu cumva domnului Kingsley îi displăceau bucatele alese. Ei bine, asta ştia să gătească şi spera că va avea parte de succes.

Emoţiile iniţiale ale Christinei se evaporară aproape îndată ce se cufundă în familiara rutină. Aproape că chicoti gândindu-se: *dacă m-ar putea vedea*; *mama acum*…

Când domnişoara Stout sună la soneria de la uşa din faţă, aromele din bucătărie se împrăştiaseră în toată casa. Farfuriile de porţelan din bufetul cel mare erau aranjate pe masă în sufrageria spaţioasă. Christinei îi părea elegantă. Mult diferită de masa familiei Delaney din Nord.

Domnişoara Stout intră cam băţoasă, însă arăta surprinzător de şic într-o rochie nouă, cu imprimeuri florale. Ochii ei studiară tot ce o înconjura. Christine presupuse că se afla pentru prima oară în această casă.

— Sunt sigur că domnul Kingsley ar vrea să te faci comodă, zâmbi Christine. Totul este gata. Nu mai trebuie decât să pun mâncarea pe platouri când va sosi.

— Nu este aici?

Dezamăgirea îi era evidentă în glas.

— Sunt sigură că va veni curând. Mi-a spus că mai are ceva de terminat.

— Omul ăsta. Munceşte prea mult, murmură domnişoara Stout.

— Mă gândesc că asta se datorează şi faptului că nu prea are la ce să se întoarcă în casa mare şi goală, remarcă Christine.

Se scuză şi se întoarse grăbită în bucătărie ca să vegheze asupra bucatelor.

Nu trecu mult până când auzi glasuri în camera de zi. Zâmbi uşor. Domnul Kingsley era acasă. În sfârşit, o va remarca pe domnişoara Stout nu doar ca pe un element necesar în birou. O auzi pe domnişoara Stout chicotind emoţionată, cu glas ascuţit. O *să le îngădui câteva minute înainte de a servi mâncarea*, gândi Christine. Planul ei părea să funcţioneze foarte bine.

Când intră în camera de zi ca să-şi invite oaspeţii la masă, domnul Kingsley părea a se simţi foarte bine. Era aşezat aproape de focul din cămin, într-un fotoliu uriaş şi uzat, cu picioarele încrucişate, bătând cu degetele ritmul pe braţul fotoliului. Zâmbea.

— Nu vreau să vă întrerup, începu Christine, însă cina este servită.

Domnul Kingsley se ridică de îndată.

— Nu ştiu dacă mai rezistam mult, spuse în felul său zgomotos. Aburii aceia…

— Aburi, spuse chicotind domnişoara Stout. Ei, domnule Kingsley. Aromele delicioase ale unei mâncări nu pot fi numite aburi.

Chicoti din nou.

El nu se supără şi, împreună, se îndreptară spre sufragerie, într-o dispoziţie jovială.

Christine îi invită să se aşeze, apoi servi bucatele. Ea luă masa în bucătărie, deşi mâncă puţin, din cauza emoţiilor. Oare le plăcea mâncarea? Se înţelegeau bine?

Christine primi aprecieri înflăcărate pentru mâncare, ce aproape că o făcură să se simtă stânjenită. Fu bucuroasă când dispăru şi ultima firimitură de plăcintă, iar oaspeţii ei se ridicară de la masă.

— Niciodată n-am mâncat o mâncare mai bună, spuse domnul Kingsley, ştergându-şi gura cu un şervet. Uitasem ce gust are mâncarea de acasă.

Plescăi din buze şi-şi aruncă şervetul lângă farfurie.

— Ce-ar fi să serviţi cafeaua lângă foc, în timp ce eu adun de aici? sugeră Christine.

— O, trebuie să te ajut, se oferi domnişoara Stout.

— Mă descurc, se grăbi să spună Christine, iar domnişoara Stout păru uşurată. Face parte din acel „mulţumesc” pentru amabilitatea arătată.

Domnişoara Stout zâmbi larg.

— Ei bine… Dacă insişti. Este drăguţ din partea ta.

Îi adresă un alt zâmbet larg domnului Kingsley.

— Vom servi cafeaua, îi spuse domnul Kingsley Christinei. Însă te rog să ni te alături. Doamna care face curăţenie se poate îngriji de asta.

— O, nu. Niciodată nu voi pregăti o masă ca să las pe altcineva să cureţe după mine. Nu-mi va lua decât câteva minute.

Turnă cafeaua şi se retrase, fredonând în timp ce-şi făcea treaba.

Lucrurile mergeau chiar mai bine decât ar fi îndrăznit să spere. Domnul Kingsley se arătase foarte prietenos în timpul cinei, iar domnişoara Stout strălucea. Cu siguranţă, cu puţin ajutor, cei doi oameni singuri vor realiza că puteau contribui mult la lumea celuilalt.

CAPITOLUL 5

Săgeţile lui Cupidon nu-şi ating ţinta întotdeauna.

Cuvintele tatălui său îi veniră în minte a doua zi dimineaţă, în timp ce intra în birou. Domnişoara Stout se afla la biroul ei, cu buzele strânse cu aceeaşi neînduplecate ca întotdeauna. Însă în privirea sa era o sclipire nouă, iar la pieptul costumului sobru, bleumarin, îşi prinsese o batistă nouă, dantelată. Christine ştia că acele cuvinte ale tatălui ei însemnau că nimeni n-ar trebui să încerce să joace rolul lui Cupidon. Însă astăzi avea un sentiment de reuşită în timp ce-şi agăţa haina în cuier, zâmbind în semn de salut.

— Domnul Kingsley vrea să te vadă, anunţă domnişoara Stout. A spus să te trimit de îndată ce soseşti.

Sclipirea din ochi i se accentuă. Christine încuviinţă şi se duse spre biroul ei, ca să-şi ia carneţelul.

— O, nu vei avea nevoie de el, spuse domnişoara Stout pe un ton degajat.

Christine ridică din sprâncene, uimită.

— Cred că va fi vorba despre ceva mai... Mai personal, explică femeia, îmbujorându-se.

Christine apucă şi mai bine carneţelul de notiţe şi se îndreptă, încet, spre uşă. Nu avusese asemenea emoţii de când intrase pentru prima dată în acea încăpere spaţioasă.

Ciocăni încetişor.

— E deschis, fu invitată pe un ton morocănos.

Ea intră, strângând cu amândouă mâinile carnetul de notiţe.

— Domnişoara Stout a spus.

Însă nu reuşi să continue.

— Stai jos. Stai jos, spuse el tare, agitând ciotul unui creion pe care-l ţinea între două degete. Un zâmbet larg i se ivi pe chip.

— Ai pregătit o cină pe cinste seara trecută. Grozavă.

Christine încuviinţă în semn de mulţumire pentru complimentul făcut.

— M-am gândit la asta toată noaptea. Ei bine... Aproape toată noaptea.

Hohoti, iar sunetul se auzi aspru, din gât. Christine nu-l mai auzise încercând să râdă.

— A trecut multă vreme de când am avut o masă ca asta. Probabil că şi lui Boyd îi lipsesc asemenea bucate. Spune că nici la cantina universităţii nu e mai bine.

Râse din nou. Christine se gândi că prefera mai degrabă atitudinea lui morocănoasă, oficială, în locul acesteia de acum.

El se rezemă de spătar şi o privi, scaunul scârţâind sub greutatea lui. Zâmbi din nou şi se jucă cu creionul pe care-l ţinea între degete.

— Ei bine, m-am gândit la ceva. Tu locuieşti într-o cameră mică, la pensiune, nu-i aşa?

Christine, uimită, încuviinţă.

— Iar eu am casa asta mare.

N-avea idee unde avea să ducă această discuţie. Se uită la el fără să spună nimic.

— Şi eşti o bucătăreasă grozavă. Grozavă.

Ea rămase tăcută, obrajii îmbujorându-i-se de stânjeneală.

— Iar eu am trăit numai cu slănină şi cafea tare.

Bărbatul tăcu, aşteptând. Ea nu ştia ce să zică. Ce să gândească. El se aplecă în faţă din nou, scaunul gemând în semn de protest.

— Nu vezi? E o potrivire perfectă.

Christine clătină din cap.

— Mă tem… Mă tem că nu… Nu vă înţeleg, domnule.

— Hei, credeam că am scăpat de acest „domnule” de multă vreme, o mustră el. Mă face să mă simt bătrân precum Metusala.

Îşi schimbă din nou poziţia şi se uită la ea.

— E simplu. Nu ştiu cum de nu m-am gândit mai devreme. Te muţi la mine.

Christine era mai mult decât şocată. Era sigură că înţelesese cu totul altceva.

Bărbatul lovi biroul cu mâna-i dolofană.

— Ca bucătăreasă, spuse el.

— Dar…

Cuvintele lui îi împiedicară orice încercare de protest.

— Am o mulţime de încăperi. La pensiune plăteşti. Poţi să ocupi o cameră la catul de sus. Orice cameră. Poţi alege. Ultima oară când le-am numărat erau cinci. Desigur, una este a lui Boyd. Dar poţi alege dintre celelalte. Primeşti cameră şi masă, iar tu îmi găteşti.

Christine avu impresia că trupul îi îngheaţă. Cum se gândise…

— Plătesc eu mâncarea, se grăbi el să adauge, pentru a o asigura că aranjamentul va fi, într-adevăr, în favoarea ei. Toate chitanţele.

— Eu… Eu nu… Spuse ea poticnindu-se. Este…

— Dar are sens, susţinu el, părând a fi frustrat de ezitarea ei. Pentru ce să cheltui bani? Pentru ce să trăiesc numai cu slănină şi ouă? Este o soluţie perfectă.

Christine era mulţumită că stătea pe scaun. Încercă să gândească. Ce-ar fi putut să spună fără a-şi primejdui slujba? Tocmai fusese invitată să locuiască într-una din cele mai frumoase case din oraşul Edmonton. Însă circumstanţele… Era sigură că mama şi tatăl ei ar fi spus: „Categoric nu!”

— Trebuie să mă gândesc la asta.

Opri la timp cuvântul „domnule”.

— Ce mai e de gândit? îl pot trimite pe Jesse să-ţi ia lucrurile în seara asta. Putem să te mutăm de îndată.

— Dar… Ce vor spune… Ce vor gândi oamenii?

El flutură creionul.

— Cui îi pasă ce cred?

— Mie îmi pasă… Domnule.

Chipul bărbatului deveni serios, ca şi când ar fi încercat să privească lucrurile din perspectiva Christinei.

O studie cu atenţie câteva clipe.

— Bine, spuse el în cele din urmă, aplecându-se şi bătând cu creionul masa de lemn. Cred că m-am zorit. Haide să reluăm.

Se rezemă de spătar.

— Am crezut că îţi place să găteşti.

Christine încuviinţă. Îi plăcea să petreacă timp în bucătărie.

— Plăteşti chirie pentru camera aceea micuţă.

Ea încuviinţă din nou.

— Nu-ţi plac casele mari?

— Casa dumneavoastră este…

Christine nu ştia cum să descrie mai bine o casă atât de splendidă.

— Este încântătoare, isprăvi ea pe un ton jalnic.

— Deci nu casa e problema?

— Deloc, eu doar…

— Eu sunt?

— Domnule, tinerele femei nu se mută… Nu se mută în casa bărbaţilor necăsătoriţi, reuşi să spună, tonul ei devenind din ce în ce mai hotărât.

Văzându-l încruntându-se, se grăbi să continue.

— Ar fi diferit… Foarte diferit dacă aţi avea o soţie.

— Dacă aş avea o soţie, n-aş mai avea nevoie de bucătăreasă, mormăi el.

Christine se îmbujoră.

— În acest caz, care este soluţia ta? întrebă el.

— Nu… Nu am nicio soluţie. Nici măcar nu m-am gândit…

— Ei bine, gândeşte acum.

— Trebuie… Trebuie să mă gândesc la asta… Să mă rog. Să vorbesc cu părinţii mei.

— Dacă e doar faptul că locuiesc doar eu acolo, trebuie să-ţi spun că Boyd se va întoarce curând acasă.

Christine clătină din cap.

— Sunt sigură că asta nu va rezolva problema.

— Atunci adu cu tine pe cineva. Ce zici de… De domnişoara Easton? Te-am văzut vorbind cu ea. Adu-o pe ea.

Bătu masa cu palma şi înjură.

— Adu toate dactilografele.

Christine se ridică pe picioarele-i tremurânde şi se întrebă dacă o vor susţine până va ieşi din încăpere.

— O… O să mă rog pentru asta, repetă printre buzele înţepenite şi dădu să plece.

— Să se roage pentru asta, îl auzi pe şeful ei repetând dezgustat pentru sine, însă nu se întoarse.

În timp ce deschise uşa, domnişoara Stout îşi ridică privirea. Christine simţi aţintiţi asupra ei ochii femeii, însă refuză să privească în direcţia ei. *Iar dumneata*, fumegă ea furioasă, *presupun că te-ai gândit că vei fi invitată la cină în fiecare zi a săptămânii*.

***

Christine se rugă pentru problema asta. Cu onestitate. Pe de o parte, îşi dădea seama cât de plăcut ar fi să locuiască într-o casă atât de frumoasă, cu atâtea încăperi, având plăcerea de a petrece timp în bucătărie în fiecare seară. Ar pregăti mâncare pentru ea şi pentru domnul Kingsley. Şi pentru Boyd, când se va întoarce de la studii. N-o luă în considerare pe domnişoara Stout ca invitată la cină. După părerea ei, femeia nu mai merita mâncare pe gratis.

Scrise o scrisoare părinţilor ei spunându-le despre propunerea domnului Kingsley. Scrise şi despre faptul că acesta spusese că o poate aduce cu ea şi pe domnişoara Easton. *Ar fi amuzant*, îşi spusese, în timp ce aşternuse în scris propunerea. Tovărăşie în casa cea mare. Puteau lucra laolaltă în spaţioasa bucătărie. Puteau citi cărţi în faţa căminului din bibliotecă. Ba mai mult, în camera de desen se afla un pian.

Însă de fiecare dată când entuziasmul Christinei începea să se aprindă, simţea o tulburare lăuntrică. *Feriţi-vă de tot ce pare rău*, îi veni în minte în timp ce sigila plicul. Şi cum ar schimba asta lucrurile la locul de muncă? Cu hărnicie şi grijă, îşi câştigase în cele din urmă locul printre dactilografe. Fusese acceptată ca fiind o tânără îndemânatică şi muncitoare, nu „favorita şefului”. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar muta în casa şefului? Ar fi din nou marginalizată? Christine era sigură că nu dorea asta.

Dar să refuze… Cum ar interpreta el hotărârea ei? S-ar simţi ofensat? Sau furios? Ar concedia-o? Christine continuă să se roage şi îşi verifică nerăbdătoare corespondenţa până când sosi răspunsul părinţilor ei.

„Este o situaţie neobişnuită”, scria mama ei. „Am discutat mult despre asta şi ne-am rugat de multe ori. Am ajuns la concluzia că necunoscându-l pe acest om şi nici toate detaliile situaţiei, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să te călăuzească spre decizia corectă”.

Acest lucru nu o ajuta foarte mult pe Christine. Aprecia încrederea pe care o aveau în ea părinţii ei, însă ar fi vrut ca ei să hotărască pentru ea. Domnul Kingsley îi aştepta hotărârea. Boyd urma să se întoarcă curând de la universitate. Ştia că trebuia să hotărască într-un fel sau în altul. Însă ce era corect? Nu discutase, nici cu Jayne. Nu avea nevoie de complicaţia presiunii dintr-o altă sursă. Săptămâna se scurse încet, inima Christinei aproape oprindu-se ori de câte ori se deschidea uşa biroului domnului Kingsley. Ştia că nu putea evita inevitabilul pentru totdeauna.

Luni dimineaţă se strecură la biroul ei, la fel de nesigură ca întotdeauna. Apoi o zări pe domnişoara Stout curăţând cu îndârjire biroul lui Jayne.

— Ce… Unde este Jayne? întrebă ea.

— Fată nesăbuită, spuse domnişoara Stout cu buzele strânse. S-a dus acasă la sfârşit de săptămână. A telefonat

în dimineaţa asta ca să spună că nu se mai întoarce. Se căsătoreşte cu un… Un ţărănoi necioplit. Nici măcar n-a procedat aşa cum se cuvine.

Se căsătoreşte. Cuvintele răsunară în urechile Christinei. Jayne se căsătoreşte. Aşadar, tânărul ei nu se îndrăgostise de Bessie – oricine ar fi fost aceasta – la urma urmelor. Jayne va fi atât de fericită. Christine nu-şi putu opri zâmbetul.

Însă îşi dădu îndată seama că Jayne nu va mai fi disponibilă să împartă cu ea casa cea mare. În grupul de dactilografe nu mai era nicio persoană pe care ar fi avut interesul să o roage să împărtăşească acest neobişnuit aranjament. Asta însemna că ştia ce are de făcut. Acum nu mai putea amâna decizia. Trebuia să vorbească cu domnul Kingsley. Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi-şi luă carnetul de notiţe. Nu se aştepta să aibă nevoie de el, însă avea un obiect de care se putea agăţa.

— Intră, se auzi glasul morocănos când bătu la uşă.

Christine îşi făcu curaj şi intră.

— Domnule Kingsley?

El îşi ridică capul.

— Ah, spuse, aruncând deoparte creionul. În sfârşit, ai isprăvit cu rugăciunile.

Christine încuviinţă.

— N-am crezut că Dumnezeu îţi va răspunde până la urmă, continuă el cu un zâmbet mucalit.

Christine nu-i împărtăşi amuzamentul.

— Aşază-te, o invită el, arătând spre un scaun.

Christine se aşeză.

— După expresia feţei tale, îmi dau seama că răspunsul este nu.

Ea încuviinţă, amorţită.

El păru să stea pe gânduri câteva clipe, apoi se împinse înapoi şi-şi legănă scaunul.

— De curiozitate doar, spuse el, studiindu-i faţa,

pentru ce nu te-ar lăsa? Adică… N-am avut niciun motiv ascuns, decât să am parte de mâncare bună. Eşti destul de tânără ca să-mi fii fiică – cu siguranţă, Dumnezeu n-a crezut că am planuri pentru tine. Dacă mi-aş fi dorit altă soţie, aş fi avut de unde alege. Atunci, de ce nu?

— El nu a spus… Adică… Poate că a făcut-o… Într-un fel. Pur şi simplu nu am avut linişte cu privire la situaţia asta. Ştiu că… Că aveţi o casă frumoasă şi oferta a fost făcută din generozitate, însă… Nu mi s-a părut… Potrivit. Nu cred că oamenii ar înţelege… Şi n-am vrut… N-am putut risca să stric reputaţia părinţilor mei – sau a Dumnezeului meu – doar ca să am parte de ceva mai bun.

El păru că se gândeşte la cuvintele ei, cântărindu-le cu grijă, întinse mâna după creion şi începu să-l răsucească între degetul arătător şi degetul mare.

— Aşadar… Tu crezi că oferta mea ar fi mai bună pentru tine.

— O, da, spuse Christine degrabă. Aveţi o casă atât de frumoasă, iar eu aş fi putut găti… Orice. Totul. Aş fi putut…

Însă se opri, nesigură. N-ar fi vrut ca el s-o înţeleagă greşit.

— Îmi pare rău, adăugă ea, bâlbâindu-se.

— Mie nu.

Bărbatul începu să bată cu creionul în masă.

— M-am temut că ai dispreţuit oferta mea. Că ai considerat-o insultătoare. Asta… Asta m-a cam înfuriat. Însă acum îmi dau seama că… Ei bine… Că ai luat decizia asta din alt motiv. Eu nu-ţi împărtăşesc vederile cu privire la Dumnezeu. Însă te respect pentru că eşti credincioasă acestor vederi. Sunt dezamăgit… Desigur. Însă…

Ridică din umerii masivi şi-şi trase scaunul aproape de masă. Ea ştiu că discuţia se încheiase.

— Domnişoară Delaney, strigă el după ea când se afla aproape de uşă. Dacă te vei răzgândi vreodată…

Lăsă fraza neisprăvită. Christine încuviinţă printr-o uşoară aplecare a capului.

Îşi pusese mâna pe clanţa uşii când el o strigă din nou.

— Şi adu-mi un alt creion. Chestiile astea se consumă mult prea repede.

CAPITOLUL 6

Locaţia detaşării nu fusese aleasă datorită mărimii oraşului din prerie. Faptul că localitatea avea un birou al Poliţiei Canadiene se datora poziţiei centrale pe care o ocupa în zona ce trebuia supravegheată. Orăşelul era înconjurat de jur-împrejur, de kilometri întregi de prerie şi chiar mai mulţi kilometri de coline golaşe. Distanţele nu mai trebuiau străbătute pe spinarea unui cal, deşi Henry ştia că la iarnă vor exista zile când va tânji după o sanie trasă de un atelaj bun de câini. Multe drumuri, chiar şi pe vreme bună, reprezentau o provocare până şi pentru acele automobile Ford, destul de înalte. Îi era groază de furtunile de zăpadă ale iernii şi de ploile de primăvară. Însă vor trebui să se ocupe de asta la momentul potrivit. Deocamdată va face faţă problemelor zilei de azi.

Îşi frecă ceafa pentru a alunga tensiunea din corp. Cu toate că fusese o zi obişnuită, ceea ce pentru un ofiţer de poliţie era întotdeauna un avantaj, mai avea încă de scris rapoartele. Îi era foame, însă gândul că va trebui să mănânce din nou la cafeneaua din oraş nu-l atrăgea deloc. Tot ce se servea acolo era atât de condimentat, încât stomacul lui dădea semne de protest. Însă avea de ales: să mănânce acolo sau să-şi asume imposibila sarcină de a-şi găti ceva în apartamentul de burlac.

Se afla la acest post din Sud de trei săptămâni. Trei săptămâni. Nu era mult. Însă i se părea o veşnicie. Era atât

de diferit de cel din Nord. Urmărise şi studiase lucrurile ca să înţeleagă viaţa de aici, folosindu-se de informaţiile oferite de cei doi colegi ofiţeri. Cu toate astea, în mod constant avea impresia că se află pe picior greşit. Până acum reuşise să-şi ascundă ezitarea şi teama de a nu face un lucru inacceptabil din punct de vedere cultural.

Legea canadiană era legea Vestului. Urma să apere legea aşa cum jurase şi fusese instruit s-o facă. Însă detaliile – lucrurile supuse interpretării individuale – erau lucruri ce i-ar fi putut crea probleme. Forţa de poliţie avea o reputaţie de apărat. O imagine de protejat. Henry era foarte conştient de acest lucru. Trăia şi respira având poliţia în minte.

Îşi frecă ceafa cu şi mai multă vigoare. *Nu sunt sigur că sunt făcut pentru asta*, îi trecu prin minte. *Am impresia că păşesc pe barajul unor castori în timpul inundaţiilor de primăvară. Nu sunt sigur unde ar trebui să pun piciorul*, îşi spuse.

— Măi, să fie, spuse cu glas tare, pipăindu-şi părul de la ceafă. Trebuie să mă tund.

Ar fi trebuit să-şi facă tunsoarea regulamentară mai devreme, însă Henry fusese atât de ocupat încercând să afle informaţii despre această nouă locaţie, încât nu avusese timp să caute un frizer.

Nu-şi amintea să fi văzut vreun stâlp dungat, semnul bărbierului, în aşezarea asta mică. Ei bine, trebuia să existe cineva care să ştie să tundă. Îl privi pe tânărul poliţist aflat în partea cealaltă a încăperii, ocupat să-şi ticluiască propriul raport zilnic.

— Laray, întrebă el. Unde te poţi tunde în orăşelul ăsta?

— La Sam, răspunse Laray fără să-şi ridice privirea.

Se auzi o mişcare la celălalt birou din încăpere.

— La Sam, repetă Rogers.

Henry observă că cei doi schimbară e privire şi un

zâmbet. Î*mi pregătesc ceva*, gândi Henry. Însă se prefăcu că intră în jocul celor doi.

— E cel mai bun loc din oraş?

— Sam, repetă Rogers. Categoric.

— E singurul loc din oraş, interveni Laray chicotind.

— Şi chiar dacă ar fi fost o duzină, tot n-ar fi avut nicio importanţă. La Sam e locul cel mai potrivit, spuse Rogers.

Izbucniră amândoi în râs.

Indivizii ăştia au impresia că sunt nătâng sau ce? gândi Henry, însă încuviinţă şi repetă:

— La Sam.

Cei doi se întoarseră la treaba lor chicotind. *Probabil că Sam este mână în mână cu Jessie's Grill*, îşi spuse Henry. *Stomac torturat – păr torturat*.

Ridică din umeri şi se întoarse la raportul său. Îndată ce va isprăvi se va îndrepta spre localul lui Jessie, înapoi la acea mâncare picantă, urmată de pastilele mentolate pentru combaterea acidului gastric, apoi la culcare. Mâine poate că va avea parte de o zi ieşită din rutină. Avea nevoie de somn pentru a se putea confrunta cu orice era posibil să se întâmple.

Cei trei părăsiră clădirea împreună. Laray se întoarse pentru a încuia uşa în urma lor.

— Mergem la Jessie?

— Unde altundeva?

Întrebarea o pusese Rogers. Laray râse.

— Da… Unde altundeva?

Porniră cu toţii la pas.

— Ai găsit biserica aceea mică de care ai întrebat?

Henry ştia că întrebarea îi fusese adresată lui.

— Da.

— Şi cum ţi se pare?

— E bună. Ai putea să ni te alături.

Ceilalţi doi bărbaţi izbucniră în râs, iar Laray spuse:

— Nu-i pentru mine. Am încheiat-o cu biserica în clipa în care tata n-a mai fost în stare să mă bată.

— Cum e? întrebă Rogers.

— Mică. Însă prietenoasă. Cred că-mi place. Am fost o singură dată. Am fost de gardă duminica, din două în două săptămâni.

— Pe mine nu mă deranjează să fiu de gardă, interveni Laray. Duminica e mai linişte de obicei.

— Cu excepţia indivizilor care chefuiesc prea mult duminică seara, spuse Rogers. M-am săturat să am de-a face cu beţivi şi scandaluri.

Henry avea propriile păreri asupra subiectului, însă le păstră pentru sine. Parcurseră restul drumului în tăcere. Până şi mirosul localului era iritant şi picant.

Jessie îi îndrumă spre o masă. Veni ea însăşi să-i servească, zâmbetul dezvelindu-i dantura ştirbă, potrivită oarecum pentru chipul ei. Era… Ei bine, părea a avea un aspect mai degrabă colţuros. Părul arămiu îi era strâns cu o panglică, dezvelindu-i pometii ososi. Rujul de un roşu aprins, aplicat cu neglijenţă, se potrivea ca nuanţă cu roşeaţa pomezii aplicate pe obrajii scobiţi. Vocea-i stridentă era pe măsura înfăţişării.

Cu toate acestea, Henry constatase că oamenii din comunitate o respectau pe Jessie. Femeia avusese o viaţă aspră, însă nu căuta favoruri sau pomană. Muncea zi şi noapte şi se descurca singură. Henry ştia că trebuie să existe şi un domn Jessie undeva, în trecut, deşi singura dovadă a existenţei lui erau micuţii Jessie pe care îi vedea ici-colo. Nu se interesase de familia ei, însă se aştepta să afle mai multe cu timpul. Ochii lui îi cercetară chipul în timp ce femeia aşteptă lângă masa lor. Îi părea rău pentru ea şi pentru situaţia ei evident dificilă.

— Ce ai gătit în seara asta, Jessie? întrebă Laray pe un ton vesel.

Nu era nevoie de cărţile de meniuri pătate cu

mâncare pe care le împinsese spre ei. Cunoşteau deja fiecare meniu din ele.

— Tocană de vită şi chifle, spuse ea.

Întoarse capul într-o parte şi tuşi.

Tocana nu se asemăna nici pe departe cu cea gătită de mama sa, însă Henry comandă o porţie.

— Două.

— Trei.

În timp ce Jessie plecă pentru a le aduce mâncarea, Henryâşi întinse picioarele.

— Cunoaşteţi vreo cameră mai ieftină de închiriat? Mi-ar plăcea să gătesc.

— Să găteşti? Urăsc treaba asta, spuse Laray. Nu-mi place să mănânc ce am gătit.

— Cred că nici mie nu mi-ar plăcea să mănânc ce găteşti tu, spuse Rogers pe un ton glumeţ.

Henry era de altă părere. Pe el nu-l deranja să gătească.

Aproape că-i făcuse plăcere pe când era în Nord, iar acolo nu prea avea cu ce să gătească. Prăvălia de la colţul străzii urma să-i facă sarcina mult mai uşoară. În plus, ştia că mâncărurile gătite de el nu-i vor mai agasa într-atât stomacul.

— Nu-mi vine nimic în minte. Dacă aud ceva, îţi dau de ştire, răspunse Rogers. Cunosc un tip care lucrează în domeniul imobiliar. Dacă vrei, îl întreb.

— Aş aprecia, spuse Henry.

Sosiră şi farfuriile cu bucate. Clienţii veniră şi plecară. Henry simţea privirile celorlalţi asupra uniformelor lor. Un crescător de vite cu aspect neîngrijit îi privi lung. Probabil că petrecuse noaptea închis pentru vreo călcare de lege. Alţii îşi plecau privirile. Câteva fetişcane aruncară priviri interesate în direcţia lor. Femeile mai în vârstă şi oamenii de afaceri ai orăşelului îşi plecau capul în semn de încuviinţare. Prezenţa Poliţiei

adusese stabilitate unor oraşe precum acesta.

Henry se grăbi să-şi isprăvească porţia de tocană. După ultima înghiţitură de cafea amară, se ridică.

— S-ar putea să întârzii puţin dimineaţă, spuse el, trecându-şi mâna prin păr înainte de a-şi pune pălăria. Trebuie să mă tund. Unde-l găsesc pe tipul ăsta, Sam?

— Sam? Pe strada principală. Colţ cu strada Patru, a doua clădire spre miazăzi.

— La ce oră deschide?

Lui Henry nu-i scăpă schimbul de priviri dintre cei doi ofiţeri.

— La opt şi jumătate.

— Mulţumesc, spuse Henry, şi salută cu o aplecare a capului.

Plănuia deja să fie primul client la uşa lui Sam, când acesta va pune pe uşă semnul „Deschis”.

Însă când ajunse, la opt şi jumătate, scaunul era deja ocupat de un băieţel. Henry îşi scoase pălăria necăjit şi o atârnă la cuier. Spera că aşteptarea îi va fi răsplătită. Dacă ceilalţi doi se tundeau la Sam, aşa cum spuseseră, atunci ar fi trebuit să fie în regulă.

— Luaţi loc. Vin imediat, strigă o femeie.

Nu mai întâlnise până atunci nicio frizerie care să aibă şi recepţioner.

Se aşeză pe scaun şi luă în mână ziarul de ieri. Titlurile anunţau conflicte de partea cealaltă a Atlanticului, cozi la alimente şi vagabonzi, mai multe ferme şi companii ce luptau să supravieţuiască în preria secetoasă. Henry oftă şi lăsă jos ziarul cu veşti proaste.

Auzi paşi şi din nou un glas.

— Eşti gata. Dă asta doamnei Crane. Se duce la piaţă şi a promis că va cumpăra câţiva cârnaţi pentru mami.

Băieţelul sări de pe scaunul pe care era cocoţat şi dispăru prin uşa din spate.

— Acum fuga, direct acasă.

Henry auzi râsul vesel al copilului.

— Nu mă duc acasă, mami. Mă duc la doamna Crane. Îţi aminteşti?

În glasul ce răspunse se distinse o urmă de amuzament.

— Am vrut să spun acasă la doamna Crane. Uite, dă-mi un pupic de rămas-bun.

Auzi un plescăit uşor.

— Acum, dă fuga.

Henry ridică din nou ziarul. Nu dorea să se amestece în acest moment privat.

— Pa, mami, strigă copilul în timp ce ţopăi spre uşă. Henry se concentră asupra ziarului în timp ce femeia păşi în încăpere. El ar fi trebuit să urmeze, asta în cazul în care Sam – probabil soţul femeii – ar fi fost prin apropiere. Femeia aranjă câteva ustensile pe un raft mic, lângă scaunul frizerului. Cu colţul ochiului o observă ridicând o mică pelerină neagră.

— Sunteţi următorul, spuse ea.

— ÎI… Îl căutam pe Sam, reuşi el să îngaime în timp ce puse ziarul deoparte şi se ridică.

— Eu sunt Sam, se auzi glasul din spatele pelerinei. Henry fu cu totul luat prin surprindere.

— Tundeţi?

— Aşa e scris pe firmă.

Tonul îi era aspru.

Henry se îndreptă spre scaun.

— Tunsura standard a regimentului, se auzi spunând în timp ce se aşeza.

— Înţeleg, răspunse ea, cu glasul încă aspru. Am tuns destui poliţai.

Desigur. Dacă era singurul frizer din oraş, tunsese destui bărbaţi.

— Bănuiesc că aşa este, mormăi el. Fiind singurul frizer de aici.

— Uite ce-i, răspunse ea pe un ton băţos, dacă nu-ţi place cum te tund, te poţi duce în Fort MacLeod.

El îşi ridică privirea spre oglinda mare ce reflecta peretele opus al frizeriei şi-i văzu chipul pentru prima dată. Ea stătea în spatele lui, ţmân din mâini pelerina, oscilând, după expresia de pe chip, între a-şi continua treaba sau a-l trimite în altă parte.

— Nu. Adică… Îmi pare rău. Continuaţi. Vă rog.

Femeia petrecu pelerina pe după umerii lui şi se aplecă pentru a o lega. Henry reuşi să-i vadă clar întregul chip. Cârlionţi maronii încadrau un chip oval, iar unul dintre obrajii netezi îi era împodobit cu o uşoară gropiţă. Femeia avea cei mai încântători ochi, de culoarea violetelor.

Acei ochi îi confirmară bănuiala. Era absolut sigur, iar această certitudine îi făcu capul – şi inima – să i se învârtejească. Era tânăra văduvă a tăietorului suedez de copaci.

Henry luptă să-şi controleze emoţiile învolburate. Era cu totul nepregătit pentru această întâlnire neaşteptată.

CAPITOLUL 7

Christine era absolut încântată de primele semne ale primăverii. Deşi trotuarele erau încă mărginite – acolo unde razele soarelui nu pătrundeau – de zăpadă murdară, apa ce se prelingea în jgheaburi producea un sunet asemănător cu cel al izvoarelor din îndrăgitul ei ţinut din Nord. Închise ochii o clipă pentru a se bucura de plăcuta amintire. *Ei bine*, îşi spuse Christine, deschizând ochii pentru a-şi continua plimbarea până la lucru, *apa curgătoare este apă curgătoare. Până şi aici, în mijlocul străzii, produce o muzică minunată*. Se întrebă dacă şi ceilalţi oameni care se îndreptau spre locurile de muncă

remarcaseră acel sunet.

Se agăţă de buna dispoziţie de care era animată în timp ce, din obişnuinţă, intră în clădirea spaţioasă, urcă scările şi se îndreptă spre culoarul din dreapta. Aceeaşi rutină, aceleaşi îndatoriri, aceeaşi domnişoară Stout o întâmpină când deschise uşa biroului. Femeia nu mai purta batiste dantelate şi broşe elegante la revere. Se pare că renunţase la domnul Kingsley. Christine se gândi că secretara purta cu sine un mic nimb – nu unul de lumină, ci unul de nori. Plutea deasupra capului ei şi i se înfăşură în jurul umerilor. *Sunt o fată bătrână singuratică*, părea a spune. *Nu sunt apreciată*. *Nu sunt iubită*. Uneori domnişoara Stout se retrăgea chiar mai adânc în tristeţea sa şi îşi învăluia trupul firav cu aceasta. Christine nădăjduia ca aceasta să nu fie una din acele zile.

Nici nu-şi agăţă bine haina în cuier, că domnişoara Stout îi zise:

— Domnul Kingsley vrea să vorbească cu tine.

Tonul îi era tensionat, iar Christine îşi imagină acel nor al tristeţii bine înfăşurat în jurul femeii.

— Mulţumesc, domnişoară Stout, răspunse veselă, sperând să-i poată transmite un strop din buna-i dispoziţie.

Nu se mai duse după carneţelul de notiţe. Dacă va avea nevoie de el, se va întoarce. Niciuna dintre celelalte fete nu sosise încă, aşa că nimeni nu urma să observe vizita atât de timpurie în biroul şefului.

Bătu la uşă şi o deschise.

— Aţi vrut să mă vedeţi?

Capul acoperit cu păr zburlit se înclină spre ea.

— Ai ajuns deja?

Christine consideră că întrebarea nu avea nevoie de răspuns.

— Şezi, spuse bărbatul.

Se aşeză. El îşi împinse scaunul înapoi, apoi se răzgândi şi se aplecă înainte.

— Ştiu că răspunsul tău a fost „nu” şi nu am de gând să schimb asta.

Ridică o mână pentru a împiedica orice cuvinte ar fi vrut Christine să spună.

— Cu toate astea…

Ezită.

— Mă întrebam dacă nu eşti dispusă să mai găteşti pentru o cină. Doar una.

Ridică din nou mâna, de data asta cu palma sus.

Christine se gândi câteva clipe la propunere, apoi încuviinţă.

— Bun.

Domnul Kingsley respiră zgomotos şi se lăsă din nou pe spate, părând a fi foarte mulţumit. Gândul Christinei zbură de îndată la domnişoara Stout. Femeia va.fi de-a dreptul încântată.

— Când? întrebă ea simplu.

— Vineri. Vinerea asta. Eu fac cumpărăturile. Dă-mi doar o listă.

— Vineri, încuviinţă ea. Bun. Aţi vrea să pregătesc ceva anume? Nu am foarte multă experienţă când vine vorba de bucate pretenţioase.

— Nu avem nevoie de bucate pretenţioase. Doar pui cu găluşte, aşa cum ai pregătit şi mai înainte. Au fost excelente.

— Dar… Dar nu credeţi că oaspetele dumneavoastră şi-ar dori ceva mai… Ceva diferit de data asta?

— Nu. Şi lui îi va face plăcere, ştiu că-i va face.

Lui? Despre cine vorbea şeful ei?

— Trebuie să fie o surpriză. Nu i-am spus nimic.

Oricare ar fi fost planul său şi oricine ar fi fost oaspetele, domnul Kingsley părea extrem de încântat.

— Câţi vor fi? La cină? întrebă Christine.

— Doar noi. Doi. Şi tu, desigur. Vreau ca de data asta să serveşti masa cu noi.

— Eu?

— Aş vrea să fie ca… Ca o masă de familie. În loc să serveşti la masă ca fată în casă.

Christine înghiţi şi încuviinţă din nou.

— Dacă aşa doriţi.

El zâmbi larg.

— Atunci, totul e aranjat. Trebuie doar să-mi dai lista.

— Ce-ar fi să cumpăr ce trebuie şi apoi îmi daţi banii?

— Şi aşa e bine. E grozav. Niciodată nu mi-a plăcut să merg la cumpărături.

Bărbatul păru uşurat.

Christine se ridică.

— Vineri, spuse ea în timp ce se îndreptă spre uşă.

— Vineri, spuse şeful ei, evident încântat de sine. Oh, strigă el după ea. Poţi planifica în aşa fel încât masa să fie gata pe la şapte. Boyd nu va fi acasă până la acea oră.

Christine aproape că se opri în mijlocul drumului. *Boyd*? Aşadar, acum trebuia să gătească o masă pentru fiul şefului. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, inima ei începu deodată să bată mult mai tare.

***

Când sosi Boyd, Christine se afla în bucătăria spaţioasă, emoţionată şi preocupată de ultimele pregătiri pentru cină.

Auzi glasul tunător al domnului Kingsley salutându-şi fiul care se întoarse acasă de la colegiu. Asta o făcu chiar mai agitată. Se temea că mâinile îi vor tremura în timp ceva servi masa.

— Măiculiţă, asta este cea mai lungă călătorie…

Christine nu auzi restul cuvintelor lui Boyd. Îi auzi pe ambii bărbaţi râzând cu poftă şi se întrebă pentru ce râdeau. Adunându-şi tot curajul, apucă două castroane pline şi se îndreptă spre locul de luat masa. Îmbrăţişă în grabă cu privirea masa. Se străduise s-o aranjeze într-un mod atrăgător, fără a părea prea feminin. Se întrebă acum

dacă nu era prea încărcată, prea împopoţonată pentru doi burlaci. Scoase rapid cele două lumânări din sfeşnicele de cristal. Totuşi nu era sigură de aspect. Urmară şervetele aranjate sub formă de evantai. Le scutură, le împături şi le aşeză lângă farfurii. Era mai bine, însă era sigură că mătuşa ei, Mary, ar fi fost dezamăgită.

Locuise cu unchiul Jon şi cu mătuşa Mary în casa acestora din Calgary pe parcursul pregătirii profesionale. În acea perioadă îi implorase s-o înveţe aspectele mai rafinate ale vieţii de oraş, ca să poată deveni o gazdă desăvârşită. Cu toate că mama ei o învăţase manierele acceptabile ale unei societăţi civilizate, faptul că crescuse în Nord făcuse să fie aproape ignorantă în ce priveşte obiceiurile sociale ale unui oraş. Mătuşa Mary fusese fericită s-o poată învăţa îndatoririle unei fermecătoare gazde, arătându-i câteva detalii pentru a face ca o masă să fie cu adevărat memorabilă. Christine intrase sub tutela lui Cook, în bucătărie, îi plăcuse mult. De fapt, la un moment dat, se gândise să devină bucătăreasă, şi nu secretară. Natura ei practică însă o determină să rămână la ceea ce alesese mai întâi. Existau mult mai multe posturi disponibile în munca de secretariat decât la bucătărie.

Acum mută puţin tacâmurile şi rearanjă paharele de apă. Oare cristalul nu fusese o alegere prea pretenţioasă?

Auzi glasurile apropiindu-se şi bănui că domnul Kingsley îşi călăuzea fiul spre sufragerie. Nu mai avea timp. Îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr şi-i văzu apărând în cadrul uşii. Domnul Kingsley îşi împinse uşor fiul în faţă, chicotind pe înfundate, încântat.

— Mica mea surpriză, spuse zgomotos şi vesel. Am făcut rost de o bucătăreasă.

Christine îşi simţi obrajii arzând. Tânărul era chiar mai arătos decât îşi amintea. Acesta o studie fără ascunzişuri, în ochi citindu-i-se plăcerea.

— Îţi aminteşti de domnişoara Delaney?

Domnul Kingsley nu încetase să-şi bată fiul pe spate. Mai rău decât obiceiul de a lovi cu creionul în masă.

Boyd încuviinţă. Christine observă o sclipire în ochii lui.

— Cine ar putea uita? spuse el cu o plecăciune scurtă şi curtenitoare şi un zâmbet adresat fetei.

— Cine ar putea uita? Asta-i bună. Cine ar putea uita?

Domnul Kingsley îşi bătu din nou fiul pe spate.

— Ei bine, îţi spun o treabă. N-o să uiţi puiul şi găluştele. Nu, domnule.

— Scuzaţi-mă, spuse Christine, îmbujorată şi puţin nesigură. Trebuie să termin de servit.

— Pot să te ajut?

Întrebarea lui Boyd o surprinse.

— Nu. Nu, mulţumesc. Doar voi… Voi…

Renunţă la explicaţii şi ieşi grăbită din încăpere.

— Să ne aşezăm, îl auzi pe domnul Kingsley spunând. O să se întoarcă îndată.

Christine reuşi să aducă şi restul bucatelor în castroane fără a stropi sau lăsa să cadă ceva. După ce se aşează şi ea în cele din urmă, se uită la domnul Kingsley, întrebându-se dacă se va ruga pentru binecuvântarea bucatelor. Însă el spuse doar:

— Ce mai aşteptăm? Să mâncăm!

Şi apucă cel mai apropiat castron.

Fu o cină mai degrabă zgomotoasă, deşi Christine nu contribui foarte mult la conversaţie. Îşi dori să fi putut mânca în bucătărie, aşa cum făcuse înainte. Auzi povestindu-se multe întâmplări interesante despre viaţa de studenţie. Apoi realiză că puţine dintre ele aveau de-a face cu orele de curs sau studiul. Cele mai multe erau despre evenimente sportive şi tot felul de renghiuri jucate colegilor.

— Şi cum stai cu studiul? întrebă, în cele din urmă,

domnul Kingsley. Tot mai crezi că te atrage legea?

— Nu ţi-am spus? Am renunţat la domeniul ăsta.

Domnul Kingsley ridică capul.

— Nu, spuse el. Nu cred că mi-ai spus.

— Îmi pare rău. Cred că am fost prea implicat…

Însă din glas nu-i răzbătea nicio undă de adevărat regret.

— Când ai hotărât asta?

— La începutul semestrului.

— Şi spre ce te-ai orientat?

— Nu ştiu… Încă. Nu m-am hotărât. Cred că jurnalismul ar putea fi interesant.

Domnul Kingsley încuviinţă, privindu-l cu ochi întrebători, însă glasul îi era calm, interesat, în timp ce întrebă:

— Jurnalismul?

Tânărul încuviinţă.

— Sună bine.

Boyd se întoarse spre Christine şi o complimentă pentru găluşte.

Domnul Kingsley îl întrerupse.

— Fata asta e o minune în bucătărie.

— Întrece toate restaurantele acelea de mâna a doua la care mă duci de obicei, spuse Boyd în glumă, iar Christine se îmbujoră din nou.

— Ai urmat vreun curs de jurnalism? întrebă domnul Kingsley, reluând conversaţia de dinainte.

— Nu încă. N-am vrut să încep studiul la mijlocul semestrului.

— Dar ai fost la cursuri, nu-i aşa?

— Oh… Aşa-i. Am terminat câteva cursuri de artă.

— Artă?

— Cursuri generale. Se aplică aproape la orice domeniu pe care l-aş aborda.

— Aşadar, ai făcut doar câteva cursuri?

— Păi, mai am unul, din primul semestru.

— Am crezut că vei urma programa întreagă, încă din primul semestru.

— Păi… Da… Aşa am început. Unele cursuri erau… Erau prostii, de niciun folos. Am renunţat la câteva. Am rămas cu unul singur până la capăt.

Christine se simţi foarte stânjenită. Şi-ar fi dorit să nu fie prezentă la această conversaţie. Cu toate astea, cei doi bărbaţi păreau a fi în relaţii foarte amiabile. Tatăl nu-l critică deloc. Fiul nu păru stânjenit şi nu-şi ceru scuze.

— Trebuie să treacă puţin timp până când te adaptezi la viaţa de student, continuă Boyd. Trebuie să-ţi găseşti drumul.

Domnul Kingsley încuviinţă, părând a fi gata să accepte cuvântul fiului său în toată treaba asta.

— Ei bine, anul viitor vei şti la ce să te aştepţi. Vei şti mai bine ce vrei. Vei vedea atunci.

Boyd încuviinţă şi ceru farfuria cu carne de pui.

— Mai lasă-ţi loc pentru desert. Am rugat-o pe domnişoara Delaney să-ţi pregătească desertul preferat. Plăcintă cu cremă de ciocolată. I-am simţit aroma. Sunt sigur că nu te vei opri la o porţie.

După cină, bărbaţii se aşezară în faţa focului din camera de desen, iar Christine se grăbi să facă curat în bucătărie. N-o deranja să călătorească cu tramvaiul, însă nu se simţea în largul ei să iasă noaptea, târziu, singură. Dacă ar fi fost în Nord, nici măcar nu s-ar fi gândit la ora târzie. Christine se simţea mult mai în siguranţă în Nord decât în oraşul necunoscut.

— Vino. Aşază-te, să povestim puţin, o invită domnul Kingsley, întinzându-i mâna când păşi în încăpere pentru a-şi lua rămas-bun.

— O… Nu. Mulţumesc. Trebuie să ajung acasă. Nu ştiu până la ce oră circulă tramvaiul.

— Tramvaiul? Niciun tramvai. Nu e nevoie. Boyd te

poate duce cu maşina lui. Vino şi aşază-te puţin.

Christine simţi că n-are de ales. Fără tragere de inimă, îşi puse deoparte haina şi li se alătură. Tânărul îi făcu loc lângă el, pe canapea, bătând uşor cu palma locul de lângă el. Cu obrajii îmbujoraţi, Christine acceptă invitaţia.

— Aşadar… Tatăl meu s-a purtat bine cu tine? o tachină tânărul bărbat.

Domnul Kingsley râse cu poftă. Christine nu încercă să răspundă, simţind că el nu se aştepta la niciun răspuns din partea ei.

— Am încercat s-o conving să se mute aici, spuse domnul Kingsley. Casă şi masă în schimbul unei mese din când în când.

Boyd o studie îndeaproape, făcând-o să roşească şi mai tare.

— Pare a fi un plan bun.

— Ei bine, nu şi pentru ea. M-a refuzat.

Christine simţi două perechi de ochi aţintiţi asupra ei. Se simţea extrem de stânjenită.

— Am considerat că nu se cuvine, reuşi ea să spună.

— I-am spus să aducă cu ea altă femeie, explică tatăl.

— Nu am… Nu am nicio altă femeie pe care s-o pot aduce cu mine, spuse Christine în apărarea ei.

— Ai putea s-o aduci pe „Oase Bătrâne”, interveni Boyd.

Văzând-o încruntându-se, se grăbi să se corecteze.

— Ups! Cred că ar trebui să spun „domnişoara Stout”.

Domnişoara Stout? „Oase Bătrâne”? Christine era şocată de lipsa de respect a tânărului, însă tatăl său chicoti.

— Nu cred că domnişoara Stout ar fi interesată să se mute pentru a-mi face mie pe plac, spuse Christine, încercând să-şi păstreze glasul cât mai calm cu putinţă.

Boyd zâmbi şi-şi schimbă poziţia, întinzându-şi picioarele lungi de-a latul covorului gros.

— O, cred că domnişoara Stout ar putea folosi orice scuză disponibilă pentru a se muta aici, spuse el, ridicând cu cinism o sprânceană.

— Trebuie să plec, spuse Christine în timp ce se ridică.

Domnul Kingsley încuviinţă.

— Cred că şi băiatul meu trebuie să fie tare obosit în seara asta. A călătorit mult.

Nu după multă vreme, cei doi ieşiră în aerul rece al nopţii, îndreptându-se spre maşina lui Boyd. Christine trase adânc aer în piept. Se simţea bine fiind aproape ascunsă în întuneric.

Boyd deschise uşa maşinii şi o ajută să urce.

— De câte ori pe săptămână ne încânţi cu o astfel de cină? întrebă el în timp ce porni motorul.

— O, nu. A fost… A fost un eveniment singular. Tatăl tău a vrut să te surprindă cu o masă acasă în prima ta seară aici.

— Sunt dezamăgit, spuse el, părând a fi sincer. A fost o surpriză încântătoare şi speram că se va repeta, în mod regulat. Eşti sigură că nu te putem convinge?

Christine căută un răspuns. Nu putea spune prea multe în apărarea propriei poziţii. El se purta cu atâta politeţe. Părea a fi atât de încrezător şi rafinat. Ea se simţea ca un dovleac ce crescuse în grădina din spatele casei.

Maşina înaintă liniştit pe străzile pustii.

— Ce găseşti de făcut în orăşelul ăsta uitat de lume? Cum te distrezi?

— Cum mă distrez?

— Să nu-mi spui că tatăl meu nu-ţi lasă timp pentru distracţie. Nu se poate să te ţină la lucru tot timpul.

— O, nu. Sunt liberă în fiecare seară.

— Şi…? o îndemnă el să continue.

— Citesc.

— Citeşti?

Felul în care rostise cuvântul dădea impresia că nimic nu putea fi mai plictisitor, în opinia lui.

— Îmi place să citesc, spuse ea pe un ton defensiv.

— Ştii, spuse el râzând, dacă-mi dai voie să-ţi spun, garantez că pot găsi pentru tine ceva mult mai interesant decât asta.

Christine nu răspunse. Opriră în faţa pensiunii la care era cazată Christine, însă înainte ca aceasta să-i mulţumească şi să deschidă uşa, el se întinse şi o apucă de mână.

— Ce zici? o întrebă el.

— Trebuie… Trebuie să intru.

El nu dădu drumul mâinii ei, iar ea ştia că inima ei o pornise la galop.

— N-ai răspuns la întrebarea mea.

— Ei bine… Ar… Ar depinde, spuse ea. N-aş vrea… N-aş putea să dau un răspuns final. N-am nicio idee cu privire la ceea ce ai în minte. Ar trebui să decid…

Râsul lui îi întrerupse cuvintele.

— Deci nu este un „nu” hotărât. E bine de ştiut.

O strânse încetişor de mână.

— În cazul ăsta, depinde de mine să găsesc ceva cu care să fii de acord. Corect?

Ea încuviinţă, apoi îşi dădu seama că era prea întuneric în maşină pentru ca el s-o poată vedea.

— Corect, reuşi ea să spună.

El îi ridică mâna şi îi sărută tandru degetele.

— Accept provocarea.

Christine îşi trase repede mâna şi coborî din maşină. Tremura vizibil în timp ce păşi pe alee. Spera să nu întâlnească pe nimeni în hol sau în calea spre camera ei.

CAPITOLUL 8

Henry era sigur că expresia de pe chip încă îi trăda surpriza. Privi din nou, scurt, în oglindă, aşteptându-se ca pe chipul ei să apară aceeaşi expresie. În schimb, văzu o frizeriţă foarte calmă, luându-şi în serios meseria. În expresia ei nu era nimic care să indice faptul că şi-ar fi amintit de întâlnirea lor anterioară.

Să greşesc oare? se întrebă Henry după ce o mai privi o dată. *Nu se poate, decât dacă are o soră geamănă*.

Numai zgomotul foarfecei întrerupea ciudata tăcere. Din când în când Henry îşi ridica privirea spre oglindă. Ea lucra eficient şi expresia chipului ei nu trăda nimic.

— Eşti primul frizer care nu mi-a asurzit urechile, spuse Henry.

Dorea să audă din nou vocea ei – să se asigure că era cea pe care şi-o amintea.

În oglindă, o văzu ridicând din umeri.

— Îmi pare rău. Nu-mi place să flecăresc. Mai ales despre subiecte agreate de bărbaţi. Nu mă pricep să discut despre vânat, pescuit, jocuri cu mingea sau maşini.

El îngădui câteva clipe de tăcere, după care spuse:

— Presupun că vei fi nevoită să vorbeşti despre subiecte ca astea, având în vedere că fiul tău va creşte.

I se păru că femeia îşi înţepeneşte umerii şi se întrebă dacă nu cumva spusese ceva greşit. Când vorbi din nou, glasul ei era distant.

— Dacă vrei un tuns – asta pot face. Dacă vrei să stai ia taifas, du-te la Jessie’s Grill. Zeci de oameni intră şi ies de acolo nădăjduind să-şi petreacă dimineaţa la cafea şi bârfă.

Da, vocea ei suna la fel, cu toată răceala din ea.

Simţi că ar trebui să-şi ceară scuze, însă nu era sigur pentru ce. Nu spusese nimic. Cu siguranţă, nu încercase să

se vâre în sufletul ei. Sau făcuse asta? *Da*, recunoscu el pentru sine. *Mi-ar face plăcere să intru în sufletul ei. Mi-ar plăcea s-o întreb cum se descurcă. Dacă a trecut peste moartea soţului ei. Dacă băieţelului îi este dor de tatăl lui. Dacă se descurcă singură. De ce tunde într-o frizerie ce poartă numele unui bărbat*?

Apoi realiză – cu inima bătându-i mai repede – că ar fi vrut să ştie şi dacă se recăsătorise.

Însă nu puse niciuna dintre aceste întrebări. În tăcere, o privi tăind ultimele fire răzleţe de păr. Într-adevăr, făcuse o treabă grozavă. Şi, din păcate – după părerea lui – fusese tuns foarte repede, mai repede decât i se întâmplase până atunci. Aşteptă ca ea să-i dea la o parte pelerina şi să-i cureţe firele de păr de pe ceafă. Se ridică şi vârî mâna în buzunar, după bani. Era tentat să ofere bani în plus, însă se opri. Avea sentimentul că ea nu va înţelege şi nici nu va accepta ceea ce, după părerea ei, ar fi fost un dar din milă. Îi dădu monedele, iar mâinile lor se atinseră uşor. Ceva în adâncul lui răspunse acestei atingeri ca şi când ar fi avut un drept ciudat, o legătură cu această femeie. Oare nu câştigase acest drept… Oarecum?

Nu. Desigur că nu. Doar îşi făcuse datoria de ofiţer de poliţie. O ţinuse în braţe… O lăsase să plângă. Îi ştersese lacrimile, ba chiar se oferise să-i facă un ceai pe care ea îl refuzase categoric, însă el nu-şi câştigase niciun drept. Nu putea avea nicio pretenţie la această tânără atrăgătoare, vulnerabilă, al cărei chip îl purtase în minte atâtea zile în drumurile lui. Umpluse atâtea visuri sub stelele îngheţate. Nu putea avea nicio pretenţie.

Iar băieţelul. Henry îl ţinuse în braţe când era doar un prunc. Mama îşi pusese pruncul în braţele lui în timp ce se dusese în încăperea alăturată pentru a aduce un scutec uscat. Fusese una dintre puţinele ocazii din viaţă în care ţinuse un prunc în braţe. În satele indiene, pruncii erau ţinuţi în leagăn, legaţi bine de spatele unei mame, al unei

surori mai mari sau al unei bunici. Însă faptul că îl ţinuse pe acel prunc – acum îşi amintea că îl numise Danny că îl privise în ochi şi ştiuse că micuţul nu vă avea niciodată amintirea tatălui pe care tocmai îl pierduse îl afectase pe Henry în mod profund, inexplicabil. Chiar şi acum simţea dorinţa ciudată de a-l atinge pe acest copil. Însă cum? Era sigur că orice mişcare pe care ar fi făcut-o ar fi fost interpretată greşit.

Îşi puse pălăria şi dădu din cap aprobator.

— Bună treabă, spuse, neîndrăznind să-şi însoţească scurtul compliment cu un zâmbet.

— Mulţumesc, spuse ea simplu, fără a zâmbi.

N-o văzuse niciodată zâmbind. Doar plângând. O, rostise cuvinte de alint pentru micuţ, însă chiar şi atunci pe obraji i se prelingeau lacrimi. Tânjea s-o vadă zâmbind acum – să ştie că lucrurile erau bune în lumea ei. Însă se întoarse fără a spune un cuvânt şi ieşi din frizeria ei.

Cei doi colegi ofiţeri îşi îndreptară privirile spre el când intră în clădirea mică ce găzduia sediul Poliţiei Canadiene. Laray vorbi primul.

— Văd că te-ai tuns.

Henry se întoarse pentru a-şi pune pălăria pe raft şi-şi frecă capul proaspăt tuns.

— Da.

Se aşeză la birou şi scoase câteva hârtii.

— Deci… Ce zici de Sam? continuă Rogers cu interogatoriul.

Henry studie formularul din faţa lui, cu toate că în mintea lui cuvintele nu căpătau niciun sens. Cei doi bărbaţi n-aveau idee ce simţea. Ce sentimente intense trezise această întâlnire întâmplătoare. Nici nu-şi putea împărtăşi gândurile şi sentimentele cu ei. Se străduí să nu-şi dea pe faţă agitaţia pe care o resimţea. Îşi trecu degetul pe deasupra buzei superioare.

Ea nu era Sam. Ştia asta. Întocmise rapoartele în

urma accidentului soţului ei. Îi cunoştea bine numele. Se aflase pe buzele lui, îl şoptise în rugăciunile lui, de multe ori de-a lungul anilor. Însă nu spuse nimic despre nume.

— Face treabă bună, răspunse el repezit.

Henry simţi schimbul de priviri. Indivizii aşteptaseră altceva.

— Haide acum, Sergent, spuse Laray. Orice bărbat tânăr de pe o rază de câţiva kilometri se tunde cel puţin de două ori mai des decât ar trebui. Inclusiv eu.

Râse zgomotos.

— A încercat mai mult decât o simplă tunsoare, interveni Rogers. Până acum nu i-a ieşit nimic.

— E frumoasă foc şi rece precum un siloz pentru gheaţă în mijlocul unui viscol, remarcă Laray.

Râsul i se stinsese. Henry gândi că tânărul probabil nu era obişnuit să fie tratat cu atâta răceală.

— Nici măcar uniforma n-o determină să-şi întoarcă capul, continuă Rogers.

— Am invitat-o undeva odată, cu mare politeţe, şi mi-a spus franc în faţă că frizeria era locul afacerii ei. Punct. Acolo nu se aranjează niciun fel de angajamente sociale.

Laray o imită când rosti ultima propoziţie.

Henry simţi cum se încruntă. Oare cu asta se confrunta tânăra femeie în frizeria ei? Flirturi ofensatoare, grosolane? Nici nu era de mirare că păstra o atitudine distantă şi nu avea timp de taifas.

Îşi muşcă limba. Fusese pe punctul de a-i mustra pe cei doi bărbaţi. De a le spune să stea deoparte. S-o trateze pe tânăra femeie aşa cum ar fi trebuit să fie tratată – ca o doamnă.

— Data viitoare când mă duc, o să-i cer să mă şi bărbierească, spuse Laray, trecându-şi o mână peste barbă.

Henry nu-şi mai putu ţine furia în frâu.

— Uite ce e, spuse cam tăios. Trataţi-o cu respect sau

nu mai aveţi ce căuta în frizeria ei.

Ambele capete se îndreptară în direcţia lui. Henry văzu întrebările din cele două perechi de ochi. Fusese doar o glumă ca între bărbaţi. Nimic vătămător în asta.

Se lăsă, mai relaxat, pe scaun.

— Este… Este o cetăţeană a acestui oraş… Cu drepturi, continuă Henry cu un glas mai calm. Nu e de dorit să primim reclamaţii. În special împotriva forţei de poliţie.

Cele două chipuri din faţa lui erau serioase şi ambii bărbaţi încuviinţară. Rogers chiar se îmbujoră.

— Cred că e obişnuită cu asta, spuse Laray pe un ton puţin defensiv, fără a mai fi însă atât de încrezut. Băieţii vorbesc tot timpul despre cum au încercat să facă una sau alta, sau ce au spus.

— Ei bine… Nu vreau asemenea discuţii în biroul ăsta, spuse Henry pe un ton ferm.

Fiind în conducere, era de aşteptat să dea ordine. Cei doi subordonaţi încuviinţară, plecându-şi privirile asupra mesei de lucru.

— Ceea ce nu înţeleg, spuse Laray după câteva minute, este unde se opreşte curtarea unei femei şi… Şi unde se întrece măsura.

Henry îşi trecu din nou mâna peste păr, simţind netezimea noii tunsori.

— Bine, spuse el, observând preocuparea onestă de pe chipul lui Laray. Recunosc că nu e uşor… Uneori. Poate că trebuie să fac apel la ceea ce m-a învăţat mama. Ea spune că nu e de dorit să strici, să aduci daune unei relaţii bune. Trebuie să te gândeşti la motiv, abordare şi răspuns.

— Poftim? se văicări Laray. Sună… Sună ca la şcoală.

— Care e motivul tău? continuă Henry, ignorând oftatul exagerat al lui Laray. Ai de gând doar să… Să-ţi împlineşti o plăcere sau o respecţi cu adevărat pe cealaltă persoană?

Laray păru să se gândească la întrebare.

— Bun, spuse el în cele din urmă. Înţeleg.

— Abordare, spuse Henry. Ai abordat cealaltă persoană într-un mod corect, acceptabil din punct de vedere social?

Laray încuviinţă din nou. Rogers se sprijinea într-un cot, ascultând.

— Răspuns, continuă Henry. Dacă avansurile tale sunt sau par a fi nedorite, atunci te retragi.

— În cazul ăsta cum rămâne cu zicala „cine nu îndrăzneşte, nu cucereşte”? întrebă Rogers.

Henry vârî mâna în coşul de hârtii, mototoli o foaie de hârtie şi o aruncă spre Rogers.

— Ei haide, spuse el în glumă, nu sunt psiholog. De unde să ştiu?

Se ridică şi întinse mâna după pălărie.

— O s-o întreb pe mama, data viitoare când o s-o întâlnesc.

Cei trei bărbaţi râseră, iar Henry spuse:

— Aveţi ordinele – la treabă.

O zi plină şi agitată urmă după aceste cuvinte. Un accident la fermă însemna o călătorie la spitalul din oraş cu fermierul accidentat. La marginea oraşului, într-o baracă dărăpănată, fu nevoie de intervenţia lor pentru potolirea unei dispute domestice. Doi băieţandri porniseră un foc în spatele unui hambar vechi, nefolosit. O femeie fusese muşcată de un câine despre care exista temerea că ar fi fost turbat. Un crescător de vite raportă că din cireada sa lipseau câteva animale. La sfârşitul zilei nu mai rămăsese timp de taifas pentru cei trei ofiţeri, ocupaţi de acum cu întocmirea în detaliu a rapoartelor, cu stomacul protestând zgomotos. Până şi mâncarea lui Jessie ar fi fost bine-venită. Iar patul? Patul li se părea straşnic de bun.

***

Henry se bucură când sosi şi ziua de duminică.

Fusese o săptămână ocupată, obositoare şi epuizantă din punct de vedere emoţional. Întâlnirea neaşteptată cu tânăra femeie pe care o cunoscuse în împrejurări atât de dificile cu aproape cinci ani în urmă trezise în inima lui o sumedenie de sentimente şi întrebări pe care crezuse că reuşise să le controleze. Acum se surprindea privind în jur, aşteptând s-o vadă păşind pe străzile micii localităţi. Urmărea îndeaproape fiecare grup de copii pe care-i vedea adunaţi la locul de joacă sau în curţile caselor. Însă nu-l văzuse încă pe Danny. Nici pe mama sa. I se părea ironic să fie atât de aproape şi, totuşi, atât de incapabil să-i ajute, după cum tânjea s-o facă.

Se îmbrăcă pentru biserică, dorind să-şi fi cumpărat un costum civil. După ce se bărbieri, se studie în oglindă. *Ştie să tundă*, îşi spuse în timp ce-şi trecu din nou mâna peste păr. Se dădu degrabă înapoi, surprins de prezenţa ei în gândurile lui.

Îşi lustrui viguros ghetele deja lustruite. Apoi îşi şterse de praf pălăria şi se îndreptă spre localul lui Jessie, pentru un mic dejun rapid. Cel puţin ouăle nu erau condimentate. Va servi ouă şi pâine prăjită şi o ceaşcă de cafea tare.

După ce fu servit, încă mai avea timp destul la dispoziţie, aşa că zăbovi în faţa unei a doua ceşti cu cafea, discuţiile celor din jur înconjurându-l şi trecând neobservate. Nu sosise în oraş de suficientă vreme ca să fie considerat unul de-al lor. Oamenii încă mai aveau nevoie de timp ca să-l cunoască pe acest nou om al legii. Să vadă dacă avea vreo urmă de omenie. Aşa că cea mai mare parte a conversaţiei nu-i era menită. La momentul acesta, era norocos dacă cineva îl saluta printr-o aplecare a capului sau cu un „bună dimineaţa”.

După serviciul de la biserică n-avea idee cum ar fi putut să-şi petreacă restul zilei. La biserică avea să stea doar două ceasuri. Ce avea să facă după aceea, nu ştia.

Privi fix în ceaşcă şi un sentiment de intensă singurătate îl învălui dintr-odată. Îl invidia pe Rogers, care urma să-şi aducă soţia şi copiii peste câteva săptămâni. Găsise, în cele din urmă, un loc unde aveau să locuiască. Nu era de mirare că Rogers păşea mai vesel.

Gândurile îi zburară din nou acasă. Ca copil, nu apreciase cât de norocos, cât de binecuvântat fusese. O, îşi amintea schimbarea enormă dintr-un cămin în celălalt. De la o viaţă plină de tulburare, ceartă şi adesea bătaie, intrase dintr-odată într-o familie unde era iubit. Iubit şi îngrijit. Şi chiar respectat ca individ. Nu avusese nicio îndoială în acea vreme cu privire la „ce va deveni când va fi mare”. Va fi poliţist canadian. Ca şi tatăl său. Va păşi drept – şi mândru – şi-i va ajuta pe oameni.

Îşi privi uniforma. Încă era mândru de faptul că era poliţist canadian. Încă purta uniforma cu demnitate. Însă, ascunsă sub tunica stacojie, bătea o inimă de om. Una care tânjea după intimitate – nu distanţă. Una care tânjea după o relaţie, nu doar după îndeplinirea îndatoririlor. Oftă adânc. Poate că nu-i era sortit. Poate că va deveni unul din aceia despre care se spunea că este „căsătorit cu munca lui”. Spera să nu fie aşa. Tatăl şi mama sa fuseseră exemple vii ale unei căsnicii frumoase.

Îşi puse ceaşca jos şi se ridică. Era timpul să străbată distanţa scurtă până la mica biserică. Avea nevoie de timpul de închinare din această dimineaţă. Cu toate că familia bisericii încă părea rezervată, copleşită parcă de poziţia şi uniforma sa, oamenii îl primiseră cu zâmbete binevoitoare.

Simţea mângâiere în cunoscutele imnuri, o mulţumire în cuvintele familiare ale Scripturii. Se simţea oarecum împlinit. Era un balsam pentru sufletul său. Îi plasa lumea într-o perspectivă corectă.

Simţi cum grăbeşte pasul. Era nerăbdător să se alăture celorlalţi în laudă şi închinare.

Biserica era mică şi băncile aproape pline când intră şi-şi scoase pălăria. Un uşier îl întâmpină şi-i arătă un loc liber. Se îndreptăîntracolo, încercând să nu atragă atenţia, însă simţi cum capetele se întorc în urma lui.

Serviciul divin începu şi privi în cartea de imnuri pe care câm părţea cu tinerelul aşezat alături. Femeia de la pian se descurca bine cu notele. Gândul îi zbură la mama sa. Îi plăcea să o privească cântând la pian. Se bucura de mişcarea fluidă a mâinilor ei subţiri, la fel de mult pe cât se bucura de muzică, întotdeauna se minunase de faptul că degetele acelea se puteau mişca la unison şi totuşi individual, fiecare căutând clapa ce producea nota dorită. Acum privi mâinile acestei femei, având aceeaşi admiraţie pentru îndemânarea lor.

Cântară trei imnuri, fără întrerupere. La sfârşitul celui de-al treilea, îşi simţi inima concentrată asupra lui Dumnezeu în închinare. Fusese înălţat dincolo de sine, de lumea în care trudea, de izolarea sa. Se simţea parte a familiei lui Dumnezeu.

Predicatorul era tânăr. Deşi încă nu avea acea înţelegere teologică adâncă asupra lucrurilor, le împărtăşi câteva gânduri provocatoare. Provocări pentru congregaţia care urma să dea piept cu o săptămână nouă. Lui Henry îi păru rău să audă ultimul „amin”… Fiind aruncat din nou în lume, încercând să-şi umple ceasurile lungi ale zilei.

Se afla pe treptele largi ale bisericii când îl văzu pe băiat. Copilul se legăna pe balustradă, tăifăsuind entuziast cu un grup de băieţi. Henry era pe punctul de a păşi spre el şi să-i vorbească, când auzi un glas de undeva din dreptul cotului său.

— Danny, ai grijă. O să cazi.

Danny sări pe trepte, fără a ezita să-şi prezinte raportul – ceva despre puii de câine ai unui vecin, şase la număr, dintre care i-ar fi plăcut să aibă şi el unul şi…

Henry nu îndrăzni să se întoarcă. Era sigur că urma să spună sau să facă ceva neplăcut pentru ea. Ba chiar s-o facă suspicioasă prin faptul că frecventa biserica.

Un copil se lăsă în jos în faţa lui, pentru a evita ceva, iar el fu nevoit să se oprească brusc. Se simţi atins uşor şi auzi încetişor:

— Scuze.

Se întoarse pentru a asigura persoana respectivă că nu se întâmplase nimic şi se trezi privind direct în ochii ei de culoarea violetelor. Nu putu să vorbească. Nu zâmbi. Ea era prea aproape. Aproape în braţele lui.

— Scuze, spuse ea din nou, cu glasul aproape şoptit.

Chipul îi era îmbujorat şi părea la fel de stânjenită ca şi el.

Henry reuşi să încuviinţeze printr-o aplecare a capului. Asta fu totul.

Scurta întâlnire îl tulbură. Nu se opri ca să se schimbe de uniformă. Nu se duse la localul lui Jessie să ia masa de duminică. În schimb, se surprinse apucând cărarea prăfuită ce ducea în afara oraşului. O să se plimbe puţin. Trecuseră câteva zile de când se plimbase. Era încă un lucru ce-i lipsea din viaţa trăită în Nord. Îşi dori să aibă un câine care să-l însoţească. Cel puţin, în felul acesta va avea parte de tovărăşia cuiva. Poate unul din acei căţei… Dădu la o parte gândul şi păşi mai repede. Poate timpul şi distanţa îl vor ajuta să iasă din nostalgia asta.

CAPITOLUL 9

Christine încă nu era sigură dacă făcea ceea ce trebuia. Boyd se întorsese acasă de trei săptămâni. Trei săptămâni în care primise telefoane şi buchete de trandafiri. Trei săptămâni de flirturi la birou şi invitaţii la cină pe care le refuzase din ce în ce mai greu, fără tragere

de inimă. Iar acum consimţise să meargă la un picnic sâmbătă, în parc, împreună cu câţiva dintre prietenii lui. Recunoscu faţă de sine că-l găsea teribil de atrăgător. Recunoscu faptul că se simţea puţin mulţumită de sine văzând invidia celorlalte fete de la birou. Însă recunoscu şi faptul că încă nu se simţea confortabil să cedeze şi să îşi dea întâlniri cu el.

— Abia aştept să te prezint celorlalţi, spunea el, luând cu viteză o curbă strânsă, cu ochii fixaţi mai degrabă asupra ei decât asupra drumului.

Christine reuşi să zâmbească, în ciuda inimii sale agitate. Se întreba dacă îşi va găsi locul în grupul de prieteni ai lui Boyd. Cunoştea puţine despre ei, însă ştia că nu se asemănau cu tinerii de la biserica pe care ea o frecventa.

El o apucă de mână şi îndreptă volanul cu cealaltă. Nu încetini viteza.

Christine îl strânse uşor de mână şi-şi trase mâna înapoi, în speranţa că astfel el va putea conduce cu o viteză rezonabilă.

— Eşti emoţionată? o întrebă el cu un zâmbet neastâmpărat.

Ea încuviinţă, însă râse. Întotdeauna reuşea s-o scoată din propria cochilie.

— Să nu fii, spuse el. Le-am povestit totul despre tine.

Ea se întrebă ce le spusese. Lucrul acesta n-o linişti cu nimic.

Apucă strâns un mâner când Boyd luă o curbă strânsă la stânga şi opri maşina brusc sub un pâlc de plopi. Simţindu-şi picioarele tremurând, Christine coborî din maşină. Nu vedea pe nimeni în jur.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă în timp ce Boyd ridică un coş de picnic.

— De fapt, răspunse el zâmbind larg, nu există

altcineva. Am spus asta doar ca să te determin să vii cu mine. Te-am vrut doar pentru mine.

Christine îşi duse mâinile la faţă şi simţi cum i se înmoaie genunchii. El urmări îndeaproape reacţia ei, apoi râse cu poftă. O lovi uşor, în joacă, peste braţ.

— O să vină şi ei, domnişorică cuviincioasă. Trudie întârzie întotdeauna. Îi face pe toţi să aştepte. Dar merită. E un butoi de râsete.

Boyd întinse pătura, rezemă coşul de trunchiul unui copac şi întinse mâna.

— Vino. Vrei să vezi râul?

Christine îi îngădui s-o conducă spre malul râului. Rămase puţin dezamăgită, căci apa nu era limpede şi scânteietoare ca în Nord. Nici nu curgea cu acelaşi elan. Însă era apă curgătoare. I-ar fi plăcut să şadă pe malul ei şi să-i asculte susurul.

Boyd îşi continuă drumul.

— Deci, ce părere ai despre bătrânul meu? întrebă el.

Surprinsă de întrebare, ea răspunse:

— Este… Este un şef bun.

Dincolo de această părere, nu se prea gândise la domnul Kingsley.

— Oase Bătrâne a pus ochii pe el de multă vreme.

Christine se simţea foarte stânjenită de modul atât de lipsit de respect de a vorbi despre o femeie destul de în vârstă pentru a-i fi mamă.

— Niciodată nu m-a încântat perspectiva de a o avea pe acea femeie acră ca mamă, continuă el, ca şi când i-ar fi auzit gândurile.

— Domnişoara Stout a fost bună cu mine, spuse Christine cu o încăpăţânată loialitate.

El se întoarse şi o trase aproape – prea aproape – şoptindu-i la ureche:

— Cine n-ar fi bun cu tine?

Ea se trase înapoi cu blândeţe, însă şi cu fermitate.

— Bine. Bine, spuse el râzând. Am înţeles mesajul. Promit să nu te grăbesc.

Un claxon se auzi de undeva de deasupra lor, anunţând sosirea celorlalţi, iar Boyd o luă de mână şi o ajută să urce înapoi.

— Bănuiesc că Trudie a reuşit în cele din urmă să-şi coafeze părul şi să-şi lăcuiască unghiile, râse el în timp ce urcau povârnişul abrupt.

Cinci tineri gălăgioşi coborau dintr-o maşină plină – trei bărbaţi şi două tinere femei. Christine se întrebă care dintre ele era Trudie. O deosebi dintre toţi încă înainte ca Boyd să facă prezentările. Avea părul de un roşu aprins, învolburat în jurul chipului uşor pistruiat. Christine nu era obişnuită cu un machiaj atât de strident şi găsi că efectul era unul mai degrabă teatral. Însă realiză curând că Trudie se purta, într-adevăr, de parcă ar fi trăit permanent pe scenă. Din clipa când sosi, îi făcu pe ceilalţi să râdă în hohote. Cuvintele şi felul ei de-a fi erauţ ipătoare şi gălăgioase, însă prietenii ei păreau a se bucura enorm de umorul ei.

Un tânăr deşirat, cu un zâmbet larg pe chip şi o claie de păr negru ce-i cădea pe faţă era, se pare, escorta tinerei roşcate. Cei doi erau diferiţi precum ploaia şi zăpada, după părerea Christinei. Băiatul deschidea rareori gura – o făcea doar pentru a şi-o umple până la refuz cu conţinutul coşurilor de picnic. Nu mai văzuse niciodată un apetit atât de vorace, nici măcar la fratele ei, Henry, pe când fusese adolescent.

Christine se simţi stânjenită să mănânce fără a mulţumi Domnului pentru mâncare. Reuşi să-şi plece capul pentru o scurtă rugăciune înainte de a muşca din propriul sandvici, însă tăifăsuiala din jurul ei nu se potoli şi i se păru greu să-şi adune gândurile.

Cu toate că fiecare mânca cu poftă, discuţiile şi râsul nu conteniră.

— Ce s-a întâmplat cu Maude? întrebă Boyd, muşcând dintr-o pulpă de pui.

— O doare o măsea, răspunse tânărul îmbrăcat în cămaşă cu dungi albastre.

Christine îşi amintea că numele lui era Jared.

— Vă puteţi închipui una ca asta? ciripi Trudie, ducându-şi mâna la falcă în semn de simpatie. O ţine acasă o durere de măsea. Eu n-aş lăsa niciodată ca o asemenea durere să mă ţină departe de o petrecere.

— Că tot vorbim despre petrecere – unde sunt băuturile? întrebă Stephen, un individ scund, cu ochelari.

Boyd se ridică în picioare şi se îndreptă spre maşină, deschizând portbagajul.

— Serviţi-vă, strigă el şi toţi, cu excepţia Christinei, se grăbiră să-l asculte.

— Tu ce vrei, Christine? o întrebă el. Bere sau vin?

— Eu… Nu, mulţumesc, spuse bâlbâindu-se în timp ce câteva perechi de ochi se întoarseră spre ea.

Se simţi stânjenită şi teribil de dezamăgită. Crezuse că Boyd ştia că ea nu consuma alcool.

— Tatăl Christinei este poliţist, explică Boyd râzând şi toţi cei cinci izbucniră în râs.

Christine nu înţelese gluma.

— Deci, ce vrei să bei? întrebă Boyd aruncându-se din nou pe pătură, lângă ea.

— Sunt… Sunt bine, se grăbi ea să spună.

— Data viitoare o să aducem şi nişte suc, spuse Trudie într-un mod afectat, ce stârni râsete.

— Limonadă, spuse altcineva şi râseră chiar mai zgomotos.

— Hei, potoliţi-vă, îi avertiză Boyd şi râsul se mai linişti.

Christinei îi era sete. Dacă ar fi fost în Nord, s-ar fi dus la izvor să ia o gură de apă rece. Însă apele noroioase ale râului din apropiere n-o tentau defel.

După-amiaza se scurse greu. Nu făcură nimic. Doar zăcură pe pături, vorbind şi râzând, în mod vulgar uneori. De câteva ori Boyd îi avertiză cu o privire sau un cuvânt. Ei continuară să soarbă din sticle şi, cu cât consumau mai mult, cu atât mai gălăgioşi şi grosolani deveneau. Christine tânjea să se întoarcă acasă.

În cele din urmă, un nor de ploaie îi aduse libertatea. Apucară coşurile de picnic, păturile şi celelalte lucruri şi alergară spre maşini. Christine înălţă în tăcere o rugăciune de mulţumire.

— Nu te-ai prea amuzat astăzi, nu-i aşa? o întrebă Boyd cu seriozitate în timp ce se întorceau acasă.

Acum conducea mult prea încet, cu ambele mâini pe volan. Ploaia continua să cadă, în timp ce ştergătoarele de parbriz, miracolul modern, îi ajuta să vadă clar drumul.

— Îmi pare rău, spuse Christine cu sinceritate. Cred că nu mă prea potrivesc în… În cercul tău de prieteni.

El încuviinţă printr-o aplecare a capului, ca şi când ar fi fost de acord.

Ei bine, *cu asta am terminat*, gândi Christine, simţind o ciudată combinaţie de tristeţe şi uşurare.

— Nu te voi ruga să repeţi experienţa, continuă Boyd, luând o mână de pe volan şi apucând-o de mână. Vino mai aproape. Te rog, spuse el zâmbind.

Ea se apropie încet de scaunul lui. El ridică braţul şi o cuprinse pe după umeri, trăgând-o chiar mai aproape de el.

— Data viitoare vom face ceva doar noi doi.

Christine nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Spune tu ce ai vrea, continuă el.

Ea se întoarse spre el.

— Vorbeşti serios?

— Desigur.

Dintr-odată, ziua i se păru mai luminoasă. El nu-şi dorea să renunţe la ea. Nu îi cerea să se alăture prietenilor

lui. Nu-i venea să creadă.

— Deci, unde vom merge? întrebă el.

— Trebuie să mă gândesc.

— Bine.

Braţul lui se strânse în jurul ei.

— Te las să te gândeşti până ajungem acasă.

Ea râse încântată. Acum putea râde. Nu reuşise s-o facă la auzul glumelor grosolane de la picnic, însă acum râse plină de veselie.

Curând opriră maşina în faţa pensiunii Christinei.

— Eşti sigură că trebuie să pleci? o întrebă el pe un ton serios.

— Sunt sigură. Trebuie să fac câteva lucruri înainte de ziua de mâine.

Braţul lui se strânse în jurul ei.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus?

— Da.

— Şi…? o îndemnă el când văzu că ea nu continuă.

— Cât… Cât ar trebui să aştept până la următoarea întâlnire? întrebă ea, surprinsă de propria îndrăzneală.

— Un ceas sau două. Poate mai puţin, dacă mă convingi.

Ea râse din nou.

— În cazul ăsta… Ce zici de mâine dimineaţă?

— Mâine dimineaţă? E mai bine decât am îndrăznit să sper.

Braţul lui o trase mai aproape.

— Deci, unde mergem mâine dimineaţă?

— La biserică, răspunse ea fără ezitare.

— Biserică?

Ea auzi uluirea din glasul lui. O dezamăgi crunt.

— Nu eşti nevoit – dacă nu vrei, adăugă ea degrabă, pe un ton împăciuitor.

Spre surprinderea ei, el o cuprinse cu braţele.

— Nu, spuse el, revenindu-şi din uimire. O

promisiune este o promisiune. Doar că… Trebuie să-mi spui mai multe. Ce trebuie să fac… Şi când?

***

Credincios cuvântului dat, Boyd veni după Christine a doua zi dimineaţă exact la ora 9: 45, pentru a merge la biserică. Ea îşi dădu seama că totul era foarte nou pentru el. Foarte ciudat. Îl simţea privind-o îndeaproape, pentru a şti cum ar trebui să se comporte la serviciul divin. Ea îi zâmbi des şi încercă să-l facă să se simtă în largul lui.

După serviciul divin, câţiva oameni îl salutară, iar ea îl prezentă tuturor celor al căror nume îl cunoştea. Însă îşi dădu seama că el era nerăbdător să iasă din mica congregaţie. Se îndreptă spre maşină, iar ea îi îngădui s-o conducă, îndată ce reuşi să plece fără a părea nepoliticoasă.

— Ei bine, spuse el îndată ce se află în spatele volanului. Asta a fost o experienţă nouă.

— Mulţumesc, spuse Christine. Pentru că ai venit cu mine.

El încuviinţă doar.

— Chiar n-ai mai fost niciodată la biserică? îndrăzni ea să întrebe.

— Niciodată.

— Trist. Ai pierdut atât de mult.

El nu răspunse.

— Dar… Mama ta mergea la biserică?

Christine ştia că întrebarea ei era una mult prea personală, însă dorea să ştie.

— Nu-mi aduc aminte de *mama*.

Răspunsul fusese dat pe un ton tăios.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou.

— Uite ce e, spuse el întorcându-se furios spre ea. N-ai făcut niciun lucru – şi nu poţi face – în ceea ce o priveşte pe mama mea. Aşa că nu trebuie să-ţi pară rău. Asta nu repară nimic. Aşa că haide să nu mai vorbim despre asta,

ce zici?

Christine fu şocată de această evidentă traumă emoţională. Îşi dori să poată spune din nou că-i pare rău, însă nu îndrăzni. Doar încuviinţă.

Furtuna se potoli la fel de repede precum începuse. El o privi şi zâmbi. Ba chiar o prinse de mână.

— Unde să mergem la masă? spuse el, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu făcuseră niciun aranjament pentru masa de prânz. Proprietara pensiunii la care găzduia Christine se aştepta ca ea să ia masa acolo.

— Doamna Green se aşteaptă…

— Las-o pe doamna Green, spuse el, alungând ideea. Nici măcar n-o să remarce lipsa ta. În plus, nu-i pasă decât de bani.

Atâta vreme cât plăteşti integral, n-o interesează dacă nu-ţi dă de mâncare.

— N-o cunoşti pe doamna Green. Nu serveşte pe nimeni dacă lipseşte cineva de la masă.

— Fir-ar să fie! Doamna Green nu face altceva decât să ne strice plăcerea.

Ea reuşi să râdă încetişor.

— Poate data viitoare.

Când ajunseră la pensiune, el opri maşina înainte de curbă, înainte de a-i putea mulţumi sau de a deschide uşa, el o prinse de braţ. Îşi trecu prin păr cealaltă mână, cu degetele răsfirate.

— Uite ce e Christine, spuse el. Nu vreau să-ţi faci o idee greşită. Despre astăzi.

Ea înghiţi în sec, agitată.

— Nu… Nu cred că aş putea face faţă mersului la biserică. Mă cam îngrozeşte. Toate cântecele şi vorbăria aceea despre un individ care este mort de aproape două mii de ani. Chiar nu e pentru mine.

Ea ar fi putut protesta. „Individul” despre care

vorbea el nu era mort. Trăia. Însă nu făcu altceva decât să încuviinţeze printr-o aplecare a capului. Acea tristeţe dureroasă îi împunse din nou inima. Treaba asta nu funcţiona. Lumile lor erau prea diferite. Ar fi trebuit să ştie. Încuviinţă încă o dată şi dădu să plece.

— Însă vreau să te întâlnesc din nou, o opri el.

Încet, ea clătină din cap.

— N-ar merge. Ştii asta. Eu… Eu nu mă potrivesc în lumea ta, iar tu nu te potriveşti în a mea.

— Dar trebuie să existe o… O a treia lume, protestă el.

Ea îl privi fix. Ce voia să spună?

— Putem face noi una. Te rog. Eu nu-ţi voi cere să ieşi cu prietenii mei, iar tu nu-mi vei cere să mă duc la biserica ta. Vom merge în locuri care ne plac amândurora. Vom face lucruri ce ne plac amândurora.

Cu toate că mintea o avertiza să nu cedeze, inima ei tânjea măcar să asculte.

— Propriul nostru picnic, doar pentru noi doi, se grăbi el să adauge. Plaja. Drumeţii la ţară. Câte o cină. Vom găsi multe lucruri, isprăvi el cu entuziasm.

— Nu cred că…

— Te rog. Haide să încercăm, Christine. Şi dacă tot nu te simţi confortabil…

Nu-şi isprăvi gândul, însă deja îi fisurase rezerva. Îi dărâmase zidurile pe care ea încercase cu atâta grijă să le ridice.

— Mă voi… Mă voi gândi la asta.

El se aplecă şi o sărută pe obraz – un sărut uşor.

— Şi nu mă voi gândi la nimic altceva, murmură în părul ei înainte de a se trage înapoi.

Ea rămase pe trotuar şi-l urmări îndepărtându-se. Era tulburată. Dorea să iasă din nou cu el. De fapt, ştia în adâncul inimii că va fi de acord. Însă exista un conflict interior ce n-o lăsa să facă acest lucru în pace.

CAPITOLUL 10

Deşi echipa continua să fie ocupată, Henry avea impresia că vara trece foarte greu, iar timpul rămâne pe loc.

Se aflase în această parte a ţării de suficient timp cât să-şi facă câteva cunoştinţe. Nu relaţii pe care le-ar fi putut cataloga drept prietenii adevărate, însă cel puţin oamenii din oraş nu mai păreau să-şi ţină respiraţia la vederea lui.

Cei mai mulţi dintre cunoscuţi erau oameni de la biserică. Pastorul, în special, era amabil şi deschis cu Henry. Aprecia faptul că cineva de aceeaşi credinţă i se alătura ocazional pentru o cafea la localul lui Jessie.

Însă lucrurile nu se schimbaseră cu tânăra femeie şi fiul ei. Încă mergea, periodic, să se tundă şi era întotdeauna primit cu politeţe. Însă în ciuda faptului că frecventau aceeaşi biserică, ea rămăsese distantă şi indiferentă.

Observase că la biserică părea a fi o cu totul altă persoană decât în frizerie – caldă şi deschisă, cu un zâmbet minunat şi un încântător simţ al umorului. Îşi adora fiul, însă el presupuse că aşa şi trebuia să se întâmple. Treptat, află câteva lucruri, doar ţinându-şi ochii şi urechile deschise. Şi mama ei frecventa biserica. Era o femeie subţire cu un zâmbet larg şi îmbrăţişări pentru oricine. Era prima persoană pe care o întâlnise Henry şi căreia îi putea atribui descrierea ca fiind *plină de freamăt*. Mai observă şi că doamna Martin avea întotdeauna un pacheţel în mână.

Un borcan cu dulceaţă proaspătă pentru un cuplu în vârstă, botoşei tricotaţi pentru o viitoare mămică, o pâine proaspătă pentru un fermier necăsătorit. Oriunde mergea această femeie, crea un mic curcubeu de fericire.

Henry nu fu prea surprins când, într-o dimineaţă, îl aborda după serviciul divin.

— Simt că te-am neglijat, se scuză ea. Este prea târziu să te invit la masă? Niciodată nu ştiu în care duminică eşti de gardă, aşa că mă tem că n-am prea reuşit să planific din timp.

El îi mulţumi şi-i zâmbi. Da, invitaţia ei era un lucru minunat, se grăbi să-i spună.

— Mă duc repede acasă, continuă ea. Tu vino când eşti gata. Este casa aceea de la colţul străzilor Cinci şi Şapte. Cea cu gardul alb. N-ai cum s-o ocoleşti.

El îi mulţumi şi se întoarse să isprăvească conversaţia cu un crescător de vite care avea probleme cu un urs ce-l prăda.

— Am pierdut câteva vite sănătoase, continuă crescătorul de vite în timp ce doamna Martin se îndepărtă. Cred că ursul ăla ar putea fi cauza. L-am văzut de vreo două ori şi i-am descoperit urmele de câteva ori. E un exemplar mare, da' părea destul de deşirat. E posibil să nu fi mâncat cum trebuie. Şi cum ne apropiem de toamnă, animalul devine din ce în ce mai disperat. Ştie că are nevoie de grăsime pentru a trece prin iarnă.

Henry încuviinţă, însă mintea îi era la alte lucruri – la posibilitatea de a afla mai multe despre „Sam" şi fiul ei. Cu siguranţă, ca toate mamele, doamna Martin nu se va da înapoi de la a povesti despre fiica sa.

— O să pun pe cineva să cerceteze problema, se auzi spunându-i crescătorului de vite. Vino pe la birou şi spune-ne unde anume se întâmplă asta.

Bărbatul îi mulţumi, îşi puse pe cap pălăria cu boruri largi şi se îndreptă agale spre calul său.

Nedorind s-o zorească pe femeie, Henry porni încet spre căsuţa cu gard alb. Când ajunse, femeia îl întâmpină la uşă şi-l conduse în camera de zi. Spre surprinderea lui, găsi aici un bărbat care şedea într-un fotoliu aşezat într-un

colţ al încăperii, cu Biblia în mână.

Bărbatul îi zâmbi larg şi i se adresă înainte de a o face femeia.

— Îmi cer scuze că nu mă ridic. Artrita îmi dă mult de furcă la genunchiul drept.

Întinse o mână, iar Henry îşi dădu seama că artrita nu-i afectase numai genunchiul. Henry o scutură cu grijă.

— Soţul meu, Sam.

Femeia făcu prezentările şi arătă spre un scaun din apropiere.

— Te poţi aşeza şi puteţi povesti puţin aici până pun eu masa.

Henry se aşeză.

— Mi-a povestit despre tine, începu bărbatul pe nume Sam. E grozav că te-ai alăturat celor din biserică. Mergeam şi eu, până când artrita m-a ţintuit aici.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Henry cu sinceritate. De câtă vreme vă deranjează?

— Cam de doi ani. O, am avut probleme şi înainte, dar m-a imobilizat doar în ultimii doi ani.

Întinse mâna dreaptă şi o studie.

— Am ajuns să nu mai pot ţine foarfecele şi să nu mai pot tunde aşa cum trebuie. Mi-a fost teamă că o să tai urechea cuiva.

Chicoti.

— Şi aşa mi-am convins fiica să înveţe şi să preia ea afacerea. Oricum, avea nevoie să facă ceva.

Se opri şi flutură din mâna bolnavă.

— Dar nu trebuie să te plictisesc cu toate astea. S-ar putea să nu te intereseze.

O, *dacă ar şti*, gândi Henry, aplecându-se în scaun.

— Nu, vă rog, continuaţi, spuse încercând să-şi păstreze tonul cât mai normal.

Când bărbatul îl privi cu curiozitate, Henry spuse:

— Am… Am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră. La

frizerie – şi… Şi la biserică, adăugă el degrabă, sperând că interesul său trecuse neobservat.

— Ei bine, ea este o persoană mai retrasă. Nu ştiu dacă i-ar plăcea să vorbesc despre viaţa ei privată.

Sam încheie astfel subiectul.

Însă doar temporar. Henry observă câteva fotografi] pe pereţii încăperii. Tânăra femeie fusese surprinsă încă din anii copilăriei şi ai adolescenţei sale. O anumită fotografie îi atrase atenţia. Era o fotografie de nuntă – frumoasa mireasă şi tânărul tăietor de lemne suedez. Simţi un sfredel în adâncul sufletului său în timp ce le privea chipurile fericite. Ce sfârşit tragic pentru un început atât de frumos.

Ultima fotografie îi înfăţişa pe tânăra femeie şi pe Danny. Henry constată că fusese făcută recent. Danny urma să împlinească, probabil, cinci ani. Henry fu nevoit să-şi ia ochii de la fotografie şi se strădui să se concentreze la cuvintele lui Sam.

— …Aşa că soţia mea a spus: „Dumnezeu a avut grijă de noi toţi aceşti ani. Nu ne va lăsa acum”. A ieşit şi a obţinut o slujbă la magazinul alimentar. Astfel că, având ajutorul lui Dumnezeu şi al Marthei – se opri şi chicoti – ne descurcăm bine. Apoi, fiica mea a cumpărat frizeria. Plăteşte câte puţin în fiecare lună. Se descurcă foarte bine totuşi. Cred că este o frizeriţă mai bună decât mine. Afacerea a înflorit în mâinile ei.

Aşadar, *de aceea îşi petrece Danny zilele la doamna Crane*, gândi Henry. Se întrebase cum se face că bunica nu avea grijă de nepot.

— Pentru un singur lucru îmi pare rău, continuă bărbatul. E vorba de Danny. Sărmanul copil şi-a pierdut tatăl, iar acum are un bunic bolnav care nu poate face mai nimic împreună cu el. Mi-am dorit mult să-l duc la pescuit, să-l învăţ cum să arunce mingea – toate lucrurile astea. Iar acum, mâinile şi genunchii nu mă lasă să fac nimic din ce

mi-am dorit.

— Eu am ceva timp liber, spuse Henry cu grijă, simţind un nod în gât. M-aş bucura să petrec puţin timp cu băiatul.

Încercă să-şi ţină în frâu nerăbdarea.

— Dacă mama lui nu are nimic împotrivă, desigur.

— E foarte grijulie, spuse Sam, clătinând din cap.

— N-o poţi învinui.

Miresmele ce veneau dinspre bucătărie îl făcură pe Henry să spere că vor fi curând invitaţi la masă. Nu-şi dăduse seama cât de flămând era, nici cât de nerăbdător era să guste mâncare adevărată – cu scuzele de rigoare pentru eforturile lui Jessie. Privi cum bărbatul suferind din faţa lui se apleacă pentru a-şi frecţiona genunchiul. Henry se întrebă dacă făcea acest lucru în mod conştient.

— Ştiţi, îndrăzni Henry, eu mi-am petrecut mare parte din copilărie şi adolescenţă în Nord, printre indieni. Oamenii aceştia fac lucruri extraordinare cu rădăcinile şi ierburile lor. Nu cred că vei găsi vreun indian bolnav de artrită. Au o rădăcină amară pe care o macină şi din care prepară ceai. Aţi fi interesat să încercaţi puţin, dacă fac rost de ea?

Ochii lui Sam sclipiră cu interes.

— Dacă ei îl beau şi nu-i omoară – cred că nu voi păţi nici eu nimic.

Chicoti.

— O să vorbesc cu tatăl meu. El e în Athabasca. Însă are legături cu oamenii care vin şi pleacă pe teritoriul indian. S-ar putea să poată face rost.

— Ce face tatăl tău?

— Este membru al Poliţiei Canadiene.

— De aceea te-ai alăturat Poliţiei?

Henry încuviinţă.

— E frumos să ai un fiu care să-ţi păşească pe urme. Sperasem că băiatul meu…

Se opri.

— Aveţi un fiu?

— *Am avut* un fiu, îl corectă el. L-am pierdut în război. Undeva în Italia.

— Îmi pare rău, spuse Henry cu profundă sinceritate.

Bărbatul privi în jurul său.

— Martha a luat de aici toate fotografiile lui. Le-a dus în dormitor. A spus că vrea să-i vadă chipul dimineaţa, când deschide ochii şi seara, când îi închide. Moartea lui a afectat-o destui de mult pe Martha. Pe amândoi.

Henry auzi o mişcare la uşă. Doamna Martin se afla acolo, cu obişnuitu-i zâmbet pe chip. *Când o priveşti, ai spune că n-a avut parte de nicio întristare în viaţă*, gândi Henry.

— Haide, Sam, spuse ea, oferindu-i un braţ. Lasă-mă să te ajut. Uite, aici ţi-e bastonul. Încetişor.

Se îndreptară spre sufragerie, unde-i aşteptau castroanele cu mâncare aburindă. Erau acolo până şi chifle proaspăt coapte, iar stomacul lui Henry protestă, anticipând bucatele.

Mâncarea se dovedi a fi chiar mai gustoasă decât promitea mirosul. Henry se simţi stânjenit de faptul că se lăsase convins să servească şi o a doua porţie, însă doamna Martin păru încântată de faptul că-i plăcuse mâncarea.

— Un apetit sănătos este cel mai bun compliment făcut unei bucătărese, îl asigură ea.

Henry găsi că este foarte plăcut să şadă şi să tăifăsuiască despre lucrurile obişnuite şi oamenii din comunitate. Era o schimbare atât de bine-venită în completarea rapoartelor despre problemele din oraş – sau mai rău.

Doamna Martin servi plăcintă şi umplu din nou ceştile cu cafea. Se aşeză şi se întoarse spre Henry.

— Acum, ce-ar fi să ne povesteşti câte ceva despre

tine? îl încurajă ea. De câtă vreme eşti în Poliţie?

— De mai bine de cinci ani, răspunse Henry.

— Tatăl lui a fost ofiţer în Poliţia Canadiană, interveni domnul Martin.

— Aşa deci. Ai crescut în atmosfera asta.

Henry încuviinţă.

— Unde a fost delegat tatăl tău?

— Mai mult în Nord.

— Ai crescut în Nord?

— Spune că indienii au un fel de rădăcină medicinală ce ar putea să amelioreze artrita, spuse domnul Martin.

— Aşa este?

Ochii ei se măriră, cu interes.

— Am auzit de ierburile lor. Fiica noastră şi soţul ei au petrecut o vreme în Nord.

Henry presupuse că ar fi trebuit să răspundă cu o întrebare sau comentariu, însă nu ştiu ce să spună, decât:

— Interesant.

— I-a plăcut acolo… La început.

Rostite cu tristeţe, cuvintele femeii rămaseră neisprăvite.

— Danny s-a născut acolo, în Peace River, explică domnul Martin.

— Nu-şi aminteşte nimic, dar se preface că-şi aminteşte, râse doamna Martin. Vorbeşte despre „Nordul meu” de parcă ar avea vreun drept la el. Întotdeauna o întreabă pe mama sa: „Când ne întoarcem în Nordul meu?” E tare drăgălaş.

Henry se sili să zâmbească.

— Fiica voastră plănuieşte să se întoarcă? întrebă el în cele din urmă, nădăjduind că tonul îi era cât se poate de normal.

— Nu… Nu cred. Nu acum. Cred…

Însă doamna Martin nu-şi continuă spusele.

— Acolo n-o mai aşteaptă nimic acum, se grăbi să

intervină domnul Martin. Frizerii nu sunt la mare căutare printre vânătorii de blănuri sau tăietorii de lemne, glumi el, pentru a însenina atmosfera.

Tocmai îşi isprăviseră plăcinta când uşa din spatele casei se trânti şi Danny îşi făcu apariţia în sufragerie. Alergă direct la bunicul său.

— Bună! Cum te simţi astăzi, tata Sam?

Domnul Martin întinse mâna cu degete încovrigate şi-l trase pe copil la pieptul său. Îl sărută pe părul ciufulit înainte de a răspunde:

— Sunt bine… Acum.

— Am venit să te vedem.

— Văd asta. Du-te la bunica. S-ar putea să mai aibă o felie sau două de plăcintă.

Auzi un pas uşor în spatele lui şi Henry ştiu fără să se uite într-acolo că mama băiatului intrase în încăpere. Aproape că-i simţi clipa de ezitare. Apoi, tânăra păşi în faţă.

— Cum te simţi, tata? întrebă ea, îndreptându-se spre bărbat.

Se aplecă şi-l sărută pe frunte.

Doamna Martin se ridică degrabă.

— Uite aici un scaun pentru tine, dragă. Trage-l şi pe celălalt, pentru Danny. Mai aduc plăcintă şi cafea.

— Mama, am mâncat deja.

— Ei bine, Danny are întotdeauna loc pentru plăcintă, răspunse ea cu siguranţa unei bunici.

— În cazul ăsta, o felie mică.

— L-ai întâlnit pe sergentul Delaney? întrebă Sam Martin.

Henry se ridică pentru a fi prezentat. Încuviinţă în tăcere, întrebându-se dacă ar fi trebuit să întindă mâna sau să aştepte ca ea să facă prima mişcare.

Ea doar încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— Bună, fu tot ce spuse.

Apoi, adăugă, fluturând mâna spre masă.

— Te rog… Isprăveşte-ţi plăcinta.

Henry se aşează din nou.

Danny dădu fuga la bucătărie pentru a-şi supraveghea bunica la servirea plăcintei. Henry îi putea auzi.

— Cine e omul acela?

— Musafirul nostru.

— Are o haină roşie. Înseamnă că este poliţist canadian?

— Da, este poliţist.

— Tommy spune că poliţiştii îi încuie pe oameni în cuşti mari de fier.

— Tommy n-are dreptate. Vorbim despre asta mai târziu.

Domnul Martin se întoarse spre fiica sa cu o întrebare, probabil pentru a acoperi conversaţia din bucătărie.

— Cum a fost săptămâna care a trecut?

Ea încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— A trecut.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Destul de bună, de fapt.

— Sergentul Delaney tocmai ne-a povestit despre Nord. A crescut acolo. A şi lucrat acolo. Spune că s-ar putea să existe o şansă ca indienii de acolo să aibă un ceai care să mă ajute la boala asta.

Însă Henry se întrebă dacă tânăra femeie ascultase comentariul tatălui său. Îi simţi privirile asupra lui, studiindu-i chipul.

— Aşa este? o auzi spunând.

Doamna Martin şi Danny se întoarseră, băiatul aducându-şi singur porţia de plăcintă. Doamna Martin avea o a doua felie pentru fiica ei şi o cană cu cafea în cealaltă mână.

— Mama, nu pot mânca nimic. Beau doar cafeaua. Mulţumesc. Danny, dragul meu! Felia aceea e foarte mare.

— E preferata mea, explică Damiy, luând cu furculiţa prima îmbucătură.

— Preferată sau nu, o să te doară stomacul.

— Nu, mama, n-o să mă doară. Plăcintele lui Buni nu dau dureri de stomac.

Se auziră râsete uşoare în jurul mesei. Numai Danny nu înţelese de ce râdeau. Era mult prea ocupat ca să-şi savureze plăcinta.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, spuse mama lui. N-am ştiut că aveţi un oaspete. Credeam că sunteţi singuri.

— Am stat de poveşti şi am zăbovit la desert, spuse mama ei.

— Îndată ce Danny îşi mănâncă plăcinta, plecăm şi vă lăsăm să vă bucuraţi de poveşti.

Henry se grăbi să spună primele cuvinte de la sosirea ei.

— Te rog, nu-i nevoie să pleci. Eram pe punctul de a pleca, oricum. M-am bucurat mult de masă şi de discuţii şi mă tem că am zăbovit mai mult decât am intenţionat.

Domnul Martin se întoarse spre fiica sa.

— Sergent Delaney a fost atât de amabil încât s-a oferit să…

Se opri.

— Cred că ar trebui să vorbim despre asta când vom fi singuri.

Arătă cu capul spre băiat.

— Mai bine să nu trezim speranţe înainte de a şti ceva sigur, adăugă el cu glas scăzut.

Henry era aproape sigur de răspunsul ei. Aruncă o privire scurtă spre chipul femeii, ştiind că aceasta nu-şi schimbase părerea.

— Am avut câteva activităţi în aer liber cu băieţii, spuse Henry într-un efort de a o linişti. Am campat. Am

pescuit. Am făcut drumeţii pe schiuri. Cu câinii pe zăpadă. Băieţilor le plac activităţile în aer liber. M-am gândit că în felul acesta aş putea da o mână de ajutor bisericii. Să lucrez cu băieţii. În felul acesta mi-a captat atenţia tatăl meu şi am început să frecventez şcoala duminicală.

Văzând expresia de curiozitate de pe feţele lor, se grăbi să continue:

— Am fost înfiat. Tatăl meu, poliţist în Poliţia Canadiană, s-a ocupat de o clasă de şcoală duminicală de băieţi în Athabasca, pe când eram copil. Nu cred că aş fi fost vreodată interesat de biserică dacă n-ar fi fost el.

Henry fu impresionat de căldura şi interesul evident pe care-l arătau părinţii tinerei, însă aceasta spuse, fără prea mare entuziasm:

— E o idee grozavă. Pentru băieţii mai mari.

Henry încuviinţă şi se ridică să plece. Îi era greu să exprime adânca recunoştinţă pe care o simţea pentru gazdele lui, datorită cruntei dezamăgiri ce-l cuprinsese. Era clar că tânăra femeie nu avea de gând să deschidă nicio uşă de prietenie.

CAPITOLUL 11

Boyd găsi lucruri interesante de făcut, doar pentru ei doi. Reticentă la început, Christine fu de acord să iasă împreună. La început, într-o vizită la ţară. Apoi la un picnic pe malul râului. Apoi la un concert. La cină. Curând, era de aşteptat să se întâlnească la fiecare sfârşit de săptămână. Christine se rugase mult la început pentru această problemă, însă treptat înlătură din mintea ei orice nelinişte şi începu să numere zilele, trăind pentru evenimentul ce o aştepta la sfârşit de săptămână alături de Boyd. Apoi începură să se întâlnească de două ori pe săptămână. De trei ori.

Nu se mai discută nimic despre biserică, cu toate că Christine continuă să se roage ca Boyd să-şi schimbe atitudinea cu privire la Dumnezeu. Ocazional, amintea în treacăt câte ceva despre prietenii săi: „Prietenii mei dau o petrecere. Eşti interesată să mergem?" sau „Se întâlnesc pe plajă sâmbăta asta. Te interesează?" Christine scutura întotdeauna din cap. N-avea nicio dorinţă de a încerca să se integreze în acel grup. „Du-te, dacă vrei", obişnuia ea să spună.

Uneori el se îmbufna, devenind rece şi furios. O întrista să-l vadă în această dispoziţie. Însă întotdeauna, la sfârşitul întâlnirii lor, se întorcea la acea atitudine de peţitor atent pe care o apreciase. În cea mai mare parte a timpului se simţeau foarte bine împreună.

Ea n-avea idee ce făcea el în zilele de vară, de vacanţă. Ştia că nu avea nicio slujbă. Din frânturi de conversaţie înţelesese că se trezea târziu. Tatăl lui glumea pe seama lui uneori, însă întotdeauna cu bun simţ. „Boyd se odihneşte, îl aşteaptă viaţa la universitate" sau „Boyd este în creştere. Are nevoie de somn".

Petrecea timp meşterind la maşina sa. De fapt, avea acum două maşini. Christine nu-şi putea imagina de ce, însă lui îi plăceau ceasurile petrecute în tovărăşia sculelor şi a vaselinei. „Cred că Boyd ar putea face orice să meargă", se lăudase domnul Kingsley cu mândrie. „Ascultă cum toarce puiul ăsta. Încet precum un pisoiaş".

Christine zâmbea. Era gata să accepte torsul motorului drept o mare realizare a lui Boyd.

Însă pe tot parcursul lunilor glorioase şi tulburate ale scurtei lor veri, Christine fu frământată de un sentiment stânjenitor că ceva nu era tocmai bine. Se implicase prea mult. Schimbările acestea nu erau spre bine. În loc să se deschidă faţă de credinţa ei, se părea că Boyd o atrăsese tot mai mult în lumea lui. Ea se împotrivise – îşi spusese că seţ ine tare pe poziţie, că e puternică. Însă aşa era? Se

rugă mai insistent. „Doamne, schimbă-l”, era rugăciunea ei permanentă. Ştia deja că nu dorea să-l piardă.

Odată cu apropierea sfârşitului verii, Christine ştiu că Boyd trebuia să se întoarcă la colegiu.

— De ce nu te transferi aici? întrebă ea în timp ce o conducea acasă după ultima lor cină împreună.

Constată că rostise întrebarea pe un ton rugător.

— Am început în Toronto. Vreau să termin acolo.

Christine nu spuse că, din câte auzise, nu avusese un start prea bun.

— Mă voi întoarce la Crăciun, spuse el vesel. Doar peste câteva luni.

Christine era sigură că vor fi câteva luni lungi. Pierduse legătura cu grupul de tineri de la biserică. Frecventa serviciul divin de duminică dimineaţa, însă se rezumase la atât.

El opri maşina în curbă şi nu opri motorul.

— O să-mi lipseşti, spuse el eu căldură şi sinceritate în glas.

O trase aproape şi o sărută. Ea ştiu că şi ei avea să-i fie dor de el. Din toată inima.

Ar fi vrut să-i spună că o să se roage pentru el, însă îşi înghiţi cuvintele împreună cu lacrimile al căror gust îl simţea.

— O să-mi scrii? întrebă în timp ce se agăţă de el.

El râse.

— Nu mă prea pricep la scris. O să-ţi telefonez.

Christine se gândi la telefonul comun ce se afla în holul pensiunii. Ştia că în asemenea condiţii, convorbirile n-ar fi însemnat prea mult.

— Pot folosi telefonul doar cinci minute o dată, îl informă ea cu tristeţe. Şi doar pentru un apel pe seară.

— Hei, spuse el deodată, de ce nu accepţi oferta tatălui meu? Mută-te acolo. N-ai niciun motiv să rămâi acolo şi să faci ce-ţi dictează acea doamnă Nu ştiu-ce-

culoare.

Christine râse, în ciuda tristeţii din inimă.

— Doamna Green[1].

— Niciodată nu mi-a prea plăcut de doamna Green a ta, continuă el. E o dictatoare încrezută.

— Nici măcar n-o cunoşti pe doamna Green.

— Am întâlnit-o de câteva ori când am venit să te iau. Întotdeauna a fost tăioasă şi acră şi s-a uitat la mine de parcă aş fi venit să-i fur argintăria. Mai rău decât Oase Bătrâne.

— Nu e aşa. Cu mine a fost foarte amabilă.

Se trase uşor în spate. El o cuprinse mai strâns cu braţul pe după umeri.

— Să nu ne ciondănim, şopti el cu buzele în părul ei. Asta este ultima noastră seară împreună.

Ei nu trebuia să i se amintească acest lucru.

— Ei bine… De ce nu? întrebă el din nou, cu faţa în părul ei.

— Nu… Nu ştiu. Nu mi se pare…

— Din cauza gătitului? Hei, dacă nu vrei să găteşti, nu găteşti. Doar să locuieşti acolo. Nu i-ar strica bătrânului să aibă o tovărăşie bună. Şi îi place de tine. Mult.

— Nu este vorba de gătit. Îmi place să gătesc. Doar că… Nu mi se pare cuviincios ca o fată să trăiască… Aşa.

— Cuviincios pentru cine? De ce să-ţi pese ce gândesc alţii? Dacă ai fi acolo, aş putea să-ţi telefonez la orice oră şi să vorbesc cu tine cât am poftă.

Era ispititor.

— Haide, încercă el s-o convingă. Gândeşte-te numai. Când vii acasă de Crăciun, eşti acolo ca să mă întâmpini.

I-ar fi plăcut asta. Chiar i-ar fi plăcut.

— O să… O să mă mai gândesc.

---

[1] Verde.

Înghiţi greu. Până şi faptul că acorda atenţie acestei propuneri era împotriva bunei sale judecăţi. Ei bine… O să se roage. Asta putea face. Oare să îndrăznească să-i spună acest lucru?

Îşi schimbă poziţia.

— Doamna Green încuie uşa la ora nouă.

— Vezi ce-am vrut să-ţi spun? E un tiran. Nici măcar nu-ţi poţi trăi viaţa. Mută-te la tata.

— Trebuie să plec.

— Nu încă.

— Dar trebuie. Nu vreau să rămân afară.

— Te iau acasă, cu mine. Acum. Îţi luăm lucrurile şi-i spunem doamnei Green să-şi vâre cheia în ureche – şi pleci de aici.

— Nu, te rog. Nu în seara asta. Am… Am nevoie de timp să mă gândesc la asta. Să mă rog…

— Am crezut că ai trecut peste chestia asta cu rugatul…

Era furios de-acum. Nu intenţionase să-l înfurie, nu dorise ca ultima lor seară împreună să se sfârşească în felul acesta. Ar fi vrut să-şi îngroape faţa în umărul lui şi să plângă, ştiind instinctiv că el o va ţine în braţe şi o va mângâia. Însă nu era timp pentru asta. Doamna Green putea să se îndrepte oricând spre uşă, cu cheia în mână. Christine îşi duse mâna la buze.

— Te rog, şopti ea, trebuie să plec.

El nu doar că îi dădu drumul, ci aproape că o împinse. Înainte ca ea să deschidă uşa la maşină, el era cu mâna pe schimbătorul de viteze.

Christine ajunse la uşa casei în clipa în care doamna Green intra în hol, scuturând cheile pe care le avea în mână. Christine reuşi să spună „noapte bună”, însă avu nevoie de toată voinţa de care dispunea. Nu-şi dorea decât să se arunce pe pat şi să plângă. Boyd urma să plece dimineaţă şi se despărţiseră certaţi.

***

Când Christine ajunse agale la birou, a doua zi dimineaţă, un minunat buchet de trandafiri roşii îi împodobea masa de lucru. Pe bileţelul ce-i însoţea scria simplu: „*Cu dragoste, Boyd*”. Se întrebă dacă comandase trandafirii înainte sau după plecarea sa furtunoasă. Înlătură acest gând şi-şi cufundă faţa în flori, sorbind cu nesaţ mireasma lor. Simţi că o podidesc din nou lacrimile, însă se stăpâni.

— Domnul Kingsley doreşte să te vadă, spuse domnişoara Stout din nou.

Christine se smulse de lângă flori şi se îndreptă spre uşa masivă a biroului şefului. O îngrozea discuţia pe care urma s-o aibă. Oare Boyd îi spusese tatălui său că se despărţiseră certaţi? îi spusese că se despărţiseră?

Respiră adânc şi intră. Capul familiar se ridică. O întâmpină un zâmbet larg.

— Ei bine, spuse el, lăsându-se pe spătar, ca şi când se aştepta ca discuţia să dureze. Boyd a plecat la şcoală dimineaţa asta.

Îi arătă scaunul aflat în faţa biroului, iar Christine se aşeză, începu să se întrebe despre ce era vorba. Desigur, n-o chemase în biroul lui doar pentru a-i spune ceva ce ştia deja.

— Ai fost o tovarăşă bună pentru băiatul meu.

Afirmaţia lui o surprinse.

— L-ai mai potolit. Nu mai este atât de fluşturatic ca odinioară. Apreciez asta, continuă el, străduindu-se să-şi controleze vocea.

Christine se simţi emoţionată până la lacrimi de vizibila şi neaşteptata reacţie afectivă a şefului ei.

— Am vorbit cu el dimineaţa asta, înainte de a pleca. Spune că îi vei lipsi mult.

Inima Christinei se învioră. Nu mai era supărat pe ea.

— Boyd crede, continuă el, că ar fi mult mai bine

pentru tine – pentru amândoi – dacă te-ai muta în casa noastră.

Deci asta era. Boyd îl convinsese pe tatăl său s-o preseze.

— N-are rost să plăteşti pentru chirie şi masă şi să stai singură. În plus, el ţi-ar putea telefona mai des. Aţi putea păstra, astfel, legătura. Presupun că uneori se simte singur acolo, la universitate. E normal. Nu se prea pricepe să scrie scrisori. Nici eu, de altfel. Folosim telefonul.

Christine nu spuse nimic. Uşurarea de moment pe care o simţise când aflase că Boyd încă ţinea la ea se transformă într-o altă dezamăgire.

— Ar însemna mult pentru mine să păstrezi legătura cu el, spuse domnul Kingsley. Nu vreau să-ţi ascund asta. Mă tem că devine puţin… Ei bine… În acele campusuri universitare tinerii pot deveni puţin sălbatici. Beau prea mult. Chefuiesc prea mult. E ceva normal. Nebuniile tinereţii. Însă dacă te-ar putea suna şi aţi putea discuta la telefon în fiecare seară… Atunci ar acorda mai multă atenţie studiilor sale.

Aşadar, eu trebuie să fiu poliţaiul fiului tău, protestară gândurile Christinei, *ca să-l ţin pe traiectorie prin intermediul telefonului*. Începu să clatine din cap, cu inima grea.

— Acum… Nu spune nu până când nu te gândeşti la asta. Nu văd nimic rău în planul ăsta.

— I-am spus lui Boyd că mă voi ruga pentru asta, spuse ea în cele din urmă, sperând că astfel va încheia conversaţia şi va putea pleca fără alte argumente.

— Mi-a spus asta.

Christine avu sentimentul că, la fel ca şi fiul său, domnul Kingsley se gândea că rugăciunea este o pierdere totală de timp, nefăcând altceva decât să întârzie o decizie.

— Nu întârzia prea mult, spuse el. Ar trebui să ne facem planurile. Boyd ar vrea să ştie.

Christine încuviinţă şi se ridică. Spera că era liberă să plece. Conversaţia fusese extrem de stânjenitoare pentru ea. Domnul Kingsley îşi trase din nou scaunul în faţă, iar Christine ştiu că discuţia se încheiase. Se îndreptă degrabă spre uşă. Tocmai o deschidea când el strigă:

— Îţi plac trandafirii?

Ea se opri şi privi înapoi, încercând să dea sens cuvintelor.

— Sunt frumoşi.

— Boyd m-a rugat să-l trezesc pe florar din pat în dimineaţa asta, să-l trimit la florărie şi să-i pregătească. Dorea să se asigure că te vor aştepta la sosire.

— Sunt frumoşi, spuse din nou Christine şi închise încet uşa.

***

Christine nu se mută în casa domnului Kingsley. Se rugase pentru asta, însă ştiuse încă din clipa când rostise cuvintele că nu era necesar să se roage. În adâncul inimii ei ştia că nu se cuvenea. Mai ales când îşi închipui că ar trebui să le explice părinţilor ei acest aranjament.

Domnul Kingsley nu se bucură de decizia ei – nici Boyd. Însă ea începu să-i scrie în fiecare zi a lunilor în care erau despărţiţi. Faptul că Boyd nu se descurca prea bine să scrie scrisori nu însemna că ea n-o putea face. El îi telefonă. La început, de două sau de trei ori. Christine începu să telefoneze mai rar acasă. Nu dorea să-şi folosească preţiosul timp alocat convorbirilor telefonice vorbind cu părinţii ei. Îi lipseau. Însă preţul nu i se părea mare. Părinţii ei vor fi cu ea întotdeauna.

Însă apoi apelurile de la universitate se răriră. Boyd îi spuse că era ocupat cu frecventarea cursurilor, iar Christine speră că acesta este adevărul. El hotărâse că jurnalismul nu i se potrivea şi acum urma cursuri de sociologie.

Christine, care de obicei se bucura de căderea primei

zăpezi, se îndreptă spre casă cu umerii căzuţi. Zăpada aceasta era rece şi murdară şi nu-i plăcea deloc. Însă cel puţin timpul se scurgea. Zăpada însemna că nit peste multă vreme va sosi Crăciunul. Părinţii ei o aşteptau acasă de Crăciun. Se gândise cât de amuzant ar fi fost să-l ducă şi pe Boyd cu ea. Să-i arate ce însemna cu adevărat un Crăciun în familie. Însă asta ar fi însemnat ca domnul Kingsley să rămână singur. Nu putea face asta. Renunţă la idee.

Scrisorile ei se rărira, la două pe săptămână. Apoi la una. Nu prea avea ce să mai spună, iar pentru că Boyd nu răspundea pe măsură, nu mai avea despre ce să-i scrie. Ştia foarte puţine despre viaţa lui de la universitate. Când vorbeau la telefon, o făceau în grabă. El o întreba cum fusese ziua ei, care-i erau planurile şi-i spunea că îi este dor de ea şi spera ca ea să se simtă bine. Cele cinci minute zburau.

Din când în când discutau în contradictoriu. Boyd încă nu înţelegea ceea ce numea el „încăpăţânarea" ei în a refuza să se mute în casa tatălui lui. Încă se supăra când telefona duminica şi i se spunea că este la biserică. Christine considera că el ar trebui să ştie unde se află ea; însă apoi îşi spunea că probabil asta se datora diferenţei de fus orar. Poate că Boyd uitase să ia în considerare acest factor.

Christine hotărî că o perioadă lungă de curtare nu era bună. *Cur tare*? Oare chiar asta se întâmpla între ei? Dacă da, atunci trebuia să se gândească şi să analizeze serios. Boyd încă nu făcuse niciun pas spre aâm brăţişa credinţa ei. Oare îl putea considera în mod serios un potenţial partener de viaţă? O să se roage mai mult.

CAPITOLUL 12

Elizabeth se surprinse plimbându-se de colo-colo prin încăpere, aşteptând cu nerăbdare ca Wynn să se întoarcă acasă. Nu întârziase şi, în mod normal, îşi controla emoţiile. Însă ultima ei convorbire telefonică cu Christine o neliniştea. Până şi Teeko scheuna şi se muta dintr-un loc în altul din cauza agitaţiei ei. Auzi câinele, însă nu-i dădu atenţie.

Elizabeth îl auzi pe Wynn intrând pe uşă. Atât ea, cât şi Teeko se întoarseră cu faţa la el în timp ce intră în încăpere. Privirea lui se mută de la chipul soţiei sale la cel al câinelui ce scheuna.

— S-a întâmplat ceva cu el? întrebă în timp ce-şi scotea haina.

Elizabeth îşi mută privirea spre câine.

— Nu cred. De ce?

— În mod normal nu mă aşteaptă aşezat acolo. Teeko mă întâmpină la uşă şi aproape că mă răstoarnă.

La auzul numelui său, Teeko sări în picioare şi făcu un salt în faţă, coada-i fluturându croind arcuri largi, dintr-o parte în cealaltă. Părea a fi sănătos. Wynn se aplecă şi cuprinse între palme capul mătăsos al câinelui, legănându-l înainte şi înapoi. Câinele mârâi de plăcere.

— Cina e gata, spuse Elizabeth, adunându-şi gândurile.

Porni spre mica bucătărie unde fusese pregătită cina.

— Vin îndată ce mă spăl pe mâini, răspunse Wynn şi dispăru în baie.

Se întoarse, încheindu-şi nasturii de la manşete.

— Uf! spuse el. Mi-aş dori ca mizeria mentală să se spele la fel de uşor.

— Mizeria mentală?

Elizabeth tocmai aşeza pe masă castronul cu piure de cartofi şi micul platou cu friptură de căprioară. Se întoarse după morcovi în timp ce Wynn îşi continuă comentariul.

— Sunt unele zile când n-ai de ales decât să dai piept

cu mizeria societăţii.

— Iar asta a fost una din acele zile? întrebă ea peste umăr.

El încuviinţă.

— Lumea noastră nu merge spre bine sau spre frumos, Elizabeth. Nu ştiu cum de este posibil ca oamenii să se trateze unii pe alţii în felul în care o fac. Sau pe ei înşişi.

Ea nu puse întrebări. Nici nu era sigură că dorea să afle răspunsurile.

— Am vorbit cu Chrissie, spuse ea în schimb.

Observă că-i captase îndată atenţia.

— Cum merg lucrurile?

— Am înţeles că e destul de implicată în relaţia cu acel tânăr… Cu toate că n-a spus asta în mod direct.

— Credeam că el a plecat la universitate.

— O, da, a plecat. Însă ţin legătura. El telefonează. Ea e întotdeauna neliniştită când telefonez eu, ca şi când el ar putea suna, găsind linia ocupată. Astăzi aproape că mi-a trântit telefonul în nas. S-a scuzat, însă mi-a spus că el încă n-a telefonat săptămâna asta şi era sigură că va încerca s-o facă azi.

El se aşeză la locul său obişnuit.

— Asta-i ceea ce te supără? întrebă încet.

— N-am spus că sunt supărată.

El zâmbi.

— Nu… Şi dacă eşti sinceră, nu cred că ai spune că nu eşti.

— Ei bine, poate că simt supărată… Puţin, recunoscu ea, însă nu cred că asta e ceea ce m-a deranjat. Sau poate… Poate nu doar asta.

Se uită la soţul ei, care aştepta răbdător să continue.

— Nu ştiu. Nu pot pune degetul exact pe problemă. Pare a fi… Diferită. Distantă. E destul de evazivă şi uneori aproape arţăgoasă. Este… Pur şi simplu, nu acesta e felul

ei de a fi, isprăvi ea cu glas tânguios.

— Mi-aş dori să-l putem aduce pe individul acela aici şi să-l cunoaştem, mormăi Wynn în timp ce Elizabeth i se alătură la masă.

— Am sentimentul că asta ar răspunde la multe întrebări de-ale noastre.

— Ei bine, faptul că o vom avea acasă de Crăciun este un plus. Vom putea să descoperim în ce stadiu se află relaţia lor – ce se întâmplă cu ea. Din fericire, mai sunt doar câteva săptămâni.

— Dar Henry? Ştie cum va lucra de sărbători?

— Încă n-am aflat. S-a străduit să le ofere colegilor săi câteva zile libere. E greu când ai atât de puţini oameni. Dar desigur, tu ştii asta. Îmi amintesc că de câteva ori, de Crăciun, ai fost nevoit să pleci…

Elizabeth clătină din cap şi nu isprăvi.

— Mă gândesc că până la urmă va rămâne acolo, spuse Wynn. Unul dintre oamenii din subordinea lui este căsătorit. Va avea nevoie de timp alături de familie. Celălalt ofiţer nu va putea face singur toate turele. Din nefericire, Crăciunul poate fi o perioadă grea. Mulţi oameni sărbătoresc prea mult.

— Nu *prea mult*, ci într-un mod greşit, îl corectă liniştită Elizabeth.

Îşi dădură mâinile, iar Wynn binecuvântă bucatele. Elizabeth îi întinse platoul cu carne şi un oftat îi scăpă de pe buze.

— Ştii… Era atât de uşor când erau mici şi singura noastră preocupare era să-i hrănim, să-i îmbrăcăm şi să-i facem fericiţi.

— Te îngrijorezi prea mult.

— Mi-am spus asta de zeci de ori.

Câinele căscă şi se întinse lângă scaunul lui Wynn.

— Doar că… Doar că sunt atât de departe. Am sentimentul că am pierdut contactul cu ei.

— Crezi că ar fi fost mai uşor dacă erau aproape şi te-ai fi putut implica mai mult?

— Sincer, nu ştiu. Tot ce ştiu este că mă simt... Deconectată, iar asta mă sperie.

El zâmbi înţelegător.

— I-ai crescut bine, Elizabeth. Ai un Dumnezeu în care te poţi încrede.

— Ştiu. N-ar trebui să mă îngrijorez.

— Ce a spus, de fapt, Christine? întrebă Wynn în timp ce-şi împinse la o parte farfuria goală.

Elizabeth se duse să aducă ceaiul.

— Nu prea multe. Ce *n-a spus*, asta e problema. Domnul Kingsley şi fiul său au pus presiune asupra ei ca să se mute în casa familiei Kingsley…

— Doar nu se gândeşte la asta, nu-i aşa?

Elizabeth distinse o notă de îngrijorare în glasul lui.

— Le-a spus „nu”, din nou. Dar mă tem că dacă continuă s-o preseze, s-ar putea să cedeze. Şi n-aş vrea să se întâmple asta. Cred că ar fi o greşeală teribilă.

El încuviinţă.

— Poate că ar trebui să-i telefonez.

— Poate că ar trebui să-i telefonezi acelui individ, Kingsley.

— Nu e indicat, răspunse el degrabă. Christine ar putea considera că ne amestecăm unde nu ne priveşte. Ca şi când n-am avea încredere în ea.

— Aşa este?

Ea îi studie chipul şi continuă:

— O, ştiu că avem încredere în Christine. Întotdeauna a rămas fermă de partea binelui. Însă dacă oamenii aceştia continuă s-o preseze – s-o împingă – care tânără, singură fiind, ar putea rezista? în special când unul dintre ei îi este şef, iar celălalt se pare că i-a furat inima. Spune că domnul Kingsley o consideră o bună influenţă asupra fiului său. Acum, te întreb pentru ce are nevoie fiul

lui de o influenţă bună? Ce fel de tânăr este? Christine nu spune multe despre asta. Doar că este sigură că ne-ar plăcea de el. Apoi începe şi povesteşte despre trandafirii frumoşi pe care i-a trimis sau despre cina la un restaurant cu pretenţii. Ca şi când asta-l face pe un bărbat să fie bărbat. Nu-mi place toată treaba asta.

— Va veni acasă de Crăciun?

Elizabeth încuviinţă. Îşi simţea fruntea încruntată şi făcu un efort conştient de a-şi relaxa expresia.

— O să vorbesc cu ea.

Tonul încrezător al lui Wynn era liniştitor.

— Mi-a spus că în seara asta găteşte cina pentru şeful ei. Face asta din când în când. Cred că încearcă să-l îmbuneze pentru faptul că i-a refuzat invitaţia de a se muta în casa lui. Spune că omul are invitaţi la masă – o familie. Fratele lui şi soţia acestuia, cred. Sunt în vizită în oraş.

— Asta n-ar trebui s-o reţină până târziu. O să telefonez şi o să las un mesaj – să sune când se întoarce.

— Deja şi-a consumat singurul apel pe zi. De la mine. Proprietara pensiunii îngăduie fiecărui locatar o singură convorbire telefonică pe zi.

— Chiar dacă noi suntem cei care telefonăm?

— Dacă vorbeşte cu cineva care a apelat-o, atunci nu mai are voie să dea niciun telefon, din câte am înţeles.

— Hm, treaba asta e destul de rigidă. Presupun că este nevoie de reguli. Unii locatari ar fi la telefon toată ziua. Ei bine, o să încerc. Doamna Green, aşa o cheamă?

Elizabeth încuviinţă, însă se simţi teribil de frustrată din cauza sentimentului că este oarecum separată de copiii săi.

***

Trecuse de ora nouă când Christine reveni cu un telefon. Părea agitată.

— S-a întâmplat ceva rău? fu prima întrebare pe care i-o puse lui Wynn.

— Rău? Nu, am vrut doar…

— O, slavă Domnului, exclamă ea. M-am temut că s-a întâmplat ceva. Mai ales că am vorbit cu mama ceva mai devreme.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Şi nu m-am aşteptat să telefonezi în seara asta. Mama ta a spus că deja ţi-ai consumat convorbirea pe ziua de azi.

— Am crezut că este o urgenţă, aşa că doamna Green…

— Îmi pare rău, spuse din nou Wynn.

— Doar că… Niciodată nu sunaţi de două ori… Într-o singură zi.

— N-am reuşit să vorbesc cu tine când ai vorbit cu mama ta. M-am gândit că acum e rândul meu.

Wynn decise să schimbe subiectul.

— Mama ta a spus că ai fost din nou bucătăreasă. Cum a mers?

— Bine, răspunse Christine, însă glasul încă îi suna tremurat.

Lui Wynn îi păru rău că o speriase în felul acesta. Îşi dădu repede seama că, probabil, acest apel nu le va linişti îngrijorarea. Fata era prea tulburată emoţional pentru a-şi exprima şi alte sentimente.

— Povesteşte-mi.

— Am la dispoziţie doar cinci minute.

— Ai dreptate. Nu te deranja să-mi povesteşti cum a fost cina. Povesteşte-mi despre tine. Cum merg lucrurile?

— Bine.

— Încă îţi mai place slujba?

— În cea mai mare parte a timpului.

— Şi în cealaltă?

— Uneori lucrurile o iau razna. În special la sfârşit de lună, când toată lumea vrea câte ceva pe loc. Atunci rămânem în urmă cu fişele, iar unii devin arţăgoşi când încercăm să recuperăm.

— Îmi doresc să am pe cineva să-mi facă şi mie fişele, spuse el chicotind.

— Tata, nici măcar n-ai idee despre ce fişe este vorba, exclamă ea. Cu opt dactilografe care scot de la maşina de scris foile ca pe bandă, cred că într-o bună zi n-o să mai vedem biroul de sub ele.

El râse cu poftă. Asta era Christine pe care o ştiau ei.

— Trebuie să le faci pe toate?

— Nu, fiecare îşi face treaba.

— Atunci care-i problema?

— Toată lumea se aruncă pe sertarul cu fişe în acelaşi timp. Practic, ne călcăm în picioare una pe alta. E ca… E ca o turmă de elani dând buzna la băltoacă.

El râse din nou.

Nu pare a fi ceva grav cu ea, îşi spuse el. *Cred că mama ei se îngrijorează prea mult*.

— Şi ce mai face tânărul?

— Te referi la Boyd?

— Da… Boyd.

— Bine.

Glasul ei căpătă o tonalitate diferită.

— Mama spune că aşteptai să primeşti un telefon de la el. A telefonat?

— I-am telefonat noi de la domnul Kingsley.

— Şi totul merge bine la universitate?

— Da.

— Bun.

— Aproape că mi-a expirat timpul.

— Ştiu, trece prea repede. Cel puţin vom putea să povestim mai multe când vii acasă, de Crăciun.

Se făcu linişte o clipă. Wynn crezu la un moment dat că doamna Green le întrerupse convorbirea.

— Da… Păi… Trebuie să vorbim despre asta, se auzi din nou glasul ei. S-ar putea să nu ajung acasă totuşi. Boyd m-a rugat să rămân şi m-am gândit… Într-un fel, aş vrea să

le ofer posibilitatea de a sărbători Crăciunul anul ăsta. Vreau să spun, de a sărbători cu adevărat. N-au avut un Crăciun adevărat de când a murit mama lui şi nici măcar nu-şi mai aduce aminte. E trist. Dar trebuie să plec acum – vorbim mai târziu. Te iubesc, tata. Pa.

El reuşi să îngaime „şi eu te iubesc” înainte de a se auzi sunetul receptorului pus în furcă, apoi tonul. Rămase tăcut, cu receptorul în mână. Îşi dorise să nu fi telefonat. Cum îi putea spune lui Elizabeth că nici fiica lor nu va veni acasă de Crăciun?

***

Ziua următoare, poşta aduse o scrisoare de la Henry. Oricât de grea i se părea aşteptarea, Elizabeth o puse pe micul raft, lângă aparatul de radio, până când Wynn avea să se întoarcă acasă pentru masa de prânz. Abia intră în casă, că Elizabeth îi şi spuse despre ea.

— Ce scrie? Va veni acasă?

— Te-am aşteptat.

— Ar fi trebuit s-o deschizi şi să…

— Nu primim multe scrisori de la copii. M-am gândit că ar trebui s-o deschidem împreună.

Wynn încuviinţă, zâmbi şi o îmbrăţişă.

— Să aşteptăm până după masă? întrebă el, tachinând-o.

Însă ea deja se dusese să aducă scrisoarea. O deschise cu grijă şi citi cu voce tare.

Dragă tată şi mamă.

Am amânat să iau legătura cu voi până când am aflat cum s-au rezolvat lucrurile aici. Din păcate, nu voi putea veni acasă de Crăciun. Este un drum prea lung pentru o vacanţă atât de scurta. Nu suntem decât trei, iar Rogers are nevoie de timp pentru familie şi Laray nu are prea multă experienţă, aşa că m-am gândit că este mai bine să rămân. Îmi veţi lipsi, asta-i sigur.

Altfel, lucrurile merg bine aici. Am început să mă

simt ca acasă în biserică. Mi-aş dori să pot merge la biserică în fiecare duminică. Este greu să te implici când nu eşti prezent decât din când în când.

Totuşi am început un club al băieţilor, pentru copiii cu vârste între opt şi doisprezece ani. Nu facem lucruri ieşite din comun. Mergem în drumeţii şi pescuim puţin etc. *Însă lor li se pare grozav. Îmi aminteşte de grupul tău de şcoală duminicală, tata. Grupul vrea o excursie cu înnoptare sub cerul liber la primăvară. Le-am promis că mă voi gândi la asta.*

Rogers m-a pus în legătură cu un agent imobiliar care a reuşit, în cele din urmă, să-mi găsească o locuinţă mică. Nu este cine ştie ce. Doar două încăperi mici şi sărăcăcioase, însă are o sobă şi-mi pot pregăti singur mâncarea. Încă mai merg la localul lui Jessie cu colegii din când în când, însă cel puţin acum sărmanul meu stomac mai beneficiază de câte o pauză.

Am mai primit câteva invitaţii duminica la masă şi credeţi-mă că tare mult le apreciez. Cel puţin, în majoritatea cazurilor. Am fost în câteva case în care femeia n-avea nicio legătură cu arta gătitului şi în unele în care fiica din familie era puţin cam prea îndrăzneaţă. Însă în general m-am bucurat să schimb bucatele gătite de jessie sau chiar de mine.

M-am întrebat, tata, dacă ai reuşit să faci rost de rădăcina aceea pentru artrită despre care am discutat. Sărmanul domn Martin pare tot mai rău, de fiecare dată când îl văd. Este trist, pentru că nu e chiar atât de în vârstă.

Nădăjduiesc că sunteţi bine amândoi. Mă rog pentru voi în fiecare zi.

Cu dragoste, Henry

Elizabeth împături încet scrisoarea. Crezuse că se pregătise sufleteşte pentru posibilitatea ca Henry să nu poată veni acasă, însă asta nu risipi cu nimic dezamăgirea

teribilă pe care o simţea acum.

— Niciun cuvânt despre tânăra femeie, comentă Wynn.

— Care tânără femeie?

Atenţia lui Elizabeth se întoarse în prezent.

— Tânăra văduvă şi fiul acesteia.

— Bănuiesc că nu era nimic de spus, zise Elizabeth oftând.

N-avea idee pentru ce o menţionase Wynn. Ce avea de-a face cu Henry? Accidentul petrecut cu câţiva ani în urmă în Nord nu avea nicio legătură cu el acum. Sau avea?

Se întoarse dintr-odată spre soţul ei.

— Ce ţi-a spus Henry despre văduva aceea?

— Nu prea multe.

— Atunci de ce ai întrebat de ea?

— Ţi-am spus atunci. Henry a fost foarte afectat de tot acel incident. L-a frământat luni de zile. Ani.

— O asemenea moarte poate afecta pe oricine.

— N-a fost vorba doar de moartea acelui om. Ci de… Circumstanţe. Femeia aceea tânără. Pruncul. E greu de explicat, Beth, însă când tu eşti acela care trebuie să duci vestea, cumva… Cumva te faci părtaş durerii. Şi totuşi eşti… Eşti izolat. Nu îţi poţi permite să plângi alături de familie. Te… Te leagă oarecum de acei oameni, într-un mod inexplicabil… Şi totuşi, te separă. Este un amestec ciudat de responsabilitate şi dorinţă de a ajuta. Şi faptul că a reîntâlnit-o…

— A reîntâlnit-o? îl întrerupse Elizabeth. Vrei să spui că locuieşte în acelaşi oraş cu Henry?

— Ei bine, da, am crezut că ţi-am spus…

Glasul lui Wynn păru nesigur. Căzu pe gânduri câteva clipe.

— Henry mi-a spus la telefon.

Se opri din nou.

— Oricum, nu se întâmplă adesea ca drumurile cuiva

să se intersecteze în felul acesta, dar am sentimentul că Henry încă mai simte că le datorează ceva, ei şi fiului ei. Încă vrea să ajute.

Elizabeth încuviinţă.

— Probabil că se află într-o poziţie teribilă, spuse ea, încuviinţând printr-o mişcare a capului. Nu mi-am dat seama cât de personal poate deveni un asemenea lucru.

— Poate că acum, ştiind că are familie, se va simţi mai bine. Cel puţin nu este singură.

Elizabeth fu de acord, însă era încă tulburată în timp ce se duse să servească supa. Când se întoarse, se simţea puţin mai bine.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, Wynn Delaney, spuse ea, dacă n-ai uita să-mi transmiţi informaţii preţioase despre copiii noştri.

El îşi plecă capul, prefăcându-se că se teme de ea şi izbucniră amândoi în râs.

***

Plantele medicinale sosiră în cele din urmă printr-un curier ce venise tocmai din Nord. Şeful indian la care apelase Wynn păruse a fi tare mândru că un bărbat de importanţa şi experienţa lui Wynn ceruse leacuri tribului său. Trimisese destul de multe. Wynn le împacheta imediat şi le trimise prin poştă lui Henry.

Nu am primit şi indicaţii cu privire la felul în care se folosesc, scria Wynn, *însă dacă-mi amintesc bine, făceau un ceai pe care-l beau dimineaţa şi seara. Foloseau pentru fiecare cană atât cât se poate apuca cu vârful degetelor. Uneori i-am văzut consumând mai mult de o cană o dată, însă, de obicei, era doar o cană. Sper să-l ajute pe prietenul tău. Joe Beaver Tail spune că vor trece trei luni pline* (*şi tu ştii ce înseamnă asta*) *înainte ca omul să-şi dea seama dacă ajută. Însă nu trebuie să renunţe apoi. Nu înseamnă că artrita s-a vindecat. Înseamnă doar că medicamentul o ţine sub control. Dacă crede că-i face bine,*

sunt gata să-i trimită mai mult. Ne rugăm să-l ajute.

Cu dragoste, tata

CAPITOLUL 13

Un viscol rece mătura preria când sună telefonul din biroul secţiei de poliţie. Din cauza vizibilităţii reduse se produsese un accident de maşină pe un drum din jurul localităţii. Femeia care sunase nu le oferise prea multe informaţii.

— Omul a bătut la uşa mea şi m-a rugat să sun la poliţie, spuse ea cu glasul tremurând.

Cu creionul în mână, Henry notă toate informaţiile pe care le putu obţine. Când puse receptorul în furcă, se întoarse spre cei doi ofiţeri mai mici în rang, care auziseră doar o parte din conversaţie.

— Un accident. Lângă ferma Double Bar.

— A fost cineva rănit?

— Persoana care a sunat nu ştie.

Ambii bărbaţi se ridicară.

— E câmp deschis acolo. Ar fi o minune să găsim drumul prin furtuna asta.

— Trebuie să încercăm.

Toţi trei întinseră mâna după jachete şi pălăriile de blană. Henry aprecie faptul că amândoi răspunsesem imediat, în ciuda riscurilor.

— Cineva trebuie să stea aici, în caz că este nevoie de noi, spuse el. Laray, aceea a fost zona ta de patrulare. Vii cu mine.

Era un întuneric ca smoala, iar zăpada cădea din abundenţă. Părăsiră oraşul şi se treziră încercând să dibuie drumul pe care ar fi trebuit să pornească. Când ajunseră în câmp, situaţia se dovedi a fi chiar mai rea.

— Cred că pentru situaţii ca astea ar fi trebuit să

avem cai, spuse Laray.

Henry se văzu nevoit să fie de acord cu el.

— Cred că mai degrabă am fi avut nevoie de atelajul meu de câini, răspunse el.

— Atelaj de câini? Aşa este. Ce-ai făcut cu al tău?

— Nimeni nu mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de câini în prerie. I-am lăsat la negustorul de la Hudson Bay, ultimul meu post.

Vorbeau pentru a încerca să alunge parte din tensiunea pe care o resimţeau. În mijlocul acelei furtuni se afla cineva care avea nevoie de ajutorul lor. Oare vor ajunge la acea persoană? Era un gând ce-i frământa.

— Nu vom reuşi în felul ăsta, spuse Laray, privind fix la fulgii învolburaţi. Nu văd nici măcar copacii de la marginea drumului.

Henry se străduia din răsputeri să ţină pe drum maşina ce înainta încet. Se simţea orbit şi dezorientat. Zăpada învolburată mătura parbrizul cu o furie hipnotică.

— Ce-ţi aminteşti despre drumul ăsta, Laray? Îţi aminteşti ceva?

— Mai sunt cam optsprezece kilometri până la fermă. La vreo doi kilometri distanţă de oraş trebuie să virezi la stânga. La aproape un kilometru este o râpă. Şi un pod. De lemn. Ce traversează râpa. De-a lungul drumului cresc nişte tufe, pe o distanţă cam de opt sute de metri, apoi e numai câmpie. Vântul suflă liber acolo. Nici măcar un cactus nu creşte ca să-i stea împotrivă.

— Este vreun gard?

— Câteva. Da. Lazy-Eight are câteva şiruri. La fel şi ferma aceea mică de la poalele colinei. Double Bar are şi el garduri ce îngrădesc o parte a proprietăţii lui, nu toată. Cam trei secţiuni, cred. Niciodată nu mi-am dat seama.

— Sunt coline abrupte sau râpe?

— Câteva şanţuri destul de adânci. Mai ales unul dintre ele. Nu e de dorit să dăm peste aşa ceva.

— Cât de departe?

— Cam la câţiva kilometri de fermă.

— E vreo clădire în care să licărească o lumină? Ferestre? Ceva?

— De obicei. Da. Dar nu-mi dau seama pe vremea asta. Ar fi o minune dacă am putea vedea ceva. Deschid geamul şi-mi scot capul afară. Să nu cumva să dăm de vreun şanţ. Fii atent la orice lucru ce ne-ar putea indica unde ne aflăm.

Laray se aplecă în afară.

Agitaţia frenetică a ştergătorului de parbriz ce se lupta cu zăpada şi vântul ce şuiera prin geamul deschis de Laray le îngreunară conversaţia.

— Eşti sigur că n-ar trebui să mergem pe jos? întrebă Laray după o vreme. Nu văd absolut nimic.

— Schiurile. Îmi doresc să fi avut schiurile.

— Schiurile nu ţi-ar arăta drumul.

Henry strânse din dinţi, străduindu-se să înfrunte vântul ce bătea din faţa maşinii.

— Hei, încetineşte, strigă Laray. Cred că aici trebuie să cotim.

Henry se întrebă cum ar fi fost posibil să meargă mai încet decât o făcea acum.

— Este. Da, văd indicatorul de la cotitură. Trebuie să virezi la stânga. Încet. Încet. Încă nu. Acum. Virează acum, încet. Încă puţin. Cred că am reuşit.

Laray îşi vârî capul în maşină.

— Asta este primul obstacol, spuse el entuziasmat. Acum ar trebui să mergem drept înainte.

Înaintară încet, kilometru după kilometru. Furtuna nu se domoli, iar stratul de zăpadă de pe drum devenise din ce în ce mai gros. Henry simţi că maşina alunecă într-o parte şi se strădui s-o controleze. Urma cea mai rea parte a drumului şi deja luptau din răsputeri să rămână pe el.

— Laray, spuse Henry. Te-ai rugat vreodată?

— Nu m-am mai rugat de când eram copil. Am lăsat-o pe mama să se roage pentru mine, domnule.

— Cred că ar fi înţelept s-o facem acum, spuse el serios.

Alunecară în şanţ.

— Oh! Cred că am păţit-o, strigă Laray. Suntem tare aproape de câţiva stâlpi de gard.

Coborî şi îşi înfipse umărul în partea din spate a maşinii, în timp ce Henry se străduia să scoată maşina pe drum. Amândoi răsuflară uşuraţi când roţile răspunseră comenzilor.

— Recunoşti ceva? întrebă Henry în timp ce Laray urcă în maşină.

— Nici nu ştiu ce să caut. Într-o vijelie ca asta îţi pierzi simţul orientării, răspunse el, scuturând zăpada de pe faţă. Oare am putea merge mai repede dacă aş alerga în faţa maşinii?

— Apreciez oferta, dar haide să continuăm în felul ăsta, cât mai putem. Nu e chiar atât de uşor să alergi în vântul ăsta şi n-aş vrea să te pierd din vedere.

— Nu-mi surâde să cădem în şanţul ăla, avertiză el.

— Ne apropiem?

— Nu mai ştiu nimic, spuse el, înjurând încet. Scuză-mă şefu', pentru limbaj, dar n-am idee unde suntem.

Printr-un miracol, maşina rămase pe drum, luptând cu furia furtunii. Henry se rugă în sinea lui – şi nu o dată. N-ar fi fost de niciun ajutor victimelor dacă ei înşişi ar fi sfârşit într-un accident. Era recunoscător pentru părinţi rugaţivi. Iar Laray spusese că o lăsase pe mama lui să-l poarte în rugăciuni. Poate că erau înconjuraţi de mai multe rugăciuni decât îşi dădeau seama.

Laray se aplecă în afara geamului maşinii, din nou.

— Uf! spuse icnind. Tocmai am trecut peste râpa aceea adâncă. Mai erau până la marginea ei doar vreo treizeci de centimetri.

Henry simţi tensiunea undeva în piept. Atât de aproape. Şi nu păţiseră nimic.

— Nu cred că mai avem mult. Cred că suntem pe lângă Double Bar.

Prin zăpada învolburată zăriră în faţa lor o siluetă întunecată. Henry apăsă pe frână şi maşina alunecă într-o parte. Era sigur că urmau să lovească lucrul acela, orice ar fi fost, însă maşina se opri brusc chiar în faţa siluetei ce se distingea prin albul zăpezii. Curând alte umbre începură să se mişte în jurul lor. Oameni alergând, fluturându-şi braţele şi încercând cu toţii să vorbească în acelaşi timp.

Henry se aplecă şi opri motorul. Laray deja sărise din maşină.

Henry se îndreptă spre omul aflat cel mai aproape de el şi strigă pentru a se face auzit.

— Du-ne la locul accidentului. Care e situaţia?

— Pe aici, îi răspunse omul strigând. Aici.

Două camionete se ciocniseră în furtună. Una fusese trimisă în şanţ şi aterizase pe o parte. Cealaltă, cu toate că nu se răsturnase, era foarte lovită. Henry se cutremură. Cu siguranţă existau accidentaţi. Cum îi va duce la spital?

— Câţi oameni? întrebă în timp ce-l urmă îndeaproape pe bărbatul ce deschidea calea.

— Trei. Doi tineri îngrijitori de animale în camioneta din şanţ şi un fermier în cealaltă.

Henry se bucură că nu era vorba de femei sau copii.

— E cineva grav rănit?

— Putea fi mai rău. Unul are câteva tăieturi la cap destul de urâte. Dar e în picioare. N-am putut să-l ţinem întins. Cred că fermierul are piciorul rupt. L-am întins în spatele camionetei aceleia şi l-am acoperit cu o prelată, l-am dus pe amândoi acolo. Celălalt nu ştiu. Spune încontinuu că-l doare capul. Asta-i tot ce am putut scoate de la el. Eu şi fiul meu eram în grajd, la animale, când am auzit izbitura. Am venit să vedem ce s-a întâmplat.

— Dumneata ai telefonat după ajutor?

— Nu, l-am trimis pe băiat. La vecini. Noi nu avem telefon.

Ajunseseră la camioneta în care bărbatul accidentat zăcea întins sub prelată. Henry îl auzi gemând înainte chiar de a ajunge la el. Laray deja îi studia una dintre răni.

Henry îi examină piciorul. Era rupt. Bărbatul trebuia mutat rapid – altfel ar fi îngheţat. Henry se întoarse spre fermierul care dăduse o mână de ajutor.

— Spui că locuiţi aproape?

— Chiar acolo.

Arătă direcţia folosindu-şi bărbia.

— Îi putem duce în casa dumitale?

— Sunteţi bine-veniţi. Eu şi băiatul nu i-am putut transporta pe toţi trei şi n-am îndrăznit să-i lăsăm singuri.

— Nu cumva aveţi o sanie?

— Copiii au una mică.

— Îl poţi trimite pe băiat s-o aducă, te rog?

În tot timpul acesta Henry îl consultă pe bărbatul cu durerea de cap. Îşi scoase mănuşile şi-şi trecu degetele peste cap şi gât. Să îndrăznească oare să-l mişte? însă nu aveau de ales. Dacă l-ar fi lăsat acolo, ar fi murit de frig.

Se adresă ambilor bărbaţi acum.

— Rezistaţi. O să vă transportăm de aici. Undeva la căldură.

Îşi scoase haina de iarnă şi o înfăşură în jurul trupului bărbatului. Vântul muşcător i se strecura prin cămaşă. Nici măcar lenjeria de corp groasă nu putea ţine frigul la distanţă.

Laray se afla lângă el.

— Nu cred că rănile individului sunt serioase. Nu par a fi adânci.

A sângerat mult, dar e ceva normal când e vorba de răni la cap. Şi cel puţin e pe picioarele lui. Pentru asta ar trebui să fie recunoscător.

— La fel şi noi, spuse Henry cu voce înceată. Trebuie să găsim o modalitate de a-i transporta pe aceştia doi la ferma aceea, pe sania copilului.

Reuşiră s-o facă. Cu greutate, însă reuşiră. Câte unul, prin furtună. Băiatul, care se dovedi a fi un tinerel vânjos pe care Henry îl văzuse în oraş de câteva ori, trase sania. Henry păşi alături de cel mai rănit dintre bărbaţi încercând, pe cât posibil, să-l ferească – de zdruncinături. Laray rămase cu celălalt bărbat până la întoarcerea săniei. Aşteptau cu nerăbdare să intre la adăpost.

Casa era mică, însă femeia care-i întâmpină la uşă puse de îndată totul la dispoziţia lor. Henry observă că era uşurată să-şi vadă soţul şi copilul cu bine, în casă. De undeva, dintr-o încăpere aflată mai în spatele casei, se auzi un prunc plângând. Auzi o altă voce tânără încercând să-l liniştească pe prunc.

Aduseră fiecare lampă din casă pentru a lumina victimele accidentului. Chiar şi aşa, Henry nu putu determina gravitatea loviturii de la cap. Nu îndrăzni să-i dea niciun calmant bărbatului. Femeia îi puse comprese reci pe frunte, nădăjduind că, astfel, îi va uşura durerea.

Se cunoşteau pe nume unul pe celălalt. Henry era sigur că lucrul acesta mai uşura trauma bărbatului. Însă, în acelaşi timp, apăsa greu asupra familiei de la fermă.

— Trebuie să ajungem la un telefon şi să le anunţăm familiile că sunt aici, spuse fermierul.

— Nu sunt sigur că ar trebui să se mai întoarcă cineva în furtuna aceea, îi avertiză Henry.

Femeia îşi privi soţul, ochii ei implorându-l să ia aminte la cuvintele lui.

— O să călăresc pe bătrânu’ Barney. Are un nas ca un copoi.

— Dacă insişti să mergi, ai putea telefona la secţie ca să-i spui colegului că am ajuns? îl rugă Henry. Şi ia-ţi arma, în cazul în care trebuie să semnalizezi după ajutor.

Spusese aceste cuvinte mai mult pentru a o linişti pe femeie decât pentru urechile fermierului.

Bătrânu' Barney se pare că-şi făcu treaba cum se cuvine, căci înainte de a-i instala pe toţi cât mai confortabil cu putinţă, bărbatul se şi întoarse.

— Am reuşit să vorbesc cu mama ta, Davey, spuse el. A fost tare bucuroasă să afle că sunteţi cu toţii bine.

— Mulţam, mormăi tânărul cu piciorul rupt.

Fruntea îi era plină de broboane de sudoare, în ciuda frisoanelor de care era scuturat. Henry fusese nevoit să-i fixeze osul şi să-l imobilizeze cât mai bine cu putinţă. Acum femeia îl hrănea cu supă caldă pe tinerelul deşirat.

Pe Henry îl îngrijora mai mult starea celuilalt bărbat. Avea nevoie de doctor, însă ar fi fost o nesăbuinţă să pornească după doctorîntro furtună ca asta. Henry se rugă ca vijelia să se potolească, înainte de a fi prea târziu. Acceptă o cană cu cafea fierbinte cu care fiica cea mare a familiei îi servi pe toţi cei din grup şi se aşează pe duşumea, rezemându-se cu spatele de perete. Privi spre Laray, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Tânărul avea să devină un poliţist pe cinste. Se descurcase bine sub presiune. Henry era mândru să-l aibă ca membru al detaşamentului său.

***

Nimeni nu dormi suficient în acea noapte. Femeia se duse la culcare, însă Henry era sigur că nu se putuse odihni bine, cu toţi acei oameni în casă şi cu agitaţia din bucătărie. Împărţise câteva pături oaspeţilor neaşteptaţi. Vântul se simţea chiar şi prin pereţii căsuţei simple de la ţară.

Henry luă asupra lui sarcina de a păstra focul arzând. Nădăjduia că erau suficiente lemne stivuite afară. Dacă furtuna mai continua mult…

Probabil că aţipise, căci se trezi speriat. Se ridică repede şi verifică starea celor trei victime ale accidentului.

Bărbatul cu tăieturile părea a dormi liniştit, însă ceilalţi doi erau agitaţi.

Spre marea uşurare a lui Henry, razele soarelui îl treziră dimineaţa următoare. Zăpada încă mai era spulberată de rafale de vânt, însă furtuna se potolise. Acum urmau să-i transporte pe cei răniţi la spital. Era posibil să le ia destul de mult timp, având în vedere că drumurile erau înzăpezite. Poate că vor fi nevoiţi chiar să cureţe zăpada de pe drum cu lopata. Nădăjduia că vor suporta cu bine călătoria.

Fermierul şi fiul său veniră cu ei, înarmaţi cu lopeţi, pentru a curăţa zăpada din jurul maşinii de poliţie. Patru oameni fiind, nu trecu mult şi croiră o cărare. Însă maşina ce zăcuse afară, în frig, refuză să pornească.

— Am un atelaj bun de cai şi o sanie, spuse gazda lor.

Henry încuviinţă. Urmau să parcurgă încet acel drum, mult prea încet. Dar cel puţin îi va ajuta să ajungă într-un loc unde puteau găsi ajutor.

Bărbatul înhămă caii în timp ce Henry îi pregăti pe răniţi pentru călătorie. Îi vor duce pe doi dintre ei la spital. Bărbatul cu tăieturile insistă că se va face bine. Henry nu se opuse. Bărbatul arăta mult mai bine după ce îi fusese curăţată faţa de sânge.

Laray aşternu în sanie fân cu furca, pentru a o face mai comodă. Îi acoperiră pe cei doi bărbaţi cu pături împrumutate şi mai aşternură un strat de fân deasupra. Nădăjduiau că în felul acesta extremităţile trupurilor lor vor fi ferite de degerături.

Erau pe drum de mai puţin de un ceas când întâlniră o camionetă. Henry făcu semn şoferului să coboare şi-i explică situaţia. Bărbatul se oferi să îi transporte pe cei doi la spitalul din oraş. Bărbaţii, fânul şi păturile fură mutate în camionetă. Fermierul se întoarse acasă cu caii, ducând cu el cuvinte de recunoştinţă pentru familia sa.

De multe ori se văzură nevoiţi să cureţe cu lopata

zăpada de pe drum, iar Henry fu mai mult decât fericit să vadă clădirile oraşului apărând la orizont. Era o uşurare enormă să-i poată încredinţa doctorului pe cei doi răniţi. Făcuseră tot ce fusese posibil. Henry se rugă în tăcere să fi fost îndeajuns.

CAPITOLUL 14

Am auzit că ne vei oferi un Crăciun adevărat, spuse domnul Kingsley în timp ce Christine aşeză un teanc de hârtii pe biroul lui. Încuviinţă, zâmbind.

— Nu-ţi pot spune cât de fericit este Boyd.

Mi-aş dori ca şi mama să fie fericită, gândi Christine, simţind un junghi dureros în piept. Elizabeth fusese tăcută la telefon când Christine îi împărtăşise planul ei. Fata ştia că mama ei era crunt dezamăgită de faptul că nu va fi alături de familie, mai ales că nici Henry n-avea să fie acolo…

— Deci, de ce ai nevoie?

Întrebarea domnului Kingsley i se strecură în minte.

— Poftim?

— Presupun că un Crăciun adevărat costă ceva. De câţi bani ai nevoie?

— Oh, nu, se grăbi Christine să explice, nu este vorba de bani. Apoi îşi dădu seama că da, era vorba de bani, într-un fel. Se îmbujoră uşor.

— Ei bine… Aveţi dreptate… Desigur. Vor fi câteva lucruri…

— Cum ar fi?

— Ei bine… Un pom de Crăciun. Avem nevoie de un pom. Familia noastră întotdeauna ieşea în pădure şi tăia unul. Nu ştiu ce faceţi aici, în oraş.

— Nu cred că vecinul s-ar bucura dacă i-am tăia vreun copac, glumi bărbatul masiv. Ce altceva?

— Păi… Decoraţiuni. Noi le făceam acasă, dar am văzut unele foarte drăguţe în magazine.

— Şi…?

Christine simţi cum i se aprind obrajii. I se părea că nu le face o favoare şefului său şi fiului acestuia, impunându-le această idee a Crăciunului.

— Uite ce e… Nu trebuie să facem asta dacă.

— Nu, nu.

Bărbatul flutură din mână şi-i făcu semn să continue.

— Boyd e entuziasmat. Nici măcar nu-şi aminteşte vreun Crăciun. Pe mine nu m-a preocupat să fac ceva de Crăciun, cu excepţia schimbului de cadouri. Îţi spun cum facem. Tu faci o listă, iar eu te duc la cumpărături. Ce zici de asta?

Christine zâmbi.

— Luăm mărunţişurile acelea pentru pom în acelaşi timp. Ce zici de sâmbătă după-masă?

— Sâmbătă este bine. Foarte bine.

— Bun. Vin şi te iau – nu, mai bine iei tramvaiul. Ne întâlnim la magazinul companiei Hudson’s Bay. La ora două. De acord?

— Bine.

— Ne vedem la două. La intrarea din partea de vest.

Christine încuviinţă.

***

Domnul Kingsley fu mai mult decât generos. Cumpără atât de multe decoraţiuni elegante pentru pom, încât Christine se întrebă dacă vor găsi unul cu suficiente crengi pentru a le ţine pe toate. În tot acest timp, bărbatul continua să facă remarci de felul: „Cred că lui Boyd i-ar plăcea asta” sau „Asta e culoarea preferată a lui Boyd” sau „Crezi că pe Boyd l-ar încânta asta?” Christine îşi depăşi starea de agitaţie şi intră în atmosfera cumpărăturilor, adăugând ghirlande şi coroniţe la mormanul ce creştea cu repeziciune. La urma urmelor, acestea nu erau pentru ea –

erau pentru Boyd. Domnul Kingsley era obişnuit să cheltuie bani pentru a-şi face băiatul fericit.

La băcănie cumpărară repede lucrurile ce se aflau pe lista Christinei, pe tejghea continuând să apară şi altele. „Oare asta n-ar merge bine cu curcanul?” întreba domnul Kingsley şi mai adăuga câte ceva grămezii de alimente. *Nu vom putea niciodată să ducem astea acasă cu tramvaiul*, îşi spuse Christine îngrijorată. Însă când sosi timpul să facă plata, bărbatul spuse:

— Trimiteţi-le la această adresă.

Şi părăsiră magazinul.

Christine se întrebă dacă ar fi mai bine să aibă totul pregătit la sosirea lui Boyd sau să aştepte şi să-l implice în atmosfera amuzantă a decorării. Hotărî să aştepte. Era sigură că i-ar plăcea să se implice. Aranjă cu grijă gentile şi cutiile cu ornamente şi privi cu jind la pomul enorm de Crăciun pe care îl adusese domnul Kingsley. Îi va fi greu să aştepte. Dar, oricum… Îi era greu să aştepte sosirea acasă a lui Boyd.

Acesta ajunse joi seara, târziu. Christine nu-l văzu decât după serviciu, vineri. Dormise toată ziua, recunoscu el chicotind. Era absolut secătuit.

— Când te muţi? întrebă el curând.

— Să mă mut? Ce vrei să spui?

— Păi… Nu poţi face totul de aici.

Christine nici măcar nu se gândise să-şi schimbe locuinţa.

— O, sunt sigură că voi putea. Nu trebuie decât să decorez şi să gătesc.

— Asta nu pare a fi un Crăciun adevărat, spuse el morocănos. O bucătăreasă care vine şi stă câteva ceasuri.

— Îmi pare rău. N-am crezut că vei privi în felul acesta lucrurile.

Urma să se supere iar.

— Credeam că vom fi ca o… Ca o familie.

Ea îi luă mâna.

— Aşa va fi. Voi petrece cea mai mare parte a zilei de Crăciun cu tine. Nu mă opresc doar la gătit.

El nu se înveseli. Christine învăţase că n-avea rost să încerce să-l scoată din proastele lui dispoziţii.

— Uite ce e, spuse ea în cele din urmă, cred că mai ai nevoie de somn. Avem la dispoziţie toată vacanţa de Crăciun ca să ne întâlnim. Şi mâine trebuie să decorăm pomul.

El ridică din umeri.

— Ne vedem atunci. Va fi amuzant.

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

A doua zi dimineaţă, totul era din nou însorit şi frumos. Se amuzară, într-adevăr. Boyd trecu prin diferite stări – când serios, când plin de inspiraţie, jucăuş sau ridicol. Agăţară decoraţiuni în holul de la intrare şi în camera de zi.

— Mai avem nevoie pentru sufragerie, exclamă el. Magazinul este încă deschis. Să dăm o fugă şi să mai cumpărăm.

Christine râse.

— Aproape că am cumpărat tot magazinul când am fost acolo dată trecută.

Însă porniră să cumpere mai multe. Casa arăta minunat, Christine trebuia să recunoască. Boyd rearanjase câteva ornamente pe care le agăţase doar pentru a o face să râdă şi le aşeză la locul potrivit. Christine fu plăcut surprinsă să constate că avea înclinaţie spre artă. Pomul lor de Crăciun arăta minunat, datorită lui Boyd – asta era părerea Christinei. El aranjase şi ajustase ornamentele, pusese panglici în locurile potrivite.

— Te pricepi la asta, îl complimentă Christine.

— Ai avut vreo îndoială, domnişoară? fu răspunsul lui în timp ce-şi aplecă capul într-o parte şi făcu un gest larg cu braţul.

***

Din fotoliul său preferat de lângă căminul în care ardeau lemnele, domnul Kingsley chicoti printre înghiţiturile de cacao fierbinte pe care Christine o pregătise. Petrecuseră împreună după-masa şi seara de duminică şi ştia că tatăl lui Boyd era mai mult decât încântat să-l aibă pe fiul său acasă.

— O, vai de mine!

Zâmbetul Christinei dispăru în timp ce se uită la ceas. Trebuie să ajung acasă. Doamna Green va încuia uşa.

Bucuria serii se evaporă într-o clipită. Putu vedea asta pe chipul lui Boyd. O simţi în felul în care marele om îşi schimbă poziţia în fotoliu.

— Asta e o prostie, mormăi Boyd şi aruncă într-un colţ ultima bucată dintr-o ghirlandă.

Se întoarse spre ea, cu o expresie încordată şi rece pe chip.

— Nu trebuie s-o laşi pe doamna… Fitecine să-ţi conducă viaţa.

Te rog, gândi Christine, implorându-l mut. *Nu acum. Nu aici, în faţa tatălui tău.*

Se răsuci pe călcâie şi se duse să-şi ia haina pe care o lăsase în dulapul de lângă bucătărie. Dacă el nu era pregătit s-o ducă, va lua tramvaiul. Însă ştia că în felul acesta va ajunge târziu. Tramvaiul, cu multele sale opriri, era mult mai încet decât maşina lui Boyd.

Domnul Kingsley o urmă afară. Domnul Kingsley o conduse acasă cu maşina. Nu făcu niciun comentariu cu privire la această situaţie, lucru pentru care Christine îi fu recunoscătoare. Nu era pregătită nici să scuze, nici să acuze comportamentul lui Boyd.

A doua zi, o frumoasă crăciuniţă o aştepta pe birou. Pe bileţelul ce-o însoţea scria simplu: *Crăciun fericit. Cu dragoste, Boyd*. Christine ştia din experienţă că acesta era felul lui de a spune că era gata să uite incidentul. Şi ea era

dispusă s-o facă. La urma urmelor, nu era de presupus că trebuia să ierte şi să uite? Nu se putea aştepta ca Boyd să fie perfect.

Biroul rămase deschis până în după-masa zilei de douăzeci şi patru. Mintea Christinei zbârnâia la gândul că va avea atâtea pregătiri de făcut pentru ziua de Crăciun. Se grăbi spre casă, îşi schimbă ţinuta de birou şi luă tramvaiul spre casa cea mare. Trebăluia deja de aproape un ceas când Boyd îşi făcu apariţia.

— Văd că a sosit bucătăreasa, spuse el cu un căscat.

Părul îi era ciufulit şi barba nerasă. Arăta de parcă atunci ar fi coborât din pat.

— Ai un suc… Sau ceva?

Christine încuviinţă, îşi şterse mâinile pe şorţ şi-l servi cu un pahar cu suc de portocale.

El luă paharul şi se aşeză pe un scaun, lângă tejghea. Îşi trecu mâna prin păr şi înjură încet. Christine ştia că foloseşte un astfel de limbaj, însă rareori în faţa ei. Era şocată şi dezamăgită.

El sorbi sucul dintr-o singură şi lungă înghiţitură.

— Ce avem la prânz? Simt lihnit, spuse, ştergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Prânzul e mâine.

Christine lovi aluatul de plăcintă la care lucra.

— Şi ce mâncăm astăzi?

Christine ridică din umeri. Apoi se muştrului. Se purta la fel de imatur ca şi el. Se sili să zâmbească, dorindu-şi să schimbe atmosfera din încăpere.

— Eu simt bucătăreasă pentru mâine, spuse ea pe un ton vesel. Cred că tu şi tatăl tău va trebui să hotărâţi ce veţi face astăzi. Vă veţi descurca. Aveţi experienţă.

El gemu.

— Nici măcar nu va fi acasă până cine ştie când. Nu face altceva decât să muncească.

Când văzu că ea nu răspunde, se ridică.

— Ei bine, dacă trebuie să mă descurc cu mâncarea, cred că mai bine mă duc să mă rad. Nici măcar la Greasy Spoon nu m-ar lăsa să intru în halul ăsta.

Christine fu uşurată să detecteze o notă de umor în glasul lui.

— Apropo, întrebă el în timp ce ieşi din încăpere, au ajuns cu bine florile?

— Crăciuniţa – da. Mulţumesc. Este frumoasă.

El încuviinţă şi plecă.

Se întoarse mai târziu, bărbierit şi imaculat; nimeni nu şi-ar fi putut închipui că arătase atât de dezordonat cu câteva minute înainte, îşi spuse Christine în timp ce scoase din cuptor o plăcintă aurie umplută cu carne.

— Mmmmmm. Şi chiar te aştepţi ca aceea să mai reziste până mâine? întrebă el pe un ton jucăuş.

Ea aşeză plăcinta pe grătar pentru a se răci şi se întoarse spre el.

— Bine-ar fi să reziste, îl avertiză, folosind acelaşi ton.

El râse şi se îndreptă spre ea, luându-i din mâini ştergarul şi aşezându-i-le în jurul gâtului lui.

— M-am gândit. Ne lipseşte ceva – vâscul.

Îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

— Dar… Continuă el, cine are nevoie de vâsc?

O trase mai aproape şi o sărută.

— Ce se întâmplă astăzi? întrebă cu buzele în părul ei.

— Mergem la slujbă.

— La slujbă?

Se trase înapoi şi o privi.

— În Ajun de Crăciun?

— Da, este slujba de Ajun.

Era sigură că înţelesese greşit ceva. Auzind întrebarea lui, „Asta ce-i?”, nu putu să creadă că era serios. Niciodată nu participase la un serviciu de Ajun de

Crăciun? Nu era de mirare că nu fusese atins de credinţa creştină.

Se desprinse din braţele lui.

— E minunat. Vei vedea. Dă viaţă şi semnificaţie Crăciunului. El se încruntă.

— Începe la nouă şi…

— La nouă? Şi ce faci cu doamna Nu ştiu-cum?

— În seara asta ne-a oferit un privilegiu special.

El se încruntă şi mai tare.

— Ei bine, bravo ei, mormăi.

Ea alese să-i ignore comentariul.

— Va fi un eveniment la lumina lumânărilor. Cu multă muzică. Întotdeauna e frumos.

— Ca un… Un concert?

— Mai mult decât atât.

— Se şi predică?

Ea îl privi fix.

— Să şi predică? Nu, nu, se spune povestea Naşterii.

— Povestea Naşterii?

— Despre naşterea lui Iisus.

Oare chiar atât de ignorant era cu privire la Crăciun?

— A, aia, spuse el ridicând din umeri.

Aşadar, tot ştia ceva.

El duse mâna la buzunar şi scoase cheile de la maşină, zornăindu-le.

— Măiculiţă, spuse el, iar Christine nu era sigură că i se adresa ei, am nevoie de o maşină nouă. Vechitura asta… Poate bătrânii …

Se opri şi o privi.

— Ups! Poate *tatăl meu* o va vrea. Cadou de Crăciun. Da.

Apoi se îndreptă spre uşa din spate.

Înainte de a o deschide, se întoarse încă o dată.

— Ca să lămurim lucrurile, spuse el, n-am fost de acord să merg la serviciul ăla al tău. Nici măcar n-am ştiut

că e parte din înţelegere.

Uşa se trânti şi el dispăru.

Însă merseră la serviciul festiv. Boyd şi domnul Kingsley o luară pe Christine şi porniră spre biserică împreună. Îndată ce păşi înăuntru, Christine se simţi învăluită de mulţumire. Era atât de frumos. Atât de paşnic. Era *Crăciun*.

Însă sentimentul o părăsi treptat în timpul serviciului divin. Domnul Kingsley şi Boyd se foiau stânjeniţi pe banca de lemn. Niciunul nu părea a cunoaşte colindele atât de cunoscute şi rămăseseră tăcuţi, frecându-şi tălpile pe podele, în timp ce biserica cânta. Când Iosif şi Maria – copii costumaţi de la şcoala duminicală – bătură la uşa hanului, Boyd îşi dădu ochii peste cap, batjocoritor. Lucrul acesta răpi serii toată frumuseţea, tot farmecul. Christine se surprinse aşteptând ca întâlnirea să ia sfârşit.

— Ei bine, a fost drăguţ, spuse domnul Kingsley în timp ce părăsiră biserica.

— Nu mi-ar strica o cafea, spuse Boyd.

— Trebuie să mă întorc, îi aminti Christine.

Boyd oftă exagerat, însă nu spuse nimic.

Privind înainte, pe drum, Boyd spuse:

— Aşadar, tata, unde vrei să mergem să bem o cafea?

— La hotelul Savoy, spuse acesta fără ezitare. Întotdeauna servesc plăcintă cu carne tocată de Crăciun.

Christine fu pe punctul de a spune: *Avem mâine plăcintă cu carne tocată*, însă îşi muşcă limba.

— Grozavă, continuă domnul Kingsley.

Ningea încet în timp ce Christine ieşi din maşină în faţa pensiunii sale.

— Ne vedem mâine, spuseră ambii bărbaţi.

Christine trase concluzia că gândurile le erau mai degrabă la plăcintă decât la frumoasa seară şi la sărbătorirea Crăciunului. Rămase locului, privind maşina îndepărtându-se. Fulgii i se aşterneau încet pe obraji şi

gene. Lumina lămpii de pe stradă făcea să strălucească fulgii plutitori.

— O, noapte preasfinţită, şopti Christine.

Însă dintr-un anumit motiv pe care nu reuşi să-l numească, nu simţi că aceasta era realitatea.

***

A doua zi dimineaţă, Christine fu primul om ce păşi prin zăpada proaspăt aşternută, până la staţia de tramvai. Lucrul acesta îi produse o bucurie copilărească, aşa că îşi târî picioarele astfel încât să traseze arcuri mari în zăpadă, dorindu-şi să fi avut schiuri, ca să facă modele şi mai interesante pe omăt. Se întoarse o dată ca să privească în urmă, încântată de ceea ce tocmai crease. Dacă n-ar fi fost preocupată de faptul că cineva s-ar putea s-o vadă, i-ar fi plăcut să facă un înger în zăpadă.

Casa cea mare era tăcută în timp ce intră pe uşa din spate. Presupuse că amândoi dormeau încă. Nimeni din familia asta nu era mânat de dorinţa de a se strecura devreme din pat pentru a descoperi cadourile de sub brad.

Christine îşi pusese acolo cadourile împachetate şi observase că alte câteva, mai mici, se alăturaseră acestora. Presupuse că darurile ei nu vor fi foarte valoroase pentru un tată şi un fiu care puteau cumpăra tot ce-şi doreau. Însă ştia că trebuia să le cumpere ceva, dacă era Crăciun.

Se mişcă prin casă cât de încet cu putinţă, pregătind curcanul pentru cuptor. Era prea mare pentru trei persoane. Se întrebă ce va face domnul Kingsley cu el după ce vor isprăvi cu masa. Ei bine, nu-şi va face acum probleme pentru asta. Era sigură că va folosi cumva resturile.

Cu toate că era ocupată, la răstimpuri îşi simţi inima cuprinsă de singurătate. Se simţea singură în cea mai importantă zi din an. Îşi făcu treaba, încercând să se gândească doar la bucuria de a fi împreună la masă. Era

aproape amiază când auzi mişcare în casă.

Domnul Kingsley îşi făcu primul apariţia în bucătărie. O salută, adulmecă şi aprecie miresmele, apoi o întrebă dacă pregătise cafea.

Christine puse pe foc ibricul. Domnul Kingsley trase un scaun şi vorbi în timp ce-şi aşteptă cafeaua.

— Cu zăpada asta care a căzut noaptea trecută, drumurile au fost puţin alunecoase. Boyd a zgâriat masca din faţă a maşinii. Dar a spus că oricum, are nevoie de o maşină nouă. S-a gândit să meargă şi să cumpere una. Cadou de Crăciun, ştii.

Râse amuzat.

— Mi-a spus că a văzut una care-i place. Eu mă gândeam la un Ford, dar nu şi Boyd al meu. El are ochi pentru ce-i mai bun – băiatul ăsta! Ei bine, poate că nu întotdeauna se opreşte la ce-i mai bun, dar cu siguranţă alege ce-i mai scump.

Râse, apoi spuse:

— Uneori cele două nu se prea potrivesc. Ai observat asta?

Christine nu observase, însă ea nu făcea cumpărături aşa cum făceau cei doi Kingsley. Domnul Kingsley îşi turnă cafea în ceaşcă.

— Nu cred că se va trezi curând. Ne-am dus la culcare destul de târziu noaptea trecută şi lui îi place să doarmă. Aşa a fost de mic copil. Dacă nu doarme destul, e irascibil.

Se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să aprind focul. E cam răcoare.

— Vreţi ceva lângă cafea? întrebă Christine. Am făcut nişte brioşe şi mai este…

— Poate mai târziu. Sunt obişnuit să mă trezesc cu o cafea.

***

Se apropia ora nouă, ora încuierii uşii, când Boyd o

lăsă pe Christine la pensiune. O conduse la uşă, petrecându-şi braţul pe după umerii ei şi trăgând-o cât mai aproape de el. Pachetele pe care ea le ţinea în mână îi sileau să stea oarecum la distanţă.

— Mulţumesc pentru primul meu Crăciun. Primul meu Crăciun adevărat, spuse el, şi o sărută pe frunte.

Christine zâmbi.

— Prânzul a fost absolut delicios.

O sărută din nou.

— Şi îmi place acul de cravată.

Un al treilea sărut. Christine începu să râdă.

— Sper că nu ne urmăreşte nimeni.

— Nu-mi pasă, spuse el, şi o sărută încă o dată. O, da, iar tatălui meu îi place cravata primită.

Se aplecă jucăuş ca s-o mai sărute o dată, iar ea se trase, râzând.

— Mulţumesc din nou, spuse ea serios, pentru brăţara minunată. N-am avut niciodată ceva atât de special.

— Meriţi o mulţime de lucruri speciale – pentru că *eşti* atât de specială.

Ea nu putu vorbi, nici nu se putu lipi de el din cauza pachetelor, aşa că doar zâmbi privindu-l în ochi – spunându-i în felul acesta tot ceea ce inima ei nu putea spune cu voce tare.

— Trebuie să plec, şopti ea.

El îi deschise uşa, flutură din mână şi închise uşa. Ea îl auzi fluierând în timp ce se îndrepta spre maşină.

Însă mai târziu, în timp ce stătea ghemuită în pat ca să se încălzească, avu un ciudat simţământ de singurătate. *De ce simt că îmi lipseşte ceva*? *Ca şi cum n-aş fi sărbătorit Crăciunul*? *Am avut un pom mai frumos decât am avut toată viaţa mea*. *Am primit cadouri frumoase*. *Mâncarea a fost bună – până şi plăcinta cu carne tocată*. *Atunci, de ce*? *Ba chiar m-am dus la biserică în Ajun de Crăciun*. *De ce*?

I se păru că aude răspunsul, şoptit în liniştea nopţii. *Lucrurile… Decoraţiunile… Darurile – nu aceste lucruri înseamnă Crăciun*.

Christine fu surprinsă să simtă lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Oarecum, în toată agitaţia asta, ocolise *spiritul* minunatului eveniment.

CAPITOLUL 15

Christine îl văzu pe Boyd în fiecare seară, săptămâna aceea. De obicei dădea telefon şi stabilea ora întâlnirii, însă într-o după-masă sosi la birou în clipa în care ea îşi aranja lucrurile pe masa de lucru. Ridică capul, surprinsă. El îi zâmbi larg şi scoase din spate un trandafir.

— În seara asta scot la cină pe cea mai drăguţă fată pe care o cunosc, anunţă suficient de tare pentru ca toţi cei din jur să audă.

Christine se îmbujoră. Era sigură că se aştepta de la ea să se alăture micului joc şi să întrebe cine ar putea fi acea fată, însă nu reuşi să rostească cuvintele.

— Şi… În cazul în care vă întrebaţi cine ar putea fi aceasta…

Boyd se răsuci pe călcâie.

— Domnişoară Stout, eşti liberă seara asta?

Tinerele dactilografe izbucniră în hohote de râs, iar rigida domnişoară Stout îl privi aspru.

— Mă tem că nu.

Boyd clătină din cap, evident amuzat de stânjeneala ei.

— Programul vă este plin, fără îndoială. Ei bine, în cazul ăsta, Christine, vrei să-mi faci onoarea?

Christine fu ispitită să fie de acord cu domnişoara Stout. Micul discurs nu fusese de bun gust. Însă nu putea spune asta în faţa întregului personal. Încuviinţă doar.

El o conduse afară.

— Unde mergem? întrebă ea. Nu sunt îmbrăcată pentru cină.

— Te duc întâi acasă. Trebuie să-i spui doamnei Nu ştiu-cum că nu vei mânca acasă, nu-i aşa? Şi vreau să îmbraci cea mai elegantă rochie.

— Nu am rochii elegante, obiectă Christine.

— Atunci poate că ar trebui să-ţi facem rost de una.

Christine era îngrozită. Nu dorea să-i îngăduie unui bărbat să-i cumpere haine, chiar dacă acesta avea mai mulţi bani decât putea cheltui.

— Vei arăta foarte bine în orice vei alege să porţi, spuse el, strângând-o încetişor de cot. Ia-o pe cea albastră, drăguţă. Îmi place cum îţi scoate în evidenţă ochii.

Ea încuviinţă. O s-o poarte pe cea albastră.

— Şi prinde-ţi părul sus, adăugă el, răsucindu-şi pe deget o buclă din părul ei. Nu, lasă-l pe spate, în jurul feţei. Fără ace de păr. Fără dame. Nimic. Îmi place să-l văd lăsat liber, aşa.

Ea încuviinţă din nou. Niciodată nu-i mai spusese cum să-şi poarte părul.

O duse la un restaurant nou – nou pentru ea, cel puţin. Însă era de departe cel mai drăguţ loc unde mâncase vreodată. Ambianţa se potrivea cu neobişnuita dispoziţie a lui Boyd. Grandoare. Opulenţă. Bogătaşi îmbrăcaţi în blănuri şi mătăsuri. Christine se rezemă de spătar şi oftă prelung, bucurându-se de lux, de lumânările aromate şi de muzica în surdină. Însă când el sugeră să servească vin pentru a sărbători acea seară, se încordă şi clătină din cap.

— S-ar putea să descoperi că-ţi place dacă încerci, o îndemnă el.

Ea refuză din nou.

— Cred că nu vom afla dacă-mi place.

O deranja faptul că el continua s-o preseze, cu toate

că îşi făcuse cunoscută cu claritate poziţia.

— Te superi dacă servesc eu un pahar?

Pe Christine o supăra asta, însă ridică din umeri.

— Cum crezi.

El comandă vin. Apoi discută cu chelnerul meniul pe care aveau să-l servească. Christine presupuse că el se va îngriji de tot. Se rezemă de spătarul banchetei tapiţate cu catifea groasă a separeului şi cuprinse cu privirea lucrurile care o înconjurau.

Cred că încep să înţeleg cum se face că oamenilor le place aşa ceva, gândi ea.

Bucatele se dovediră a fi la fel de bune la gust pe cât erau de prezentabile. Christine nu se dădu în vânt după creveţi, însă îi plăcu mult sosul cu miel. Încercă să nu se gândească de unde provenea carnea. Locul mieluşeilor era în păşuni verzi presărate cu flori, nu pe platouri.

La desert serviră un fel de flambé foarte aspectuos. Christine icni văzând vasul întreg cuprins de flăcări, crezând că chelnerul făcuse o greşeală teribilă. Boyd râse.

Când isprăviră de mâncat, Boyd comandă un alt pahar de vin şi se mută mai aproape de Christine. Întinse mâna şi îi atinse o şuviţă de păr.

— Îţi place? întrebă, aplecându-se spre ea.

Ea încuviinţă, simţind că pluteşte.

— Şi n-aş mai putea înghiţi nici măcar o îmbucătură, spuse ea râzând. A fost foarte special. Mulţumesc. Este acesta… Darul tău de despărţire?

— Despărţire?

— Te întorci la colegiu. Nu pleci mai devreme, nu-i aşa?

El îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Nu. Nu plec mai devreme. De fapt… M-am gândit… Nu cred că mă mai întorc.

Chiar şi în starea aceasta de visare, Christine fu şocată.

— Mi-a ajuns cât am stat acolo, explică el.

— Ce vei face? întrebă ea, gândindu-se că poate n-ar fi trebuit să întrebe nimic.

El se rezemă de spătar şi luă o înghiţitură din pahar. Când îl puse jos, spuse, încă jucându-se cu şuviţa ei de păr.

— M-am gândit să-l ajut pe tata. Cred că îşi doreşte să mă implic. Am tot amânat… Dar… Ei bine… Încep să-mi schimb părerea.

Christine îi zâmbi. Ar fi fost frumos să-l aibă aici… Atât de aproape. Însă se întrebă dacă va putea să se concentreze la munca ei, avându-l pe el acolo.

— M-am gândit şi la alte lucruri.

— Cum ar fi? îl îndemnă ea să continue, văzându-l că ezită.

— Tu şi eu. Ce viaţă am avea dacă am fi împreună.

Christine simţi că i se opreşte respiraţia.

— Vrei să sugerezi că…?

Nu vreau să sugerez nimic, Christine. Te rog – te implor – dacă trebuie. Am nevoie de tine. N-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Te rog. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Christine?

— Eşti…?

— Serios? N-am fost niciodată mai serios.

— Am vrut să spun – eşti sigur?

— Sunt sigur. Absolut sigur.

Inima îi bubuia în piept. Nu-i venea să creadă. Boyd Kingsley – *acel* Boyd Kingsley la care visau toate fetele – îi cerea să se căsătorească cu el.

Îl privi pe sub genele lungi şi şopti:

— Care sunt cuvintele magice?

El păru derutat.

— Am spus deja. Te *rog*, te căsătoreşti cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu, *celelalte* cuvinte magice.

El se aplecă până când buzele aproape că-i atinseră

obrazul.

— Te iubesc. Cu adevărat. Te iubesc, înţelesese.

Ea trase adânc aer în piept şi-şi sprijini fruntea de bărbia lui.

— În cazul acesta, spuse ea cu inima cântând, răspunsul este da.

***

Elizabeth era recunoscătoare că şedea la masă când primise apel de la Christine.

— O, mama, exclamă ea când Elizabeth răspunse la telefon, abia am aşteptat să-ţi spun. Ghici ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce cântată. M-am logodit.

— Dar… Noi nici măcar nu-l cunoaştem, protestă Elizabeth, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— Este minunat. O să vă placă de el.

Elizabeth avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi recăpăta suflul. Între timp, Christine se grăbise să acopere tăcerea mamei sale.

— M-a dus la un restaurant minunat şi am servit o masă extraordinară. Şi diamantul primit! Ar trebui să-l vezi, mama. E imens. Toate fetele sunt invidioase. Şi nu se întoarce la şcoală. Va rămâne aici şi va lucra împreună cu tatăl său. Vom…

— Mai rar – te rog. Vorbeşti mult prea repede pentru mine, reuşi Elizabeth să spună în cele din urmă.

Christine râse, părând a fi ameţită de entuziasm.

Reuşiră să aibă o discuţie în ambele sensuri, până la urmă. Însă chiar şi aşa, Elizabeth se simţea zguduită când puse în furcă receptorul. Nu putea sta liniştită, aşteptând ca Wynn să vină acasă. Îşi luă haina, aşeză bucatele pregătite pe marginea plitei şi îi ieşi în întâmpinare.

Wynn păru surprins s-o vadă venind spre el.

— Mare onoare, spuse el, şi o apucă de mână.

Agitată la culme, Elizabeth îi relată discuţia cu Christine în timp ce păşiră împreună spre casă.

— Sunt sigur că este un tânăr bun, spuse el, încercând s-o consoleze.

— Nici măcar nu-l cunoaştem. Iar ea e atât de tânără. Are doar optsprezece ani.

— Multe fete se căsătoresc la optsprezece ani. În plus, s-ar putea să aibă o perioadă mai lungă de logodnă.

— Oh… Sper să fie aşa. Ei bine, nu ştiu…

Nesiguranţa şi supărarea cu privire la toată această situaţie o apăsau pe piept. O durea capul.

— Ce-ar fi să le propunem să ne facă o vizită? sugeră Wynn, strângându-i uşor mâna.

— I-am spus asta. Christine zice că nu pot chiar acum. El va fi ocupat să înveţe cele necesare despre afacerea tatălui său. I-am propus perioada sărbătorilor de Paşte. A spus că el şi-a făcut deja planuri pentru acele zile.

— Vom găsi noi ceva, spuse Wynn dus pe gânduri.

Ajunseseră aproape de casă când Wynn se întoarse spre ea.

— Ce-ar fi să te duci să-i vizitezi? N-ai mai fost într-o călătorie de un secol.

Ea se lumină la chip, apoi se întristă din nou.

— Christine ar putea crede că vreau s-o verific.

— Şi…?

Wynn râse.

Ea îl smuci de mână jucăuş. Apoi, redevenind serioasă, spuse:

— Nu vreau s-o înstrăinez.

— Nu văd ce poate fi mai natural decât ca o mamă să-şi viziteze fiica ce-şi plănuieşte nunta. Nu aveţi o mulţime de lucruri de discutat?

Elizabeth încuviinţă. Era adevărat. Sigur, era de aşteptat ca ea să joace un rol în tot acest aranjament.

— O să-i telefonez, spuse ea, simţindu-şi pasul şi inima mai uşoare.

***

Christine avea impresia că pluteşte. *Sunt logodită. Cu un bărbat minunat, atrăgător şi de dorit*. Curând urma să-şi facă planurile de nuntă. Mama ei venea să-i împărtăşească bucuria. Viaţa nu putea fi mai bună.

Pe tot parcursul zilei rămase în această stare, iar când sosi timpul să plece de la birou, ignoră vântul rece şi zăpada muşcătoare şi se îndreptă spre casă cu căldură în inimă.

Boyd veni în vizită. Era prima lor întâlnire după ce o condusese acasă de la acea cină. Prima întâlnire de când erau logodiţi.

Logodiţi. Cuvântul răsună în urechile Christinei. Era ceva magic. Avea impresia că *aparţine*. Nu mai erau singuratici. Erau un cuplu.

— Într-una din zilele astea, spuse Boyd în timp ce o conduse pe alee spre maşina ce-i aştepta, te voi lua de la Acritura Bătrână şi nu te mai duc înapoi.

Ea reuşi să râdă.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, continuă el. Urăsc regulile astea stupide. Parcă ai fi la şcoală.

O ajută să urce în maşină şi trânti uşa.

— Aşadar… Ce facem în seara asta? spuse ea, trăgându-se mai aproape de el.

El porni maşina, apoi o apucă de mână.

— Ei bine… M-am gândit că ar trebui să ne pregătim nunta.

Zâmbi.

— Vine mama, spuse ea entuziasmată. I-am telefonat ieri şi ea mi-a telefonat înapoi, spunând că vine în oraş. Abia aşteaptă să mă ajute să-mi găsesc rochie… Şi toate celelalte.

El nu spuse nimic, însă o strânse uşor de mână.

— Ce fel de nuntă vrei? Mare? Mică? Privată? întrebă ea.

— Privată? Niciodată. Vreau să te arăt tuturor. Cu cât

mai mare, cu atât mai bine. Hai să dăm o petrecere mare.

— Vreau nuntă la biserică, spuse ea, urmărindu-i reacţia.

— Poţi să ai nuntă la biserică. Nu mă opun. Întotdeauna m-am imaginat stând acolo lângă… – cum numeşti piesa aceea de mobilier din faţă? –, aşteptându-mi mireasa îmbujorată să se îndrepte spre mine înveşmântată în chestia aia lungă, cu trenă. Sigur, vom avea o nuntă la biserică. Atâta vreme cât nu ne predică sau ne pun numele pe lista lor, sau ceva de felul ăsta.

— Ce listă?

— Nu ştiu. Am auzit că toate bisericile au o listă, ca să ştie de la cine să scoată bani când au nevoie.

Ea clătină din cap.

— Cine ţi-a spus asta? E absurd.

— Ei bine, eu nu vreau ca numele să-mi apară pe vreo listă.

Ea îl privi şi se încruntă, întrebându-se dacă era serios. Îşi dădu seama că era.

— Fără listă, spuse ea încet.

El o duse acasă la el şi petrecură seara în faţa focului din cămin, planificându-şi viitorul împreună. Domnul Kingsley era absent. Faptul că urma să se căsătorească îi părea Christinei un vis. Timpul se scurse repede, iar când văzu ceasul de pe poliţa căminului, se ridică grăbită.

— Trebuie să mă grăbesc, altfel nu am cum să ajung la timp, gemu ea.

— Asta e de-a dreptul ridicol.

El se ridică, apucând o pernă aflată în apropiere. Aruncă perna cu toată puterea, direct în foc. Christinei i se opri respiraţia. Flăcările muşcară îndată dintr-un colţ al pernei. Boyd întoarse spatele căminului, însă Christine se grăbi s-o salveze. Prea târziu. Apucă vătraiul şi se strădui să împingă obiectul în flăcări cât mai adânc în cămin, pentru a nu aprinde şi altceva. Un fum acru începu să

umple încăperea.

Când se întoarse, el îşi luase deja haina din dulapul din hol şi se îndrepta cu paşi apăsaţi spre uşă. Christine aruncă o ultimă privire spre foc ca să se asigure că putea pleca liniştită, apoi îl urmă.

— A fost periculos, spuse ea după ce călătoriră în tăcere timp de câteva minute.

— E ridicol.

Chipul încă îi era contorsionat de furie. Nu se scuză pentru comportamentul lui.

— Cum vom putea planifica nunta dacă trebuie să te întorci în cameră la o oră atât de ridicolă? Ziua abia începe. Până şi Cenuşăreasa avea voie să stea până la miezul nopţii.

— Cenuşăreasa este un basm, îi aminti Christine.

— Ei bine, ăsta nu-i basm, te asigur. Cu toate că avem printre noi o vrăjitoare.

— Te referi la doamna Green sau la mine? întrebă Christine, întorcându-se spre el.

El parcă maşina şi întinse mâna după ea.

— Hei, spuse, cuprinzându-i capul cu amândouă mâinile. Mânia sa se risipi la fel de repede precum izbucnise.

Degetele lui îi desfăcură acele de păr, lăsându-i-l liber, pe spate.

— Tu nu eşti vrăjitoare. Ştii ce simt pentru tine. Îmi este din ce în ce mai greu să-ţi dau drumul. Ştii asta?

O trase spre el, punându-şi câte o mână de fiecare parte a capului ei şi sărutând-o pe vârful nasului.

— Urăsc faptul că doamna Green asta a ta mi te ia.

Cuvintele lui – atitudinea lui – erau atât de blânde, de dulci, încât îi sfâşiară inima.

— Chiar trebuie să plec, şopti ea. Nu va mai trece mult până când., până când nu vom mai fi despărţiţi. Niciodată.

Întinse mâna după mânerul uşii, însă el o opri.

— Nu încă. Nu te pot lăsa încă să pleci.

— Dar va încuia…

Cuvintele îi fură înăbuşite cu un sărut.

În cele din urmă ea se trase, iar el îi dădu drumul, fără tragere de inimă. O conduse în tăcere la uşă. Însă ea ştiu şi fără a încerca clanţa. Ajunsese prea târziu. Era încuiată.

Fără un cuvânt, el o întoarse şi o conduse spre maşină.

— Bună treabă că avem dormitoare în plus, spuse el, fără a părea nici surprins, nici căit.

Oare o reţinuse în mod voit? înlătură gândul din mintea ei.

CAPITOLUL 16

Christine nu se simţise niciodată atât de stânjenită, atât de umilită, ca atunci când se întoarse la pensiune a doua zi dimineaţă pentru a se îmbrăca de lucru.

Era conştientă de privirile ce o urmăreau în timp ce trecea prin sufrageria în care cei câţiva chiriaşi îşi luau micul dejun, încercă să le ignore, însă obrajii i se aprinseră, în ciuda efortului ei de a părea stăpână pe sine.

Înapoi în intimitatea camerei sale, îşi schimbă repede hainele. Domnul Kingsley, care întotdeauna ajungea la birou cu mult înaintea tuturor, o aştepta în maşină, citind ziarul de dimineaţă şi sorbindu-şi cafeaua pe care o cumpărase de la prăvălia din colţ. Boyd, presupuse Christine, încă dormea.

Christine nu se simţea pregătită să dea piept cu noua zi. Boyd insistase să stea de poveşti până târziu. Christine nu intrase în dormitorul necunoscut decât după miezul nopţii. Se simţea irascibilă şi confuză – şi puţin supărată.

Nu-şi putea alunga gândul că Boyd o reţinuse în mod deliberat, tocmai pentru ca acest lucru să se întâmple.

Desigur, nu avusese la ea cămaşă de noapte sau periuţă de dinţi. Nici măcar o perie de păr. Se simţise atât de… Strâmtorată, atât de forţată să facă un lucru pe care nu-l dorise. Atât de manipulată în circumstanţe dificile. Iar el se aşteptase ca ea să fie dulce, binevoitoare, gata să discute planurile de nuntă. Restul serii îi fusese foarte greu.

Acum el dormea în timp ce ea se străduia să se adune suficient cât să-şi îndeplinească munca de dactilografă. Şi nu luase micul dejun. Nici măcar o ceaşcă de cafea, aşa cum făcea şeful ei acum. Stomacul îi protestă în timp ce şi-i imagină pe cei aflaţi în jurul mesei, servindu-se cu poftă din terciul doamnei Green şi din pâinea prăjită cu marmeladă.

Nu va mai întârzia niciodată, hotărî. Niciodată.

Părul nu i se aranjă cum ar fi vrut şi, după ce se strădui să-l îmblânzească, renunţă şi-l legă la spate cu o panglică.

Ieşi din cameră închizând ferm uşa în urma ei, doar ca să se trezească faţă în faţă cu doamna Green.

— Domnişoară Delaney.

Christine încuviinţă.

Mai vârstnica doamnă părea mai degrabă întristată decât severă.

— Am motive să cred că nu ţi-ai folosit încăperea noaptea trecută.

Christine se îmbujora, însă încuviinţă.

— Am… Am fost… Reţinută, îngăimă ea. Când am… Uşa era deja încuiată. Am… Am rămas acasă la prieteni. Acolo au mai multe…

— Tatăl tău mi te-a încredinţat în grijă.

Christine încuviinţă.

— Nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău.

Chipul doamnei Green nu se relaxă. Parcă părea mai în vârstă, mai trasă la faţă.

— Nădăjduiesc să fie aşa. Căci dacă se mai întâmplă, voi fi nevoită să te rog să-ţi găseşti cazare în altă parte şi-l voi anunţa pe tatăl dumitale. Nu-mi voi asuma responsabilitatea pentru un lucru pe care nu-l pot controla.

— Înţeleg, spuse Christine cu glas abia şoptit. Îmi pare rău că v-am cauzat probleme.

Se simţea rău.

Femeia se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie, iar Christine, cu obrajii îmbujoraţi, însă cu paşi hotărâţi, trecu pe lângă sufragerie. Nu aruncă nicio privire înăuntru şi nici nu-i salută pe cei prezenţi acolo, aşa cum făcea de obicei.

Domnul Kingsley isprăvise de citit ziarul şi de băut cafeaua şi aştepta bătând darabana pe volan. Christine se strecură lângă el.

— Îmi pare rău, îngăimă din nou, petrecându-şi mai bine în jurul trupului haina neîncheiată la nasturi.

Domnul Kingsley nu spuse nimic câteva clipe. Când o făcu, înţelesul cuvintelor lui o ocoliră pe Christine.

— Pe viitor cred că va trebui să facem alte aranjamente, spuse el. Nu e nevoie să mergi la birou la ora asta.

Porni motorul.

Christine n-avea idee la ce se referise.

— O să iau tramvaiul, aşa cum fac întotdeauna, răspunse ea.

— Nu va fi posibil. Va trebui să pleci chiar mai devreme decât acum ca să ajungi la timp la lucru. Trebuie să schimbi tramvaiul de trei ori. Vezi tot oraşul înainte de a ajunge la birou.

Încă nu pricepea ce dorea să spună.

— Nu fac niciun schimb, explică ea. Tramvaiul mă duce de la pensiune direct la birou. Acesta a fost unul

dintre motivele pentru care tatăl meu a ales…

— Vorbesc despre *acum*, spuse el, privind-o. Nu cum a fost, ci cum va fi, odată ce vei locui cu noi.

Christine clipi des. El presupuse că ea acceptase, în cele din urmă, oferta sa şi că plănuia să rămână acolo. Se grăbi să-i corecteze impresia.

— O, nu m-am mutat acolo. Am întârziat aseară şi uşa a fost încuiată. Dar n-am nicio intenţie…

El păru surprins.

— Boyd spunea…

— Nu, insistă Christine, clătinând din cap. Probabil că Boyd a înţeles greşit.

— Plănuieşte să meargă după serviciu ca să-ţi ia toate lucrurile. M-a întrebat dacă ai putea pleca mai devreme ca să poţi împacheta.

— Nici măcar n-am discutat despre asta, spuse Christine, simţindu-se dintr-odată rănită şi furioasă.

Pentru ce ar fi făcut Boyd asemenea planuri, când ştia care era părerea ei?

— Vrea să telefoneze astăzi acelei – nu ştiu cum o cheamă – proprietărese ca să-i spună…

— Nu poate face asta, interveni Christine, cuprinsă de panică.

Domnul Kingsley se scărpină pe frunte, sub borul pălăriei, făcând-o să urce şi să coboare ca în benzile desenate. Christine îşi dori ca bărbatul să-şi pună amândouă mâinile pe volan. Străzile alunecoase o îngrijorau.

— Tocmai am vorbit cu doamna Green, îi spuse ferm. Nu am nicio intenţie de a mă muta.

El îşi întoarse din nou capul spre ea şi o privi, lucru care o agită şi mai tare.

— Ei bine, n-am idee de unde vine încurcătura asta. Mie mi se pare mult mai rezonabil planul lui Boyd. În câteva luni vă veţi căsători. Ce diferenţă…?

— Mare diferenţă, îl contrazise Christine, simţindu-şi obrajii îmbujoraţi din cauza frustrării şi a furiei. Nu suntem căsătoriţi *acum*. Părinţii mei ar fi foarte dezamăgiţi dacă aş părăsi locul pe care l-a găsit tata pentru mine.

— Îmi pare puţin cam demodat.

— Poate că o conduită cuviincioasă pare întotdeauna demodată, îndrăzni Christine să spună.

Parcară maşina, iar Christine se bucură că ajunseră. Acum era nevoită să vorbească cu doamna Green înainte de a o face Boyd. I-ar fi putut telefona lui Boyd înainte de asta, însă el nu se trezise. Domnul Kingsley glumise cu privire la obiceiul fiului său de a dormi buştean. Sigur n-ai fi auzit soneria telefonului. Însă când avea să se trezească, indiferent când, era posibil să-şi pună în aplicare planul.

Cu mâini tremurânde, Christine îl sună pe operator şi-i dădu numărul. Curând se auzi vocea doamnei Green la celălalt capăt al firului.

— Sunt Christine Delaney. Am… Am înţeles…

Cum putea să formuleze ce avea de spus? Până şi ei îi părea urât ceea ce urma să spună.

— A fost o neînţelegere. Logodnicul meu crede… Crede că vreau să mă mut din pensiunea dumneavoastră şi să locuiesc în altă parte. Eu n-am intenţia să mă mut. Deloc. Aşa că, dacă vă telefonează, vreţi să-i spuneţi că trebuie să discute cu mine această chestiune?

Christine nu se putu concentra prea bine la ceea ce avea de făcut. Gândurile-i învolburate şi stomacul gol nu-i îngăduiau s-o facă. Domnişoara Stout fu prima care deschise uşa masivă, surprinsă s-o vadă pe Christine deja la birou.

Christine îşi isprăvise toată treaba în ziua precedentă şi, cum nu era nimeni acolo care să-i poată încredinţa o altă sarcină, cu excepţia domnului Kingsley, care n-o chemase şi nici nu-şi făcuse apariţia de când închisese uşa în urma lui, nu avea cu ce să-şi ocupe timpul. Se rezumă

doar să frunzărească hârtiile, pretinzând că citeşte.

Acum o salută pe domnişoara Stout cu un zâmbet forţat.

Domnul Peterson sosi apoi, îşi scutură gălăgios zăpada de pe picioare şi de pe pălărie, făcând-o pe domnişoara Stout să se încrunte, şi anunţă cu un glas răguşit:

— Iar ninge.

Următorii doi bărbaţi intrară împreună, discutând despre un cont, adânciţi în discuţie atât de mult încât nici măcar nu se deranjară s-o salute pe domnişoara Stout. Buzele acesteia se strânseră în timp ce-i privi îndepărtându-se.

În cele din urmă, Christine se mai linişti. Curând avea să-şi înceapă treaba. Aveau să sosească şi celelalte colege, ritmul clapelor maşinilor de scris umplând liniştea stânjenitoare a încăperii. Totul va fi mult mai bine când totul va intra în rutină.

***

Boyd o aştepta când plecă de la birou. Nu părea a fi prea bine dispus, iar Christine simţi cum i se strânge stomacul.

Nu spuse nimic, doar deschise uşa pasagerului, apoi, cu chipul parcă dăltuit în piatră, urcă în maşină şi porni motorul.

Parcurseseră o bună bucată de drum în tăcere, când Christine spuse:

— Trebuie să vorbim.

El nu se uită la ea, însă răspunse rece:

— Ai dreptate. Trebuie să vorbim.

Nu se îndreptau spre pensiunea ei. Însă nici spre casa lui. Christine n-avea idee încotro mergeau. Şi ezită să-l întrebe.

El parcă maşina într-un loc viran aflat pe marginea unei coline ce se înălţa deasupra râului şi opri motorul.

— Acum, spuse el îndreptându-se de spate, vrei să-mi spui de ce m-ai făcut să mă simt prost?

Mintea Christinei se străduia să înţeleagă cuvintele lui.

— Nu înţeleg.

— Nu, nu cred că înţelegi.

Părea tare furios. Ea nu-şi dădea seama ce făcuse pentru a-l înfuria în felul acesta.

— Am telefonat ca să fac aranjamentele necesare ca să te scap de toată treaba şi mi s-a spus categoric că nu ştiu despre ce vorbesc. Că nu plănuieşti să te muţi. Ai idee cât de prost m-am simţit?

Christine clătină din cap.

— N-am intenţionat…

— N-ai *intenţionat*? Nu se poate să nu-ţi fi dat seama. Suntem pe cale de a ne căsători şi tu mă faci să par…

Rosti nişte cuvinte pe care Christine nu le mai auzise de la el până atunci. Obrajii i se aprinseră de ruşine – pentru amândoi.

— Îmi pare rău…

— Îţi *pare rău*? Părerea de rău n-ajută la nimic. Nu-mi place să par a fi un prostănac. Nici măcar în faţa scorpiei ăleia.

Christine îşi ridică capul.

— Nu e o scorpie, spuse ea cu aprindere. Şi are dreptate. Nu plănuiesc să mă mut. Decât după ce mă căsătoresc. N-ar *părea* un lucru bun. N-ar *fi* un lucru bun. Părinţii…

Christine simţi o lovitură puternică pe obraz. O lovise. Ridică o mână ca să-şi acopere ruşinea şi umilirea. În ciuda hotărârii sale, lacrimile i se prelinseră pe obraji şi buzele-i tremurară.

— Acum uite ce m-ai făcut să fac, o acuză el, însă glasul i se mai îmblânzise. Întinse mâinile ca s-o tragă în braţe.

— Să nu ne certăm, şopti el. Putem să rezolvăm toate astea.

O sărută pe frunte. Christine îşi simţi trupul încordându-i-se împotrivitor. Cum putea s-o lovească într-o clipă şi în clipa următoare s-o sărute?

El păru conştient de împotrivirea ei.

— Te duc acasă. Vom vorbi despre asta mai târziu.

O duse, într-adevăr, acasă. Curând după aceea, primi un buchet mare de flori de iarnă, însoţit de un bileţel pe care scria simplu: *Te iubesc*. *Boyd*. Christine clătină din cap, confuză. Frustrată.

Se aşeză pe pat şi privi fix buchetul de pe măsuţa de toaletă. Perioada de logodnă era una tensionată. Trebuia să-l ierte. Odată ce se vor căsători, lucrurile se vor schimba. Va trebui să fie atentă, să nu-l provoace, să nu-l pună într-o lumină proastă.

***

Elizabeth sosi când iarna încă mai ţinea oraşul între degetele-i de gheaţă. Christine tremură pe peronul gării, mulţumitoare că nu bătea vântul.

Nu-şi dăduse seama cât de minunat era să-şi vadă mama. Cât de mult îi lipsise. Rămaseră îmbrăţişate multă vreme, amestecându-şi lacrimile şi schimbând cuvinte de dragoste, ca între mamă şi fiică.

— I-am spus lui Boyd să nu vină seara asta, spuse Christine râzând şi ştergându-şi ochii. Vreau să avem timpul ăsta doar pentru noi. Mâine ne va scoate la cină.

Elizabeth păru mulţumită de acest plan.

— Vreau să petrecem toată seara discutând despre ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni, spuse ea.

Luară un taxi până la pensiune şi se puseră pe taifas. Christine nu ştia cum să vorbească mai mult despre Boyd al ei, arătându-i inelul cu diamant şi darurile pe care le primise de la el. Dorea atât de mult ca mama lui să-l accepte şi să-l iubească.

— Îl vei întâlni mâine. Abia aştept, concluzionă Christine, îmbrăţişându-şi din nou mama.

Discutară până târziu în noapte. După ce Christine epuiză toate minunăţiile legate de logodnicul ei, conversaţia se îndreptă spre Wynn şi Henry şi chiar Teeko.

— Încă îmi este dor de Nord, oftă Christine. Dar îmi place şi aici, se grăbi să adauge.

***

Boyd le luă la ora şase fix a doua zi seara şi le duse la cel mai drăguţ restaurant din oraş. Era un peţitor model, atent la orice nevoie şi dorinţă a ambelor femei. Christine era mândră de el. Şi ştia că şi mama ei era impresionată.

Următoarea seară cei trei ieşiră din nou. Apoi, Boyd le duse acasă la el, pentru ca Elizabeth să-l întâlnească pe tatăl lui. Domnul Kingsley fu mai mult decât politicos. Fu încântător. Christine nu-l văzuse niciodată atât de ferchezuit, atent şi curtenitor.

— Ce păcat că trebuie să staţi la pensiune cu toate încăperile astea goale de aici. Desigur, amândouă sunteţi bine-venite să staţi aici cât timp sunteţi în oraş, doamnă Delaney. Sunt sigur că, avându-ne însoţitori, n-ar fi nicio problemă.

Nu, *mama*, strigă în sinea ei Christine, *te rog*, *nu fi de acord cu asta*. *N-aş mai scăpa niciodată*.

— Poate că nu, spuse Elizabeth cu tact. Şi vă mulţumim pentru amabilitate, însă ne bucurăm de ocazia de a împărţi o cameră şi de a discuta ca între femei până la ceasuri târzii în noapte.

Elizabeth râse încetişor. Spre uşurarea Christinei, domnul Kingsley nu mai insistă.

Sâmbătă seara ieşiră cu toţii la masă. Domnul Kingsley fu plin de întrebări despre Nord şi despre munca lui Wynn în Poliţia Canadiană.

— Fascinant! Absolut fascinant! Probabil că aveţi multe de povestit, doamnă Delaney.

Când Boyd le conduse la uşa pensiunii, o apucă pe Christine de mână.

— La ce oră vreţi să vin după voi dimineaţă? întrebă el.

— Dimineaţă?

Încercă să-şi amintească ce se spusese despre planurile pentru ziua următoare.

— Pentru predica bisericească.

— Oh… Pentru slujba bisericească.

Cu toate că se bucură de cuvintele lui, Christine nădăjdui ca mama ei să nu fi surprins greşeala lui de exprimare.

— La zece şi jumătate, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton cât mai natural. Cred că vom avea suficient timp la dispoziţie.

— Foarte bine.

Zâmbi şi se aplecă s-o sărute pe obraz.

Christine se îmbujoră. Era prima dată când o săruta în faţa mamei sale.

— Îţi mulţumim din nou pentru o seară foarte plăcută, spuse Elizabeth, întinzându-i mâna.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el, atingându-şi marginea pălăriei.

Christine avu impresia că întreaga săptămână se scursese bine şi foarte repede.

Domnul Kingsley îi îngădui Christinei câteva zile libere ca să poată merge la cumpărături cu mama ei. Căutară în zadar în magazine după rochia perfectă de mireasă. În cele din urmă, hotărâră să cumpere un material şi să-l croiască. Elizabeth urma să se ocupe de cusutul rochiei. Plăcerea de a face asta era evidentă în timp ce plănuia să pregătească veşmântul pe care fiica ei urma să-l poarte în cea mai fericită zi a vieţii sale.

Din nou, Boyd le duse la biserică şi chiar reuşi să nu se agite prea mult în timpul serviciului divin. La un

moment dat, Christine aruncă o privire în direcţia lui şi descoperi că chiar asculta ceea ce spunea predicatorul. Îşi zâmbi. Dumnezeu răspundea rugăciunilor ei. Boyd se schimba. Inima ei se umplu de fericire. Era atât de binecuvântata.

***

Elizabeth plecă a doua zi dimineaţă. Cu lacrimi şi promisiuni, îşi luară rămas-bun una de la cealaltă. Boyd îşi dorea nunta în iunie, iar lunile vor trece foarte repede. Henry deja îşi plănuise câteva zile libere, ca să poată fi alături de sora lui. Christine alesese pe una dintre tinerele de la biserică pentru a-i fi domnişoară de onoare. Boyd nu era mulţumit cu atât de puţini cavaleri şi domnişoare de onoare, aşa că ceru ca şi prietenii lui să fie incluşi. Christine fu de acord, cu oarecare rezerve. De-a lungul ultimelor luni nu auzise prea multe despre prietenii lui. Nădăjduise în taină că Boyd nu se mai întâlnea atât de mult cu ei. Însă îl auzea povestind din când în când despre câte unul dintre ei, despre ce a făcut sau a zis. Christine ştia că încă mai păstra legătura cu ei.

Presupun că este corect să-i includem şi pe ei. Este şi nunta lui, gândi ea.

***

Duminica următoare se îmbrăcă pentru biserică şi se aşeză în hol. Nu dorea să-l facă pe Boyd să aştepte. Însă minutele trecură şi el nu-şi făcu apariţia. În cele din urmă renunţă să-l mai aştepte şi luă tramvaiul. Ajunse târziu, iar lucrul acesta o tulbură. În timp ce se apropie de uşile mari de stejar, ştia că nu va putea intra fără să atragă atenţia asupra ei. Se întoarse şi se opri în staţie ca să ia tramvaiul înapoi, spre casă. Urma să fie o duminică lungă fără mângâierea închinării, fără plăcerea de a-şi întâlni prietenii de la biserică. Se părea că interesul lui Boyd pentru lucrurile spirituale se evaporase deja.

***

Elizabeth se întoarse acasă cu veşti bune. Petrecu seara alături de Wynn, în faţa focului din cămin, împărtăşindu-i despre toate aventurile ei în oraş.

— Fiica noastră pare fericită, spuse Wynn.

— Aşa pare a fi.

Teeko îşi schimbă poziţia la picioarele lui Wynn, căscă şi se întinse din nou.

— Şi Boyd pare a fi un tânăr plăcut.

— A fost foarte politicos şi săritor.

— Tatăl lui are o părere foarte bună despre Christine.

— Ţine mult la ea.

Un buştean trosni în foc, aruncând în jur scântei.

— Atunci cum se face că încă mai văd îndoială în ochii tăi? întrebă el franc, luându-i mâna.

Ea se agăţă de suportul oferit şi răspunse după câteva clipe.

— Nu ştiu. Doar că... Simt că... Lucrurile s-ar putea să nu fie chiar aşa. Am simţit un fel de... Ceva în spatele a toate astea... Mă rog să greşesc. Dar mă simt mai... Mai neliniştită decât m-am simţit când am plecat acolo.

În seara aceea, rugăciunile lor pentru Christine a lor fură mai aprinse decât de obicei.

CAPITOLUL 17

— Măi să fie! spuse Henry în timp ce citi ultima telegramă trimisă, stând în cadrul uşii biroului.

— Ce s-a întâmplat?

Rogers nu-şi ridică capul din raportul pe care-l întocmea.

— O să avem un vizitator.

Rogers îşi ridică privirea.

— Bun sau rău?

— Cât se poate de rău. Numai crimă n-a făcut. Abia a

ieşit din închisoare. A fost eliberat alaltăieri. Acum e în libertate şi vine înapoi, aici.

— Ai spus „înapoi”. E de aici?

Henry se aşează şi continuă să citească.

— Are o colibă pe undeva pe lângă râu. Asta a fost a treia sa arestare.

— Cum se face că se eliberează un asemenea individ?

Rogers era în picioare, îndreptându-se spre scaunul lui Henry.

Se aplecă peste birou şi privi peste umărul lui Henry.

— Uită-te la el. Uită-te la faţa asta. Se vede răutatea pe chipul lui.

Rogers luă bucata de hârtie şi se uită lung la chipul bărbatului.

— Aşadar, pe ăsta trebuie să-l căutăm? întrebă Rogers în timp ce aşează foaia de hârtie înapoi, pe masă.

— Poate că s-a mai schimbat. Cu barbă sau fără barbă. Altă frizură. Lucruri de felul ăsta. Poate că şi-a vopsit părul. Sunt multe moduri în care îţi poţi schimba înfăţişarea. Dar uită-te la ochii lui. Ochii nu şi-i poate schimba. Uită-te la el. Arată…

— Sinistru, completă Rogers.

Studiară amândoi chipul de pe hârtie.

— Uite, spuse Henry. Are o cicatrice de-a lungul bărbiei. Aproape că o poate ascunde sub o barbă. Dar tot s-ar mai vedea… Aici.

— O cicatrice în partea stângă. Da, aici n-o prea poate ascunde.

Cei doi studiară atenţi chipul, pentru a memora fiecare contur, fiecare detaliu. Viaţa cuiva ar putea depinde de asta.

Henry clătină din cap şi se lăsă pe spătar, trecându-şi un deget peste mustaţă.

— Asta nu-mi place deloc! exclamă Rogers, îndreptându-se de spate. Credeam că ăsta este un orăşel

sigur pentru soţia şi copiii mei.

— Mă tem că s-ar putea să nu mai fie sigur pentru nimeni, cu individul ăsta prin preajmă, în special pentru femeile singure.

Gândul îi zbură îndată la Sam. Cum vor reuşi s-o protejeze?

— Poate că nu va veni aici.

— Sper şi mă rog să fie aşa. Nu avem destui oameni care să se ocupe de toate şi în plus să stea de veghe douăzeci şi patru de ore.

Rogers se întoarse la biroul său, trecându-şi, vădit agitat, mâna prin păr.

— Ar ajuta dacă i-am putea pune în alertă pe oameni.

— Ştii bine că nu putem face asta.

— Da, ştiu. Dar mi se pare absurd. Avem un individ periculos în libertate şi noi trebuie să-l acoperim.

— Nu-l acoperim. Dacă îşi face apariţia, îl vom urmări precum ulii. Dacă calcă greşit – în orice, absolut în orice – punem mâna pe el.

— Probabil că îl duce mintea la infracţiuni. Şi el o să fie vigilent.

— În cazul ăsta, şi-a găsit naşul.

Însă cu toate asigurările pe care i le dădu lui Rogers, Henry se simţi tulburat. Nesigur. Cum puteau doar ei, trei oameni, să supravegheze un oraş întreg şi împrejurimile? Nu era posibil. Avea nevoie de mai multe detalii despre acest individ. Oare cu cine aveau de-a face?

Prin apelul telefonic dat sediului central nu primi informaţii în plus. Doar îi provocă şi mai multă îngrijorare. Acest bărbat atacase femei despre care ştia că sunt singure. Orele serii – între ora nouă şi miezul nopţii – păreau a fi preferatele lui. Asta era tot ce aveau.

Henry nu se putu concentra la muncă. În cele din urmă se dădu bătut şi întinse mâna după pălărie.

— Fii cu ochii în patru, spuse Henry. Mă întorc

imediat.

Se îndreptă încet spre frizeria lui Sam, încercând să-şi potolească bătăile furioase ale inimii. Dacă ar fi. Existat vreo cale – vreo cale legală – de a o informa despre posibila ameninţare!

Probabil că ar fi ridicat suspiciuni dacă ar fi spus că are nevoie de un tuns. Nu se tunsese cu multă vreme în urmă. Putea să dea vina pe vremea mai călduroasă? Nu, părul său nu fusese niciodată atât de lung încât să se plângă de căldură.

Ei bine… Poate că îi va veni în minte ceva. Orice. Doar să poată vorbi cu ea. Să vadă dacă nu exista un mod de a o alerta şi de a se asigura că va fi în siguranţă.

Păşi în faţa uşii chiar în clipa în care aceasta se deschise. Un alt client tocmai ieşea din frizerie. Henry se dădu la o parte şi salută printr-o aplecare a capului. Bărbatul îşi puse pălăria – o pălărie neagră, uzată, cu boruri largi. Îi întoarse salutul. Henry observă ochii negri înainte ca pălăria să-i ascundă. Îndată privirea îi alunecă spre obrazul acoperit cu o barbă scurtă, neagră. Acolo, puţin mai jos de perciuni, se zărea marginea neregulată a unei cicatrice.

Henry avu impresia că cineva îl lovise în stomac. Cele mai grozave temeri se adeveriseră. Iar puşcăriaşul deja îi făcuse o vizită lui Sam.

Henry renunţă la ideea de a se tunde, se întoarse şi se îndreptă din nou spre birou.

***

Henry presupuse că niciunul dintre ei nu reuşise să doarmă suficient. Maşinile de poliţie continuam să patruleze, în special în orele serii. Treceau în susul şi în josul străzilor, dus-întors, la nesfârşit, urmărind umbrele, tresărind la sunetul filelor de ziar purtate de vânt sau a vreunei pisici ce se servea dintr-o cutie de gunoi. Şi nimeni din oraş nu ştia despre stomacul lor gol, frica intensă,

epuizarea lor.

Îl văzuseră de două ori pe acel om pe străzi. De două ori îl pândiseră, asigurându-se că se îndreaptă spre coliba sa dintre coline.

Bărbatul conducea o camionetă veche, odinioară albastră, cu o plăcuţă de înmatriculare prinsă la întâmplare cu o sârmă. Pe bancheta din faţă, lângă el, stătea un câine soios ce mârâia ori de câte ori cineva se apropia de maşină.

— Crezi că l-aş putea provoca pe câinele acela să atace? întrebă Laray.

— Nu încerca nimic din ce te-ar putea răni, îl avertiză Henry.

Adevărul era că şi el se gândise la asta, însă n-ar fi putut face nimic mai mult decât să omoare câinele.

— Tot ce-ar fi nevoit să facă este să-l omoare pe câine. Asta n-ar rezolva problema noastră.

Când fostul puşcăriaş îşi făcu apariţia din nou în oraş, Laray intră în birou cu răsuflarea întretăiată.

— Tocmai l-am văzut pe individ traversând strada neregulamentar. Vrei să-l reţin?

Henry clătină din cap. Oricui i se întâmplase asta la un moment dat.

— Nu, nu-l putem reţine pentru atâta. Plăteşte o amendă de douăzeci de dolari. Atâta tot. Urmăreşte-l. Într-una din zilele astea va face un pas greşit.

Henry ar fi vrut să creadă şi el asta, însă devenise din ce în ce mai tulburat.

Şi nu-l ajută cu nimic faptul că, următoarea dată când se duse la frizer, îl întâlni din nou pe individul ce tocmai ieşea. De data asta zâmbi larg şi-şi duse mâna la pălărie în semn de salut t.

După acest episod dormiră chiar mai puţin. Cei trei patrulară cu îndârjire, atenţi în special la orice casă în care ştiau că locuieşte o femeie singură. Jessie era condusă

acasă cu maşina poliţiei dacă trebuia să închidă restaurantul mai târziu.

Ofiţerii uitară de registre, ieşind cât mai multe ceasuri cu putinţă. Henry se îngrijoră pentru familia lui Rogers. Fetiţele acelea se întrebau probabil unde trebuie să plece tăticul lor atâta timp. Poate că ofiţerul îşi avertizase soţia. Henry se gândi că şi el ar fi fost tentat să facă la fel dacă ar fi avut soţie şi copii mici acasă.

Henry hotărî că patrularea cu maşina poliţiei era prea evidentă şi începu să se plimbe pe străzi. Nu dorea ca oraşul să speculeze cu privire la pânda de pe străzi.

Traseul îl purta pe lângă casa lui Sam de câteva ori pe noapte. De fiecare dată stătea de partea cealaltă a drumului, ascuns după o tufă de caragana, urmărind şi aşteptând. Ochii lui căutau mişcare, umbre, tot ce nu aparţinea nopţii.

Devin de-a dreptul sperios, îşi spuse când ţipătul unei păsări de noapte îl făcu să tresară.

Era pe punctul de a porni mai departe, când avu impresia că zăreşte o mişcare la uşa din faţă. Simţi un junghi în stomac. Cu inima bătând nebuneşte, traversă strada şi se apropie de verandă. Uşa exterioară se legăna uşor înainte şi înapoi în adierea vântului. Henry întinse mâna spre mânerul rotund de alamă al uşii, rugându-se ca aceasta să fie încuiată. Nu era. Cu un scârţâit uşor ce-i produse o stare de rău, mânerul se răsuci şi uşa se deschise.

Casa era întunecoasă şi tăcută. Însă trebuia să ştie. Trebuia. Să strige? Să aprindă lumina? Nu, dacă exista un intrus în casă, nu era de dorit să-l avertizeze. Dar dacă individul fusese deja acolo şi plecase? Gândul acesta îl mână de la spate. Se împiedică de o piesă de mobilier, muştruluindu-se pentru zgomotul produs, începu să bâjbâie, cu mâna întinsă în faţa lui. N-avea idee cum erau dispuse încăperile.

Era pe punctul de a intra pe o altă uşă, când zări o mişcare în stânga lui. Se opri, pregătindu-se să facă un salt înainte. O perdea se învolbură în briza nopţii, îngăduind unei dâre de lumină de la lampa de pe stradă să pătrundă în casă. Sam se afla acolo, cu braţul ridicat, pregătită să dea piept cu intrusul. Înainte ca el să poată spune un cuvânt, aruncă spre el cu toată forţa obiectul pe care îl ţinea în mână. Avu timp doar să-şi ridice celălalt braţ, schimbând direcţia bucăţii de lemn ce se îndrepta vertiginos spre el. Marginea acesteia îi zgârie obrazul. Îi simţi înţepătura în timp ce strigă:

— Sunt eu. Delaney.

O auzi trăgând aer în piept. În clipa următoare încăperea fu inundată de lumină. Femeia stătea acolo, respirând agitată din cauza fricii şi a efortului. Chipul îi era la fel de lipsit de culoare ca şi halatul uzat, încadrat de părul ce-i cădea pe umeri.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Uşa… Uşa ta era deschisă, spuse el tamponându-şi obrazul cu batista.

— Deschisă? Era închisă când m-am dus la culcare.

— Era… Uşa exterioară se mişca împinsă de vânt.

— Asta se întâmplă adesea.

Nu-l ajuta deloc.

— Când am verificat, am constatat că uşa casei nu era încuiată.

— Cei mai mulţi oameni din oraş o lasă aşa.

— N-ar trebui, spuse el ferm. De acum înainte vreau ca uşa aceea să fie încuiată în fiecare noapte.

— Ai atât de mult timp încât acum supraveghezi şi uşile? întrebă ea, sarcasmul fiind evident în glasul ei.

El se îndreptă spre uşă.

— Te rog, te rog, spuse el. Îţi cer să faci asta din motive pe care nu am libertatea să le divulg.

Ea făcu un pas înapoi şi înghiţi greu, expresia de pe

chipul ei schimbându-se.

— M-ai speriat de moarte, spuse ea strângându-şi halatul mai bine în jurul trupului zvelt.

— Îmi pare rău. N-am avut intenţia. Îmi pare rău.

— Sunt puţin agitată, recunoscu ea. E vorba de individul acela care a venit la frizerie de câteva ori în ultima vreme.

Clătină din cap.

— Ei bine…

Se întrerupse şi se îndreptă spre bucătărie.

— Vino aici, spuse ea, ca să nu-l trezim pe Danny. Mai bine m-ai lăsa să văd ce-ai păţit la obraz.

— Sunt bine, n-am nimic. O zgârietură, atâta tot. Doar… Te rog… Încuie uşa după ce plec.

— Bine. O s-o încui.

Îndată ce se află afară, pe trotuar, încetă să-şi mai tamponeze zgârietura. Deja se umflase uşor. Braţul preluase cea mai mare parte din lovitură. Clătină din cap; apoi colţurile gurii i se ridicară într-un surâs. Micuţa femeie ştia să lovească.

***

— Ce ţi s-a întâmplat?

Henry ştia că va fi chestionat. Nu ştia cum să ocolească răspunsul şi nu dorea să mintă.

— O bucată de lemn. Sortită pentru altcineva, răspunse el fără a-şi ridica privirea.

— Şi cine… Te-a confundat cu altcineva?

Laray îşi puse pe masă cana cu cafea şi studie zgârietura.

Henry îşi păstră privirea fixată pe harta pe care o avea în faţă.

— Ei bine… A fost Sam.

Se întreba dacă era cazul să urmeze protocolul poliţienesc. Oare să facă un raport în care să descrie incidentul?

— Sam? Sam *el* sau Sam *ea*?

— Sam ea.

I se păru că aude un chicotit, însă nu-şi ridică privirea ca să vadă ce se întâmplă. Se gândi că ar fi mai bine să spună tot, din moment ce se părea că va fi interogat „la sânge”.

— Patrulam strada, pe lângă casa ei, şi am văzut uşa exterioară deschisă. Am verificat. Am constatat că uşa principală nu era încuiată. Am intrat ca să văd dacă totul era în regulă şi…

— Ai intrat?

Părea un gest stupid. Henry se grăbi să continue:

— Ea a crezut că e un intrus…

— Şi aşa era, îndrăzni Rogers să spună cu un zâmbet superior.

— Şi te-a lovit cu o bucată de lemn de foc? întrebă Laray, nevenindu-i să creadă.

— Nu m-a lovit… L-a aruncat.

Acum ştia că amândoi râdeau. Nu se uită la ei. Rămase privind ţintă la harta pe care n-o vedea.

— Aşa deci… Spuse Laray după câteva clipe de tăcere.

— O vei aresta pentru că a atacat un ofiţer de poliţie?

— Nu fi…

Henry îşi apucă pălăria şi ieşi din birou urmărit de hohote de râs. Ştia că va trebui să treacă ceva timp până când băieţii îi vor îngădui să uite acel incident.

***

În cele din urmă, avură parte de o pauză. Laray, urmărindu-l pe fostul puşcăriaş într-o altă vizită a acestuia în oraş, îl prinse furând un pachet de ţigări. Nu era mult, un simplu furtişag. Suficient însă cât să le mai dea un răgaz. Cel puţin câteva nopţi de somn. Sperau ca judecătorul, oricine ar fi fost acesta, să poată citi puţin printre rânduri. Să dea individului sentinţa maximă în

astfel de cazuri. Răsuflară cu toţii uşuraţi în timp ce-l vârâră în maşină, cu cătuşele la mâini şi-l escortară până la închisoare.

CAPITOLUL 18

Odată cu primăvara se înteţiră şi insistenţele băieţilor de la biserică de a face planuri pentru o excursie. Henry considera că încă este prea devreme. Petice de zăpadă rămăseseră în locuri umbrite şi drumurile erau încă noroioase. Nopţile erau friguroase, chiar şi pentru cineva învelit în pături, lângă un foc de tabără. Însă băieţii continuară să insiste şi să-i hărţuiască pe părinţi, pe pastor şi pe liderul lor, Henry.

— Poate de Paşti, spuse Henry, cedând insistenţelor lor. Dacă nu mai avem parte de încă o zăpadă până atunci.

Pentru băieţi, aceasta era o promisiune. Începură să planifice cu înnoită vigoare. Henry se trezi curând cu treisprezece băieţi gata să-şi pregătească rucsacurile şi să se îndrepte spre dealuri.

Henry tocmai ieşise de la serviciul divin de dimineaţă, când se simţi tras de poala hainei. Se întoarse şi dădu cu ochii de Danny care, cu chipul îmbujorat de nerăbdare, privea spre el.

— Pot să merg şi eu? Te rog!

Henry ar fi vrut să spună „da” din toată inima. Însă ştia că decizia aceasta nu îi aparţinea.

— Ei bine, uite ce-i, spuse el căutând-o din priviri pe mama lui Danny. Mă tem că nu eu hotărăsc asta, Danny. Mama ta trebuie să-ţi dea voie.

— Vrei s-o întrebi? Te rog. Eu am întrebat-o şi mi-a spus că sunt prea mic.

Henry nu ştiu cum să răspundă băieţelului.

— Te rog, continuă copilul să-l implore. Tata Sam

crede că sunt destul de mare.

— Poate tata Sam ar trebui să vorbească cu mama ta.

— Ea trebuie să afle de la tine, spuse el cu intuiţia-i copilărească. Ce vom face acolo. Ce trebuie să luăm cu noi. Toate astea.

Henry încuviinţă, întrebându-se în ce se vârâse.

— O să încerc, spuse el, şi ciufuli părul copilului. Observă din nou cât de asemănătoare era culoarea cu cea a părului mamei sale.

— Mulţam.

Danny păru încrezător şi entuziasmat.

Henry se aplecă la nivelul copilului şi-l privi în ochi.

— Ţine minte Danny, am spus că *voi încerca*. Mama ta s-ar putea să aibă motive întemeiate ca să zică „nu”.

Însă Danny deja o zbughi, cu chipul plin de speranţă.

Henry se îndreptă de spate, mintea lui luptându-se cu provocarea ce-i stătea înainte. Nu ştia cum s-o abordeze. Era evident că-l evitase de când cu incidentul cu acea bucată de lemn. De fapt, altceva în afară de un scurt salut printr-o aplecare a capului duminica dimineaţa, nu schimbaseră niciun cuvânt. El deja întârziase să se tundă, mai mult decât ar fi trebuit s-o facă. Întinse mâna şi se pipăi pe ceafă înainte de a-şi pune pălăria. Nu va mai putea amâna treaba asta.

Însă în timp ce cobora treptele până la trotuar, înclinându-şi capul în semn de salut spre cele două domnişoare Walkers, ştiu că n-ar fi înţelept să discute această chestiune cu ea în frizerie. De obicei, erau şi alţii care îşi aşteptau rândul şi nu era nevoie ca tot oraşul să ştie treaba asta.

Se gândi să treacă pe la casa părinţilor ei şi să le ceară să intervină în favoarea lui Danny. Cu siguranţă, ei vor putea fi mai convingători decât el şi poate vor avea parte de reuşită.

Renunţă şi la această idee. Îl asigurase pe copil că o

va face, iar Danny se baza pe el.

Îi telefonă de îndată ce ajunse acasă de la biserică.

— Îmi cer iertare că te deranjez duminica, dar este o chestiune pe care aş vrea s-o discutăm. Crezi că este posibil să ne întâlnim pentru câteva minute?

Urmă o pauză, apoi:

— Fără să te mai strecori în casă, sper. Încuie uşa.

Nu-şi dădu seama din glasul ei ce dorea de fapt să spună cu acest comentariu.

— Bun, hotărî el că ar fi fost un răspuns sigur. Dar nu despre asta vreau să discutăm.

O auzi oftând la celălalt capăt al firului.

— Foarte bine. Când?

— Depinde de tine. Din partea mea… Cât mai curând, cu atât mai bine.

— În regulă, spuse ea. În după-masa asta?

— E bine. La ce oră?

— La patru?

— Patru? Sigur. Grozav.

Era pe punctul de a pune jos receptorul, când se gândi la altceva.

— Uite ce e, spuse el, putem avea discuţia asta fără ca Danny să fie prezent?

— Ei bine… De ce?

Femeia părea că se străduia să înţeleagă.

— Nu… Nu pot să-ţi spun acum. Doar că… Cred că vom avea mai mare libertate de a vorbi – deschis – dacă el nu se află prin preajmă.

Tăcerea ei indica probabil faptul că nu-i prea plăcea ideea.

— M-am gândit că poate ar putea sta puţin la părinţii tăi, se grăbi el să adauge.

— Bine, răspunse ea în cele din urmă.

— O să trec pe acolo la ora patru. Putem merge…

— Nu. Nu va fi nevoie. Putem discuta ce trebuie

discutat şi pe veranda casei mele.

— Foarte bine.

Se simţi dezamăgit. Îşi imagina că ar fi putut face o plimbare în natură. Poate o oprire undeva pentru o cafea. Frunzele începeau să înmugurească; firele de iarbă îşi iţeau capul din pământul maroniu al iernii. Păsărelele ciripeau cocoţate pe gardurile cenuşii. Crezuse că asta poate fi o şansă…

Ei bine, oricum, n-avea de gând s-o contrazică.

— Ne vedem la patru.

Pocnetul receptorului pus în furcă îi răsună în urechi cu o finalitate simbolică.

Nu va merge, gândi Henry, trecându-şi o mână prin păr. *Sărmanul copilaş. Nu vrea să-i îngăduie nici măcar să fie băiat…*

Însă ştia că era dezamăgit din mai multe motive, nu doar în ce-l priveşte pe Danny. Îi transmisese un alt semnal clar. Nu dorea să aibă nimic de-a face cu el. O clipă îşi dori să nu fi fost transferat aici, să n-o mai fi întâlnit niciodată. Însă îndată îşi dădu seama că era o minciună. Uşurarea pe care o simţise la aflarea veştii că se descurca bine merita fiecare minut al distanţei pe care ea o păstra faţă de el.

Hotărî să nu-şi pregătească mâncarea şi îşi luă pălăria. Poate că mâncarea lui Jessie îi ardea măruntaiele, dar puţină tovărăşie îl va ajuta să-şi petreacă timpul pe care altfel şi l-ar fi petrecut frământându-se pentru situaţia asta.

Timpul se scurse încet până la ora patru. De două ori se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Nu dorea să ajungă mai devreme. Ea ar fi privit cu suspiciune orice semn de nerăbdare.

La ora patru fix sosi şi bătu la uşă. Ea răspunse imediat. El se întrebă dacă aşteptase bătaia, apoi se muştrului. *Sigur că a aşteptat*. Probabil că se simţise tulburată toată după-amiaza, ştiind că sosea el.

Danny nu se vedea nicăieri.

Ea făcu semn spre două scaune din lemn de salcie aşezate pe verandă. El îşi scoase pălăria şi se aşeză. Scaunul scârţâi uşor.

— Frumos scaun, spuse el, trecându-şi mâna peste suprafaţa netedă a braţului.

Ea se aşeză pe celălalt, înfăşurând mai strâns şalul în jurul trupului.

— Se pare că primăvara a venit şi nu mai pleacă, observă el. Zilele trecute am văzut prima pasăre albastră. Poate că măcăleandrul se mai lasă păcălit de vreme, dar pasărea albastră rareori.

Ea nu spuse nimic.

— Apele râului au crescut puţin, încercă el din nou. De acum înainte va trebui să fim cu ochii pe el. Zăpada topită de pe munţi ar putea scoate apele din matcă.

Ea îşi schimbă poziţia.

— Uite ce e… Ştiu că n-ai venit aici ca să vorbeşti despre scaune sau despre primăvară.

El se îndreptă de spate, iar scaunul scârţâi din nou.

— Nu. Nu, spuse el, netezindu-şi stângaci mustaţa.

— Atunci despre ce ai venit să-mi vorbeşti?

— Despre Damiy, spuse el direct.

Ea se îndreptă de spate.

— Este… Este vreo problemă?

Glasul îi păru sugrumat.

— Danny? O, nu. Ce problemă ar putea fi?

— Nu ştiu, dar…

Henry distinse în tonul ei îngrijorarea unei mame şi-i păru rău că o făcuse să se îngrijoreze.

— Danny este un copil grozav, spuse el cu înflăcărare. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el.

— Atunci de ce…

— El mi-a cerut.

Asta păru s-o liniştească şi se aşternu pe fruntea

netedă o cută.

El ştiu că trebuia să-şi pledeze cauza degrabă. Să spună tot ce avea de spus astfel încât ea – nădăjduia el – să ajungă să înţeleagă cât de important era acest lucru pentru băieţelul ei.

— A auzit despre excursie, spuse el repede.

— Toată lumea a auzit.

El reuşi să zâmbească.

— Băieţii aceia nu vorbesc despre nimic altceva.

— Şi?

— Vrea să meargă.

O auzi trăgând aer în piept şi ştiu că va spune „nu” fără ca măcar să se gândească la treaba asta. Ridică mâna şi o opri.

— Înainte de a spune ceva, te rog, lasă-mă să-ţi spun despre ce este vorba. Sunt vreo doisprezece băieţi sau mai mulţi şi doi taţi. Vom fi plecaţi o singură noapte. O să pescuiască puţin, o să doarmă sub cerul liber, o să mănânce mâncare pregătită la focul de tabără şi o să creadă că au avut parte de o adevărată aventură.

— Este prea mic, spuse ea imediat.

— Taylor îşi aduce fiul. Are aceeaşi vârstă ca şi Danny.

— Taylor poate să facă ce vrea.

— Însă Danny şi Ralph se joacă împreună…

— Asta nu înseamnă şi că trebuie să meargă în excursie împreună.

El îşi trecu mâna peste bărbie. Ştia că nu ajunge nicăieri.

— Poate că Danny e mic. Însă va fi bine supravegheat. Îmi asum eu responsabilitatea asta.

Chiar în timp ce rosti cuvintele, ştiu că explicaţia asta nu va fi suficient de bună pentru ea.

— Tu vei fi ocupat cu ceilalţi băieţi.

— Asta nu înseamnă că nu pot avea grijă de Danny.

— Uite ce e, spuse ea pe un ton rece, tensionat. Ralph Taylor îl va avea alături pe tatăl său. Ar fi fost diferit dacă…

— O să am grijă de Danny în acelaşi fel.

— Nu… Nu, n-ai face-o. Tu nu eşti tatăl lui. Nu poţi ocupa acest loc. Nu înţelegi ce este un tată?

El se ridică. Pierduse. Sărmanul băieţel.

— Da, spuse el întinzând mâna după pălărie. Cred că înţeleg ce înseamnă. Am fost crescut într-o familie mare, alături de o turmă de fraţi. Eu am fost cel mai mic… Şi cel mai predispus la bătaia de joc a celorlalţi. Tatăl meu – căci asta mi s-a spus că este – se gândea mai mult la sticla sa decât la copiii săi. Îmi era teamă de el. Tot ce ştiam era să stau cât mai departe posibil. Mai ales când era cherchelit. Dar într-o zi am întâlnit un bărbat. Care m-a luat în excursii. M-a învăţat ce înseamnă a trăi… Şi a iubi. A luptat cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie, până când am ajuns să fiu părtaş nu doar al căminului său, ci şi al numelui său. Asta îmi dorisem. De asta avusesem nevoie. De acceptare. De dragoste. De dreptul de a creşte ca să fiu bărbat, având un model după care să-mi clădesc viaţa. Acum… Doamnă, te întreb. Cine este tatăl meu?

Nu aşteptă răspunsul ei. Îşi plecă capul în direcţia ei în timp ce-şi puse pălăria şi coborî treptele de lemn fără să privească înapoi.

***

Excursia se dovedi a fi un succes uriaş după părerea tuturor, mai puţin a lui Henry. În minte îi stăruiau ochii trişti ai băieţelului, când fusese nevoit să-i spună că misiunea lui nu avusese sorţi de izbândă.

— Poate că tata Sam se va face destul de bine încât să mă ia şi pe mine, spusese Danny în cele din urmă cu bărbia tremurând şi cu capul plecat, pentru a ascunde lacrimile ce ameninţau să-l podidească.

Henry încuviinţase. Cu ajutorul ceaiului din

rădăcinoase, starea lui Sam Martin începuse să se îmbunătăţească, însă mai trebuia să treacă ceva timp până când va putea să-şi ducă nepotul în drumeţie.

— Hei, îi spusese lui Danny, încercând să pară vesel. Vor mai fi excursii din acestea.

Îl înghiontise jucăuş. Însă cuvintele nu-l consolaseră prea mult. Henry ştia că era greu pentru un băiat să aştepte.

Însă ceilalţi avură parte de un timp minunat. Prinseră trei peşti pe care îi pregătiră la foc deschis. Cu toate că mâncarea fusese cam arsă, datorită domnului Taylor care era cu totul lipsit de experienţă în ale gătitului la foc deschis, băieţii declarară că era cea mai bună mâncare pe care o mâncaseră vreodată. Îşi clătiră gâtlejul cu apă de la un izvor din apropiere. Încet, soarele se pregăti să apună, iar coioţii îşi începură concertul. Henry observă câţiva băieţi strângându-se mai aproape de adulţii din grup, însă cei mai mulţi nu se lăsară speriaţi de sinistrul sunet.

Se amuzaseră încercând să caute diferitele constelaţii pe care Henry le identifică.

— Uau! repetau mereu, ca şi când ar fi privit cerul nopţii pentru prima oară.

N-aveau idee că stelele aveau nume.

Adrenalina îi energiza considerabil, aşa că le luă ceva timp ca să-i liniştească pe toţi pentru culcare. Însă îndată ce se liniştiră, nu trecu mult şi somnul le dădu târcoale.

Henry nu era sigur care dintre ei se trezise primul a doua zi dimineaţă. El însuşi se trezi devreme, însă băieţii deja forfoteau când el deschise ochii. Soarele încă nu răsărise. Se strecură de sub pături, frecându-şi mâinile în timp ce se îndreptă spre foc, ca să pună lemne. Era frig la poalele munţilor, fie că era primăvară sau nu. Niciunul dintre băieţi nu fusese afectat, observă el. Alergau şi se înghionteau, se împingeau şi se rostogoleau. Dacă nu le fusese cald în timpul nopţii, cu siguranţă urmau a se

încălzi acum.

Zâmbi şi aprinse cu un chibrit iarba uscată.

— Putem pescui din nou? întrebă un glas nerăbdător din spatele său.

— Astăzi facem drumeţie, răspunse Henry.

Băiatul gemu, manifestându-şi clar preferinţa pentru pescuit.

— Uite ce e, spuse Henry, dacă vrei să fii pădurar, trebuie să afli tot ce se poate afla despre viaţa în natură.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe copilandru. Dădu fuga să-i informeze pe ceilalţi că urmau să înveţe cum să fie pădurari. Se auzi un chiot general.

Henry nu-i duse într-o drumeţie foarte lungă. Ştia că deşi erau activi, băieţii nu erau obişnuiţi să urce şi să coboare potecile munţilor. Îşi petrecură timpul studiind şi învăţând despre iarbă, tufişuri, formaţiunile muntoase, viaţa în sălbăticie. Un elan le făcu onoarea de a le ieşi înainte. Cu maiestuoasele-i coarne în vânt, testă aerul de parcă ar fi vrut să vadă dacă ar fi trebuit sau nu să fie deranjat de prezenţa intruşilor. Nu dădu alarma, ci doar clătină din capul puternic şi mărşălui înapoi într-un desiş de plopi pitici, ascunzându-se de ochii lor.

Când se întoarseră în tabără, băieţii erau istoviţi şi nimeni nu se opuse propunerii de a se odihni în timp ce bărbaţii pregătiră masa de prânz. Era rândul lui Henry la tigaie. Aroma îmbietoare de slănină prăjită umplu locul.

În timp ce-şi strângeau păturile şi-şi împachetau lucrurile, băieţii îşi făcură planuri pentru următoarea excursie. Henry se văzu nevoit să le taie elanul când îi auzi vorbind despre o altă asemenea aventură la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Hei, îi opri el, zâmbind. Omul trebuie să mai şi muncească, să ştiţi.

— Când mai putem merge? se înălţară câteva glasuri într-un cor zgomotos.

— Mă uit pe planificare şi vă anunţ, promise el.

Această ieşire îi făcuse la fel de multă plăcere ca şi băieţilor. *Ce bine ar fi dacă şi lui Danny i s-ar îngădui…*

Tristeţea lui Henry nu se risipi nici a doua zi dimineaţă la biserică, când toţi băieţii povestiră entuziasmaţi despre excursia lor – peştele pe care l-au prins, stelele pe care le puteau numi şi mâncarea pe care o mâncaseră, drumeţia pe care o făcuseră – în timp ce Danny îi asculta cu chipul trist şi ochii aproape înlăcrimaţi.

Apoi băieţii spuseră că vor pleca din nou în excursie. Sergentul spusese asta. Îndată ce i se va acorda timp liber la serviciu.

— Poate când o să creşti o să poţi să vii şi tu, îi spuse lui Danny un băiat pe nume Tom.

Henry văzu bărbia mică tremurând. Nu-şi dădea seama dacă băiatul mai mare intenţionase să-l consoleze sau să-i facă în ciudă. Oricare i-ar fi fost intenţia, avu acelaşi efect.

Henry strânse din dinţi şi porni spre casă. O să încerce din nou. Trebuia, de dragul lui Danny.

Nu-i mai telefona. Doar îşi făcu apariţia pe veranda ei şi bătu la uşă. Ea purta un şorţ peste rochia de duminică şi ţinea în mână o furculiţă mare. Simţea miros de pui fript.

— Îmi pare rău să te deranjez duminica, începu el degrabă. Promit că n-am să te reţin mult.

Ea încuviinţă.

— Va trebui să aştepţi până iau puiul de pe foc.

El încuviinţă şi se îndreptă spre scaunul de pe verandă.

Ea nu-l lăsă să aştepte mult, iar când se întoarse încă mai purta şorţul. El se ridică, cu pălăria în mâini, frământându-i borurile între degete.

— Sunt sigur că ai auzit toată vorbăria din dimineaţa asta dintre băieţi, vreau să spun.

Ea zâmbi.

— Cine-ar fi putut să n-o audă?

— S-au amuzat pe cinste, recunoscu el.

— Te felicit.

Nu la asta se referise el. Nu asta dorea să audă.

— Aşa sunt băieţii, se grăbi să spună. Lor le plac ieşirile de felul ăsta.

Tăcerea şi expresia de pe chipul ei erau mai grăitoare decât cuvintele.

— Mă întrebam… Adică… Darmy a fost foarte dezamăgit… Mă întrebam…

Ea păru a intra de îndată în defensivă. O văzu îndreptându-şi umerii.

— Nu va veni cu băieţii tăi, spuse ea.

— Nu… Nu despre asta e vorba. Mă întrebam dacă… Ce-ar fi dacă l-aş lua… Doar pe el. Ca să-l pot avea tot timpul sub ochi. Numai noi doi…

Se opri când îi văzu bărbia tremurând.

— Uite ce e, reuşi ea să spună, ştiu că nu poţi înţelege asta. Deja l-am pierdut pe tatăl lui. Crezi că aş putea risca să-l pierd şi pe el?

Deci asta era. Îi era teamă. Îi era o frică de moarte că ceva i s-ar putea întâmpla lui Danny.

Văzând-o acolo, cu chipul palid, contorsionat de emoţie şi amintiri dureroase, îşi dori s-o poată cuprinde în braţe. S-o ţină aşa cum o ţinuse odinioară. Să încerce s-o mângâie. Probabil că încă mai suferea. Îşi dori să-i poată uşura cumva durerea.

Nu se putu mişca. Nu putu vorbi. Înghiţi greu. Ea spusese că el nu putea înţelege. Însă înţelegea. Ani de zile îi împărtăşise durerea, noapte după noapte. Suferise pentru ea. Chiar vărsase lacrimi pentru ea. Se rugase ca femeia să găsească vindecare.

Însă nu putea spune nimic din toate acestea acum.

— Îmi pare rău, zise în schimb. N-ar fi trebuit să te deranjez, îmi pare tare rău.

CAPITOLUL 19

— Unde e Laray?

— Am primit un apel de la acel fermier cu privire la urs. Spune că a mai atacat câteva vite.

— Şi Laray a plecat să vadă cum stă treaba?

— Vor cerceta împrejurimile în căutare de urme. Poate că-i vor găsi bârlogul.

— Probabil că nu-l vor găsi în bârlog în perioada asta a anului. Animalul umblă de colo-colo.

— O să vadă ce pot găsi.

— Şi-a luat arma? întrebă Henry. Un urs pornit pe pradă se poate dovedi a fi un adversar teribil.

— Da. Fermierul va merge cu el. În caz că se întâmplă ceva, vor fi doi.

Henry frunzări rapoartele ce sosiseră la sediu. *Nimic care să-mi dea de furcă*, gândi el. *Numai treburi legate de oraş*.

Hotărî să verifice o plângere primită din partea unui fermier care susţinea că cineva îi culcase la pământ un gard. Nădăjduia să nu fie adevărat. Poate un animal sălbatic sau un fenomen natural îi smulsese sârma. Însă după ce cercetă în amănunţime, îşi dădu seama că, într-adevăr, cineva folosise un obiect tăios. Căută indicii care să-l ajute să găsească vinovatul, îl ajută pe fermier să-şi repare gardul şi se întoarse în oraş ca să-şi scrie raportul.

Vor fi nevoiţi să urmărească treaba asta îndeaproape. A tăia gardul cuiva era un fel de furt şi niciodată nu exista un motiv legitim pentru asta.

Tocmai vâra în gură o îmbucătură din bucatele lui Jessie, când îl zări pe Rogers intrând în local. Fără a întreba, Henry îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Se ridică încă înainte de a-şi pune jos cana cu cafea.

— Laray, spuse Rogers, cu chipul şi glasul încordate.

— A găsit ursul?

— Ursul l-a găsit pe el. E rănit şi destul de grav.

Henry nici măcar nu se opri să-şi ia pălăria.

— Unde este? întrebă în timp ce ieşiră pe uşă.

— Fermierul l-a urcat în camionetă. Vor trece pe aici în drum spre spital. Voia să ştie dacă cineva îl va însoţi într-acolo.

— Sigur că da, spuse Henry. Ne întâlnim la birou.

Aproape că alergă spre clădirea ce adăpostea sediul poliţiei, mintea lucrându-i febril. Ce trebuia făcut? Ce putea face? Puse mâna pe receptor şi formă numărul centralei.

— Faceţi-mi legătura cu spitalul, spuse el cu glasul încordat. Este o urgenţă.

Nu le putu oferi prea multe informaţii celor de la spital. Le spuse doar că va veni cu un pacient care fusese atacat de un urs. Nu ştia ce răni avea, dar fusese înştiinţat că erau serioase.

Când aşeză în furcă receptorul, sosi şi Rogers. Îi recuperase pălăria.

— O să aştept pe strada principală, spuse Henry. Ocupă-te de ceea ce s-ar mai putea ivi.

Nu aşteptă mult şi praful ridicat în urma camionetei îl înştiinţă cu privire la temuta sosire. Maşina circula cu viteză, însă Plenry n-avea de gând să se ocupe de asta.

— E în spate, strigă fermierul îndată ce maşina încetini atât cât Henry să poată sălta în camionetă.

Ceea ce văzu îi întoarse stomacul pe dos.

Laray era întins pe o pătură aruncată deasupra unei grămezi de fân. Faţa îi era atât de plină de sânge încât abia dacă i-o mai putea recunoaşte. Unul dintre braţe îi era răsucit într-o poziţie ciudată, iar de sub jacheta şi cămaşa sfâşiată ieşea în afară o umflătură mare, sângerie. Henry îşi adună toată stăpânirea de sine, silindu-se să nu verse.

Îngenunche pe paie şi îşi puse mâna pe umărul sănătos al tânărului.

— Laray. Sunt Delaney. Mergem după ajutor.

Camioneta ateriză într-o groapă, iar Henry aproape că fu trântit. Se strădui să-şi recâştige echilibrul şi vorbi din nou.

— Rezistă, prietene. Te ducem acolo cât mai grabnic cu putinţă. Rezistă.

Pleoapele tânărului abia se mişcară – era singurul răspuns.

Henry se simţi cuprins de panică.

— Rezistă, repetă el. Mai rezistă puţin. Luptă, băiete. Luptă.

— Nu… Pot, se auzi răspunsul abia şoptit.

Henry fu deopotrivă uşurat şi înspăimântat. Uşurat pentru faptul că Laray încă era conştient. Înspăimântat din cauză că părea să fi renunţat la lupta pentru viaţă.

— Ba da, poţi. O să reuşeşti. Rezistă.

O uşoară mişcare a capului îi sugeră că tânărul continua să refuze.

— Ascultă, spuse Henry apucându-l de mâna nevătămată. Tatăl meu… Tatăl meu a ieşit să patruleze şi un nebun… Înarmat cu un cuţit… S-a aruncat asupra lui. I-a prins piciorul. L-a crestat adânc de trei ori înainte ca tata să-l imobilizeze. A reuşit să-l lege pe individ de sanie şi să-şi îndrume câinii spre casă. Însă pierduse prea mult sânge. Ar fi trebuit să fie mort. În starea aceea n-avea şanse de supravieţuire. Dar s-a gândit la noi şi n-a vrut să renunţe. Când a ajuns, poticnindu-se, la postul de poliţie, era aproape inconştient. Am crezut că-l pierdusem. Însă el a continuat să lupte. A continuat să se roage…

— Nu mă pot ruga.

Vocea bărbatului era atât de înceată încât Henry abia îi desluşi cuvintele. Henry îşi aminti drumul acela prin furtună, când tânărul îi mărturisise că mama sa era aceea

care se ruga pentru el. Cel puţin ştia ce înseamnă rugăciunea, credinţa.

— Ba da, poţi. Cu toţii putem.

— Eu… Eu am întors spatele.

Henry se aplecă pentru a-i înţelege cuvintele şoptite.

— Atunci, întoarce-te. Îţi aminteşti povestea fiului risipitor?

Tânărul încuviinţă abia perceptibil.

— Tatăl a aşteptat. A aşteptat ca fiul să se întoarcă. Nu este doar o istorisire frumoasă. Este adevărată. Iisus a spus-o pentru ca cei care-L ascultau să ştie că se pot întoarce acasă. Nu este nevoie decât de dorinţa de a cere iertare. De mărturisirea faptului că am greşit.

Henry se temu că Laray alunecase într-o stare de inconştienţă. Nu îndrăzni să facă altceva decât să-l mângâie pe cap. Nu ştia unde erau rănile în toată acea masă de came sângerândă. Nu îndrăzni să-l scuture. Poate că era rănit la gât. La şira spinării. Henry se aplecă şi mai mult şi vorbi cu glasul ridicat, pentru a se putea face auzit în zgomotul produs de huruitul camionetei.

— Laray, ascultă-mă. Dacă nu poţi lupta, atunci roagă-te. Roagă-te ca, dacă vei părăsi viaţa asta, să ai siguranţa vieţii viitoare. Te rog, Laray. Roagă-te.

Bărbatul întins pe pătura îmbibată în sânge nu răspunse. Era inconştient. Henry se îndreptă spre capătul dinspre şofer al remorcii şi strigă pe geamul camionetei.

— Mai repede. Trebuie să ajungem cât mai degrabă cu putinţă.

Camioneta zvâcni, clătinându-se şi hurducăind prin gropile şi făgaşele drumului. Praful ce se ridică în jurul ei fu atât de gros, încât Henry se strădui din răsputeri să tragă aer în piept. *Vom fi norocoşi dacă nu vom pieri cu toţii*, gândi el, încercând să-şi păstreze echilibrul în timp ce continua să-l ţină imobilizat pe Laray.

Mulţumi lui Dumnezeu uşurat când opriră cu un

scârţâit de roţi la intrarea spitalului. Infirmierii îmbrăcaţi în halate albe se aflau acolo deja, aşteptându-i cu o targă. Primul se uită la Laray şi se albi la faţă precum halatul pe care-l purta.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Un urs, spuse Henry cu glasul gâtuit. Duceţi-l înăuntru… Repede. Pulsul îi este foarte slab.

Henry făcu un pas înapoi şi privi, nădăjduind şi rugându-se să fi ajuns la timp, însă temându-se ca nu cumva să fi fost prea târziu. Apucând bine targa, infirmierii dispărură numaidecât.

Fermierul refuză să plece acasă fără să ştie care este starea tânărului. Aşteptară împreună, sobri, tăcuţi.

În cele din urmă fermierul prinse glas.

— Am luat cai înşeuaţi şi am pornit spre locul unde pasc vitele. Am discutat cum ar fi mai bine, să ne despărţim pentru a acoperi mai mult teren sau să rămânem împreună în cazul în care am fi dat de probleme. Am hotărât să rămânem împreună.

Fermierul privi cu ochi sticloşi la peretele din faţa lui.

— Am parcurs două sau trei mile, când am auzit o vacă mugind. Aşa am fost prevenit şi mai înainte. Vacile mugesc, în căutarea unui viţel de lapte. Ne-am îndreptat spre locul de unde se auzea zgomotul şi n-am mers prea mult, că am şi găsit trupul animalului într-un şanţ cu apă. Ofiţerul mi-a încredinţat frâiele calului său şi a hotărât să cerceteze locul mai îndeaproape. Era o râpă adâncă de patru sau cinci picioare şi n-am vrut să coborâm acolo cu caii. El s-a lăsat să alunece în râpă şi s-a îndreptat spre viţel. M-a chemat. Spunea că animalul fusese ucis de curând. S-a uitat în jur, ca să caute urme. Puteau fi lupi. Dar a fost ursul. A găsit o urmă clară în noroi.

Eu priveam de pe malul râpei. A dat să se întoarcă, când animalul a ieşit din tufăriş, îndreptându-se direct

spre el.

Caii s-au speriat. Am încercat să-i potolesc şi să-mi iau arma de jos, unde căzuse, dar ursul deja îl atacase.

Se opri şi răsuflă adânc.

— Am reuşi să-l dobor cu un glonţ. Eram speriat de moarte. Ştiam că dacă doar îl rănisem, ar fi însemnat sfârşitul pentru ofiţer.

Tremura atât de tare, încât abia mai putea glăsui.

— S-a prăbuşit peste el. Abia am reuşit să trag trupul mort atât cât să-l pot scoate de sub el pe ofiţer. Era teribil de rănit. Cel mai urât lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Ai făcut o treabă bună, încercă henry să-l liniştească.

— Ar fi trebuit să fim pregătiţi pentru ursul acela. Urşii îşi protejează foarte bine prada. N-ar fi trebuit să-l las să coboare acolo.

Henry nu reuşi să spună nimic. Era adevărat. Ursul nu putea fi departe dacă prada fusese doborâtă de curând. Era posibil ca animalul să se fi odihnit la umbră după ce se înfruptase bine din ea. Prada însă rămăsese tot a lui.

— Ce zici să bem o cafea? Poate un sandvici? întrebă Henry. Fermierul se ridică în picioare fără tragere de inimă.

***

— Cea mai mare problemă este braţul, îi informă doctorul mai târziu.

Henry era uşurat să ştie că Laray era încă în viaţă.

— Rănile de pe faţă nu sunt foarte adânci. Se vor vindeca. Desigur, a pierdut mult sânge, dar credem că starea lui e stabilă. Însă braţul a fost rupt şi sfâşiat destul de rău. Suntem mulţumitori că muşchiul este încă intact. Va trebui să treacă o vreme până când ne vom da seama dacă se poate folosi de el. Vom aştepta şi ne vOm ruga

pentru o recuperare cât mai grabnică.

Henry se întrebă dacă doctorul intenţiona, într-adevăr, să se roage.

— Îl puteţi vedea, dacă vreţi, însă se află sub efectul sedativelor.

Hotărârâ să-l vadă.

Cu toate că era mai alb decât faţa de pernă pe care îşi odihnea capul şi din trup îi ieşeau tot felul de tuburi şi instrumente, precum crengile copacilor din pădure, Laray arăta mult mai bine decât atunci când îl văzuseră ultima oară. Fusese spălat de sânge. Scalpul şi tăieturile de pe faţă îi erau acoperite de bucăţi albe de tifon.

— Şaizeci şi două de cusături în total, remarcă doctorul de undeva din spatele lui Henry. Şi asta doar la cap.

Henry tresări.

— La braţ… Am pierdut socoteala.

Braţul îi era învelit în bandaje. Osul fusese fixat, însă nu-i fusese pus în gips. Fusese legat de o atelă pentru a-l imobiliza, însă rănile aveau nevoie de timp pentru vindecare.

— Când se va trezi? întrebă Henry.

— O să-l ţinem sedat o vreme. Peste noapte îi vom face transfuzii şi vom vedea cum se simte dimineaţă. Va avea nevoie de ajutor. A pierdut mult sânge.

Henry era conştient de acest lucru.

— Mi-ar plăcea să mă ţineţi la curent. Dacă se trezeşte, aş vrea să fiu anunţat, spuse Henry.

Doctorul încuviinţă.

— Lăsaţi-ne numărul de telefon. O să pun să vă sune.

Se întoarseră spre casă pe întuneric, în linişte. Henry era epuizat şi ştia că la fel era şi fermierul.

— Mulţumesc pentru drum, spuse Henry în timp ce coborî din camionetă. O să te ţin la curent cu privire la starea lui.

Cu toate că era istovit, Henry îşi făcu timp ca să se roage încă o dată pentru Laray, înainte de a se strecura în pat.

***

— Salutare, spuse Henry a doua zi, încercând să-şi păstreze vocea calmă şi controlată.

— Salutare, murmură Laray de sub straturile de bandaje.

— Cum te simţi?

Laray încercă să zâmbească, strâmb însă, din cauza unei tăieturi lângă bărbie.

— Tu să-mi spui, răspunse el. Nu prea ştiu ce e coşmar şi ce e realitate.

Henry încuviinţă, înţelegător.

— Ei bine… Eşti aici. Asta-i realitate.

— Da… Cred că sunt norocos, nu?

— Ai putea spune asta. Mie mi-ar plăcea să cred că e mai mult decât noroc.

Laray închise ochii. Când îl privi din nou, aceştia îi străluceau de lacrimi.

— Rugăciune, nu?

Henry încuviinţă.

— M-am gândit mult la rugăciune… Cât timp am zăcut aici.

Henry aşteptă.

— Mi-ai vorbit despre rugăciune pe drum încoace, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Ai… Ai spus ceva despre… Despre fiul risipitor… Care s-a întors acasă.

Henry era surprins de faptul că-şi amintea. Că auzise. Încuviinţă.

— Avea sens. M-am gândit la asta de când… De când pot gândi din nou. Am hotărât că ai dreptate. Că ar trebui să mă întorc… Aşa că mi-am cerut iertare, aşa cum mi-ai

spus.

Incapabil să rostească un cuvânt, Henry strânse uşor umărul tânărului.

— M-am întrebat, continuă Laray, adică… Cred că mamei i-ar plăcea să afle asta. Ai putea să-i scrii câteva cuvinte? Să-i spui?

— Voi face mai mult decât atât. O să-i telefonez. Oricum, aşteaptă veşti de la tine.

Laray reuşi din nou să zâmbească, acelaşi zâmbet strâmb.

— Spune-i că voi fi bine. Când voi fi din nou pe picioare, o să-i telefonez chiar eu. Nu pot să mă deplasez prea mult cu toate tuburile astea şi cu braţul stâlcit.

— Îi voi spune.

— Spune-i că… Că m-am întors acasă. Se va bucura să audă asta.

— Şi eu mă bucur să aud.

Henry hotărî să iasă din încăpere înainte ca emoţiile să-l copleşească. Era destul să ştie că rănile tânărului se vor vindeca. Dar mai minunat decât acest lucru chiar era să ştie că omul lui interior era în proces de vindecare.

— Vin şi mâine să te văd, promise el şi-l bătu uşurel pe umăr.

Henry se întoarse în stradă şi se opri, încercând să se orienteze. Trebuia să găsească un magazin în care se vindeau Biblii. Laray urma să aibă nevoie de o Biblie, iar Henry era hotărât să cumpere una şi să i-o ducă la următoarea sa vizită.

***

Laray îşi reveni mult mai repede decât îndrăzniseră să spere, în două săptămâni părăsi spitalul, iar după o săptămână de recuperare acasă, era prea plictisit şi ceru să se întoarcă la muncă. Henry fu de acord, cu reţineri, căci braţul vătămat încă nu se vindecase pe de-a-ntregul.

Faptul că cicatricele aproape că-i dispăruseră de pe

faţă era un miracol. Două dintre tăieturile de la cap fuseseră mai adânci, însă acestea erau acoperite cu păr.

— Hei, prietene, îi spuse Rogers în glumă. Dacă ai să cheleşti, ai să arăţi ca o minge de baseball, cusută toată.

Laray râse cu poftă, alăturându-se veseliei generale.

Spuse că era în stare să facă faţă muncii de birou, aşa că trecu la treabă, mai mult pentru a-şi omorî timpul.

Însă Henry realiză curând cât de mare ajutor era să aibă un om staţionat la birou. Laray răspundea la telefoane, transmitea mesajele şi făcea o bună parte din munca de birou. Pentru cele mai multe dintre sarcini se putea folosi doar de un singur braţ. Acest lucru le dădu libertatea celorlalţi doi bărbaţi să patruleze şi să facă investigaţii. Henry se asigură că Laray are suficient timp pentru terapia necesară refacerii braţului. În fiecare zi mulţumeau lui Dumnezeu pentru faptul că tânărul supravieţuise. Pentru Henry, aceasta era o reconfirmare a puterii rugăciunii unei mame.

CAPITOLUL 20

Christine îşi aranjă părul şi se mai privi o dată în oglindă. Chipul reflectat în luciul acesteia nu zâmbea. Părea încordat. Tensionat.

Am avut atât de multe lucruri la care să mă gândesc, îşi spuse. *Planurile de nuntă mă fac să mă simt tensionată şi iritată*.

Probabil că şi Boyd observase asta. Când se oprise la pensiune, seara trecută, o acuzase de faptul că este prea rigidă şi demodată. „*Prea înţepenită pentru a te lega la şireturi*”, spusese. O întristase remarca, însă încercase să nu arate lucrul acesta.

Încă o presa să se mute în reşedinţa familiei Kingsley. Christine continua să se agaţe cu încăpăţânare

de dreptul ei de a urma glasul conştiinţei. Asta făcea ca relaţia să fie una tensionată, iar Christine se simţea tulburată. Undeva, ascunsă în cotloanele minţii ei, se afla o temere constantă ce o avertiza să păşească cu precauţie. Însă întotdeauna se grăbea s-o dea la o parte. Lucrurile se vor îmbunătăţi considerabil după ce se vor căsători.

Boyd hotărâse că vor continua să locuiască cu tatăl său. Christine era dezamăgită, însă ştia că o asemenea hotărâre era de bun simţ.

— N-are rost să locuim într-un apartament anost. În plus, tatăl meu este un om cu care te poţi înţelege.

Era adevărat. Domnul Kingsley îi făcea viaţa uşoară fiului său. Nu-i cerea nimic şi nu impunea reguli. Christine nu credea că se va schimba ceva în privinţa vreunuia dintre ei. Totuşi îşi dorise să aibă propria locuinţă odată căsătoriţi.

Seara trecută vorbise cu mama ei la telefon. Rochia de nuntă era gata şi nu mai trebuia acum decât să fie adusă în oraş.

Îşi pudră uşor nasul şi-şi aranjă din nou părul. Se simţea agitată şi nu ştia din ce motiv. Urmau să se ducă acasă la Boyd pentru a face invitaţiile.

Privi la ceas. Boyd urma să sosească din clipă în clipă şi lui nu-i plăcea să aştepte. Apucă un jerseu de pe un scaun aflat lângă uşă şi ieşi în grabă din încăpere.

Era pe trotuar când sosi el. O salută printr-o fluturare a mâinii şi se aplecă pentru a-i deschide portiera.

— Ţi-ai exersat scrisul de mână? o întrebă cu un zâmbet larg.

Christine îi întoarse zâmbetul şi se strecură pe banchetă, lângă el.

— Tata are o listă lungă cât o coadă de mătură, continuă el. Cred că-i cunoaşte pe toţi cei din oraş.

— Vai de mine! spuse Christine râzând. Cred că ne mai trebuie cerneală.

— Nici lista mea nu este foarte scurtă, continuă el. Cum e a ta?

— A mea nu e lungă deloc. Cei mai mulţi dintre prietenii mei sunt în Nord, în satele indiene.

— Ei bine, nu-i vom putea invita, nu-i aşa?

Nu atât cuvintele cât felul în care fuseseră rostite atrase atenţia Christinei. Pentru ce n-ar fi putut să-i invite? Ce voia să spună?

— La o adică, răspunse ea, ridicând uşor bărbia, am putea… Însă n-aş vrea să le cer să facă un drum atât de lung şi greu.

Observă cum Boyd se întunecă la faţă. Însă apoi păru să înlăture gândurile sumbre.

— Vin de la florărie, spuse el cu entuziasm în glas. Am vrut să mă asigur că au suficienţi trandafiri roşii. Roşu sângeriu, i-am spus. Aranjamente mari în coşuri albe. Toate aşezate în faţă. Şi flori potrivite pentru toate buchetele şi butonierele.

Christine se simţi cuprinsă de tristeţe. Ea îşi dorise un braţ plin de margarete şi flori albastre de nu-mă-uita.

— Încă nici n-am trimis invitaţiile, îi reaminti.

— Şi ce vrei să spui cu asta? întrebă el oarecum iritat.

Christine ridică din umeri.

— Nimic. Doar m-am gândit că… Nici măcar n-am discutat despre flori… Sau despre altceva. Mi se pare cam devreme…

— Dacă vrei să obţii ceea ce-ţi doreşti, trebuie să faci comanda din timp.

— N-aş fi vrut trandafiri roşii, îndrăzni ea să spună.

— Dar ce-ai fi vrut?

Tonul lui nu era deloc amabil.

— Margarete.

— Margarete? Sunt ieftine.

— Sunt drăguţe, răspunse ea.

— Ar face ca toată nunta să pară ieftină. Nu vreau să stau acolo în faţa unui morman de margarete. La fel de bine poţi folosi păpădii.

Nu mai spuse nimic. Va avea trandafiri roşii. Era sigură că vor fi frumoşi. Însă trandafirii nu-i aminteau de poieni largi, de păsări cântătoare şi de glasuri vesele. Nu-i aminteau de Nord. Fărâma ei de moştenire pe care urma s-o poarte cu ea în această nouă viaţă.

— Am ales, împreună cu tata, hotelul la care va fi recepţia. Avem întâlnire sâmbătă, ca să discutăm despre… Ce? Ce e cu privirea asta? întrebă el.

— Credeam că părinţii miresei…

— În mod normal, da. Dar i-am cunoscut pe ai tăi – tatăl tău este ofiţer în poliţie şi toate celelalte – şi niciodată nu şi-ar permite ceea ce ne dorim noi.

Atunci poate că ar trebui să schimbi ceea ce-ţi doreşti, ar fi vrut Christine să spună, însă îşi muşcă limba. Deja reuşise să-l irite.

— Vino aici, spuse el, şi bătu cu mâna locul de lângă el. De ce stai atât de departe?

Fără un cuvânt, ea se apropie de el.

— Ştii, spuse el luându-i mâna şi strângând-o uşor. Abia aştept. Nu doar ziua nunţii. Abia aştept să te am pe tine. Ca soţie.

Christine simţi dezamăgirea şi frustrarea risipindu-i-se ca fumul. Era un bărbat tandru. Va fi atât de uşurată când toate tensiunile datorate pregătirii pentru nuntă vor dispărea.

Trase adânc aer în piept şi încercă să se liniştească. *Dacă îl face fericit*, *n-are decât să se ocupe de toate aranjamentele*. *La urma urmelor*, *este şi nunta lui*.

Când coborî din maşină, se simţi mai uşurată. Era gata acum să se ocupe de invitaţiile de nuntă. Până şi de acea listă „lungă cât o coadă de mătură”.

— Poţi scrie la masa din bucătărie, spuse Boyd în

timp ce o invită înăuntru. Dacă ai vreo întrebare, strigă. Eu şi tata suntem în camera de lucru.

Aşa urmau să stea lucrurile, deci. Foarte bine. Oricum, se descurca mai bine singură.

Din când în când Boyd intra în bucătărie pentru un pahar de suc rece sau ceva de ronţăit. De fiecare dată se oprea şi-şi petrecea braţul în jurul ei sau se juca cu părul ei. O dată chiar o sărută pe frunte.

— Cum merge?

— Trebuie să mă opresc aici. Tocmai voiam să fac ordine. Trebuie să ajung la…

El păru furios, însă nu spuse nimic.

Parcurseră drumul până la pensiune în tăcere. Când ajunseră, el o trase aproape, însă gestul nu-i era deloc unul tandru.

— După ce ne căsătorim mă aştept să am parte de compania ta toată seara, spuse el.

— După ce ne căsătorim, aşa o să fie, spuse Christine, înduioşată de cuvintele lui.

— M-am săturat să te las aici şi să mă întorc singur. Prietenii mei încep să mă vadă ca pe o acriturâ. Nu sunt nici burlac, nici însurat. Seara trecută…

Se opri, iar Christine îşi schimbă poziţia pentru a-i putea privi chipul.

— Ce s-a întâmplat seara trecută?

— Nimic.

Păru să se răzgândească.

— Da… Poate că ar trebui să ştii. Cu toţii îmi spun că sunt nebun. Nebun să-mi leg viaţa de cineva care nici măcar nu ştie să se distreze. Cineva care crede că serviciul de duminică, de la biserică, este cea mai bună parte a săptămânii. Râd de mine când le spun că asta o să se schimbe.

Christine se trase deoparte.

— N-o să se schimbe. Ce anume te face să crezi că va

fi aşa?

— Te rog, Christine, spuse el silind-o să-şi aşeze capul pe umărul lui. Nu-mi forţa mâna.

— Nu… Te rog… Trebuie să discutăm asta. Este important.

Se folosi de toată puterea pe care o avea pentru a se trage înapoi, lăsând un mic spaţiu între ei.

— Ce e de discutat?

Glasul lui era aspru.

— Ei bine, în primul rând… N-am ştiut că… N-ai spus că încă te mai întâlneşti cu prietenii tăi la petreceri.

— Ce credeai că fac la ora nouă seara? Merg acasă, la culcare?

Rânjetul lui batjocoritor o străpunse ca un pumnal în inimă.

— Poate nu la culcare… Dar cel puţin acasă, spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât se poate de natural.

— Să stau şi să mă zgâiesc la pereţi?

Din nou pufni dispreţuitor.

Christine se simţi îndurerată şi înşelată, iar aceste sentimente aproape că o copleşiră. Abia reuşi să vorbească, însă se forţă să continue.

— Iar biserica mea…

Îşi înghiţi lacrimile.

— Biserica mea va fi întotdeauna importantă pentru mine. Nu intenţionez să renunţ la ea după căsătorie. Sperasem… M-am rugat zilnic… Să ajungi să-mi împărtăşeşti credinţa. Nu… Nu a mea… Să ai propria ta credinţă. Să simţi… Să înţelegi cum…

— Nu-ţi voi îngădui să-mi vâri pe gât chestiile astea religioase. Credeam că m-am făcut înţeles.

Lacrimile i se prelinseră pe obraji, neîngrădite.

— Trebuie să plec, şopti ea şi întinse mâna spre portieră.

— Ne vedem mâine, strigă el după ea. Trebuie să terminăm invitaţiile acelea.

Ea nu răspunse. Nici măcar nu se întoarse spre el.

Plânse cea mai mare parte din noapte. În orele dimineţii se strecură din pat şi-şi vărsă suferinţa în rugăciune.

Ştia ce are de făcut, însă asta nu-i făcea cu nimic mai uşoară sarcina. Dacă era sinceră cu sine, trebuia să recunoască ceea ce ştiuse de la început. „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi”, răsunase porunca în inima ei. Cum crezuse că se putea împotrivi unei porunci atât de clare, pe care o ştiuse încă de la început, fără a ajunge să plătească pentru asta? Cum de pretinsese că se află în căutarea voii lui Dumnezeu, când ştia deja care este aceasta? De ce se rugase pentru călăuzirea Lui, pentru ca apoi să-şi astupe urechile la glasul ce dorea să-i arate calea? Fusese nesăbuită. Atât de nesăbuită. Iar acum se simţea doborâtă de durere, de tristeţe, de pocăinţă. Nu putea desface ceea ce făcuse, însă putea preveni alte greşeli.

— Doamne, Te rog, iartă-mă, se rugă ea cu lacrimi. Ajută-mă să fac ceea ce trebuie să fac…

Dimineaţă, ochii îi erau roşii şi umflaţi. Cu greu ar fi putut ascunde de ochii lumii noaptea înlăcrimată. Îşi stropi faţa cu apă rece şi folosi puţin fard. N-o ajută mult, însă asta era tot ce putea face. Poate că oamenii vor crede că era doar răcită. Spera să fie aşa.

Reuşi să facă faţă zilei. Se târî în camera ei şi-şi schimbă hainele. Boyd urma să vină după ea. Însă seara asta nu va pleca nicăieri. N-avea puterea de a-şi duce la îndeplinire hotărârea dacă Boyd urma să-i şoptească la ureche promisiuni dulci.

Lacrimile o podidiră din nou în timp ce privi inelul frumos pe care apoi şi-l scoase de pe deget şi-l strecură în cutiuţa neagră, de catifea. Scoase din sertarul măsuţei de

toaletă o brăţară încântătoare şi o aşează lângă inel. Se bucură că Boyd îi dăruise mai mult flori decât altceva. Nu era nevoită astfel să-i înapoieze prea multe lucruri.

Când Boyd sosi, era pregătită. El deschise portiera, însă ea nu urcă în maşină.

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse ea cu glas tremurat, serios, stând pe trotuar.

— Urcă. Vom vorbi.

— Nu., nu, nu vreau… Vrei să ieşi din maşină? Te rog. Să ne plimbăm. Până la parc.

— Ce-i asta? spuse Boyd fără să se urnească din loc.

— Te rog, spuse ea din nou. M-am gândit mult noaptea trecută. M-am rugat.

— O, iar. Uite ce e… Sunt gata să uit tot ce s-a întâmplat.

— Eu nu. Adică… Nu pot.

El blestemă.

— N-am ştiut că te deranjează atât dacă îţi spun că încă mă mai întâlnesc cu vechea gaşcă. Te aştepţi să fiu ca un călugăr doar…

— Nu e asta.

— Atunci ce…? înţeleg. E chestia asta cu religia, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Da, e treaba cu religia.

El ezită, apoi ridică din umeri.

— Bine… Ţine-te de religia ta. Te vei sătura de ea. Nu-mi pasă.

— Nu mă voi sătura de ea. Niciodată. Trebuie să ştii asta.

El se mută pe banchetă, apropiindu-se de portiera dinspre ea. Ea rămase în picioare înaintea lui, lacrimi prelingându-i-se pe obraji.

— N-am vrut să se întâmple aşa. Să spun asta aici.

— Atunci urcă.

Blestemă din nou.

— Ne faci să părem nişte proşti, amândoi.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să termini de scris invitaţiile, nu să stai aici, pe trotuar…

— Nu voi termina invitaţiile. Asta încerc să-ţi spun.

— Atunci cine crezi că…?

— Nu mă pot căsători cu tine, Boyd.

Odată rostite cuvintele, simţi cum o stare de calm îi inundă întreaga fiinţă. Lacrimile se opriră, deşi obrajii încă îi mai erau umezi.

— Despre ce vorbeşti?

Nu părea să fi înţeles cuvintele ei.

— Nu pot. Îmi pare rău.

— Ai inelul meu…

Ea întinse mâna în care ţinea cutiuţa neagră de catifea.

— Aici e inelul tău. Îmi pare rău…

Fu cu totul nepregătită pentru mâna ce se întinse fulgerător şi o apucă de păr, ridicându-i capul cu faţa în sus.

— Îţi vei pune inelul înapoi pe deget în clipa asta, şuieră el. Crezi că mă poţi face de râsul…

Christine icni, apoi îşi muşcă limba. Se răsuci rapid, eliberându-se din strânsoare şi îndepărtându-se de el. Privi la brăţara pe care o ţinea, o aruncă pe portiera deschisă, apoi se întoarse şi alergă spre pensiune. O înspăimânta faptul că putea s-o urmărească, însă auzi doar scârţâitul cauciucurilor maşinii în timp ce Boyd se îndepărta cu viteză.

Plânse încă o noapte. Îi fusese mai greu decât îşi închipuise, îl iubea… Într-un mod ciudat. În ciuda tuturor lucrurilor, el era atât de… De curtenitor, de dulce, atunci când dorea să fie. Atât de generos în complimente şi daruri. O făcuse să se simtă specială. Iubită. Dorită. Şi

îndrăznise să creadă că relaţia cu ea îi prinsese bine. Că în cele din urmă el va scăpa de acele dispoziţii sumbre, că va umple golurile din viaţa lui, că-i va arăta importanţa lui Dumnezeu în viaţa lui şi, dând dovadă de dragoste răbdătoare, îl va atrage la credinţă.

Cum se făcea că lucrurile luaseră o întorsătură atât de neaşteptată? Exista un singur răspuns. Nu ascultase… Şi nu împlinise.

***

Următoarea dimineaţă se pregăti de lucru, întunecată şi tristă. Lipsa inelului de pe deget îi amintea în mod constant de golul pe care-l avea în inimă. Când intră în birou, văzu pe masa ei cel mai mare buchet de flori pe care-l văzuse vreodată – trandafiri de un roşu aprins. Preferatele lui Boyd. Pe bileţelul ce însoţea buchetul scria, *Te iubesc, Christine. Boyd.*

O clipă, se simţi cuprinsă de remuşcări pentru ceea ce făcuse. El era atât de tandru. Îi spunea că o iubeşte când ea fusese cea care rupsese logodna. Era atât de atent. Cum putea să nu-i ierte ieşirea furtunoasă?

Într-o clipă însă, se simţi invadată de o furie aprinsă. Boyd nu proceda corect. Presupunea, cu aroganţă, că putea avea tot ceea ce-şi dorea în viaţă, în condiţiile lui.

Din fericire, nimeni nu sosise încă, aşa că scoase biletul din buchet, îl aruncă în coşul de gunoi şi duse buchetul pe măsuţa din recepţie aflată lângă perete. Nu dorea să le adulmece parfumul; nu dorea să se uite la ei. Nu va pretinde că sunt ai ei.

Se aşeză la maşina de scris şi începu să lucreze cu furie. Pe măsură ce orele se scurseră, sentimentele ei se mai liniştiră, iar la sfârşitul zilei de lucru reuşi să gândească mai raţional, însă nu şi mai puţin hotărâtă să pună capăt acestei relaţii.

Christine se afla în camera ei la ora când, în mod normal, Boyd îşi făcea apariţia ca s-o ia. Doamna Green

bătu la uşa ei şi-i spuse că o aştepta afară. Pentru a evita o scenă, coborî să-l întâlnească. Îşi simţi trupul încordându-se când îl zări, însă el era atât de calm, atât de blând în maniere şi atât de chipeş, încât se sili să fie politicoasă.

— Am… Am venit după tine, Christine. Trebuie să vorbim.

Tonul îi era plin de afecţiune pentru ea. De remuşcare, însă ea se dădu cu un pas înapoi şi clătină din cap.

— Te rog, dragostea mea… Trebuie să rezolvăm treaba asta. Oricare ar fi… Problema ta, o putem rezolva.

Problema ei. O ajuta să-şi rezolve problema. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu va merge, spuse ea cu atâta fermitate cât îi îngăduia nodul din gât. Ar fi trebuit să ştim că nu va merge. Suntem… Prea diferiţi. Avem valori diferite. Avem visuri diferite. Îmi pare rău. Nu va merge.

Văzu din nou un fulger de furie în ochii lui. Mai făcu un pas înapoi. Proastele dispoziţii ale acestui tânăr o înspăimântau, încercase să închidă ochii la adevăr, să refuze să-l recunoască… Însă ştiuse dintotdeauna faptul că acea furie adânc înrădăcinată ameninţa să erupă în orice moment.

— Te rog, spuse ea, ridicând o mână cu palma în afară, nu mă mai căuta. Nu mai avem ce să ne spunem.

Închise uşa, trase zăvorul şi se rezemă de ea, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Va trebui să le telefoneze părinţilor. Ce vor crede despre ea? *Dar ştiu că ei mă iubesc*, fu următorul ei gând. Nu va mai avea nevoie de rochia de nuntă…

***

Fu chemată în biroul domnului Kingsley. Se aşeză în scaunul ei obişnuit, cu inima bătându-i şi gata să-i sară din piept.

— Acesta este un subiect destul de delicat pentru

mine, începu el după ce-şi drese glasul. Unui tată nu-i face plăcere să fie implicat în… În aceste chestiuni. Boyd îmi spune că aţi… Aţi avut o mică neînţelegere.

Christine n-ar fi descris situaţia în felul acesta, însă nu spuse nimic.

— Acum… Orice ar fi… Sunt sigur că veţi găsi o soluţie…

Se opri când o văzu clătinând din cap.

— Trebuie să trimitem prin poştă toate acele invitaţii de nuntă…

La fel ca fiul său, domnul Kingsley nu asculta.

— Domnule Kingsley, nu va fi nicio nuntă, spuse ea încet, dar ferm.

— Christine, toate miresele au emoţii. Este natural. Te vei simţi…

— Nu, spuse ea, ridicându-se. Nu. Acestea nu simt simple emoţii ale unei mirese. A fost greşit… Foarte greşit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Noi… Noi doar… N-ar fi mers.

Bărbatul îşi încreţi fruntea şi miji ochii. O clipă îi aminti de fiul lui.

— Vrei să spui că nici măcar nu vrei să iei în considerare o împăcare? Că nu-i vei oferi fiului meu posibilitatea de a asculta şi ce are el de spus? Inima îi e frântă… Sărmanul băiat. Nici măcar n-a ieşit noaptea trecută. Este dărâmat şi tu nici măcar nu vrei să discuţi treburile astea cu el.

— Îmi pare rău. Nu pot.

El se ridică de pe scaun.

— Şi mie îmi pare rău, spuse, privind-o cu o expresie ameninţătoare. N-am ştiut că eşti atât de încăpăţânată. Atât de… De nesăbuită. Boyd ţi-ar fi putut oferi totul. Totul.

Nu… N*u totul*, răspunse inima Christinei. *Nu totul. Dorea să mă lipsească de respectul de sine. De pacea*

minţii. De credinţă. Aş fi trăit în frică. În dependenţă…

— Comunică domnişoarei Stout să-ţi pregătească ultima plată, spuse bărbatul pe un ton aspru.

— Vreţi să spuneţi că…

O privi. Furia părea să i se fi risipit, lăsând în urmă un bătrân obosit, secătuit.

— Ar fi stânjenitor pentru fiecare dintre noi dacă ai rămâne.

CAPITOLUL 21

Henry nu dădu mare atenţie ţârâitului telefonului. Laray, cu braţul stâng încă legat cu o faşă, răspunse.

— Poliţia. Cu ce vă pot ajuta?

Laray era convins că, dacă omul de la capătul firului avea o urgenţă, pierdea prea mult timp rostind denumirea întreagă a forţei de poliţie.

— Da. Da. Da, doamnă. Este pentru tine, sergent, spuse Laray, acoperind receptorul.

Henry se ridică de la birou şi se îndreptă spre telefonul prins în perete.

Ce mai e acum?

Atenţia îi fu captată de vocea tulburată a unei femei. Ascultă câteva clipe, fără a înţelege nimic din ce spunea femeia.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Va trebui să respiraţi adânc şi să repetaţi. N-am reuşit să…

Auzi un hohot de plâns; apoi femeia trase aer în piept.

— Este Danny. A… A dispărut.

Mama lui Danny este la telefon, îi trecu prin minte şi fiecare muşchi din trup i se încordă.

— Cum adică… A dispărut?

— Nu… Nu mai este.

— Vin imediat. A fost raportată dispariţia unui copil, spuse el apoi celor doi colegi care-l priveau. Sunt sigur că o să apară undeva, prin curţile vecinilor sau la locul de joacă. Mama lui este… Este foarte supărată. Nădăjduiesc să nu fie ceva serios. Mă duc să văd.

În tot acest timp, stomacul i se strânse de frică.

— A fost Sam, nu-i aşa? întrebă Laray uimit.

Henry încuviinţă, îndreptându-se deja spre uşă.

— Ce a spus?

— N-a spus prea multe. E speriată rău, zise el în timp ce punea mâna pe clanţă.

— Vrei să adunăm câţiva oameni şi să pornim în căutarea lui?

— Încă nu. Vreau mai întâi să aflu mai multe. Nu cred că s-a dus prea departe.

— Dacă ai nevoie de oameni ca să-l căutăm… Spuse Roger, însă Henry trânti uşa în urma lui şi se îndreptă în fugă spre maşină.

Henry o găsi plimbându-se agitată pe veranda casei, cu mâinile atât de încleştate una în cealaltă, încât încheieturile i se albiseră. Lacrimile i se prelingeau pe obraji în timp ce se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Trebuie să-l găsim, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

El o apucă de umeri şi o întoarse cu blândeţe spre casă.

— O să-l găsim.

— Dar…

Ea arătă cu mâna spre maşină, ca şi când ar fi vrut să-l înştiinţeze că se aştepta să urce grabnic în maşină şi să pornească în căutare.

— Mai întâi trebuie să aflu câteva informaţii, ca să ştim unde să-l căutăm.

— Dacă aş fi ştiut unde să-l caut, crezi că aş fi stat aici? izbucni ea.

El nu răspunse, ci continuă s-o împingă uşurel spre verandă.

Îi arătă scaunul din nuiele, iar ea înţelese şi se aşeză, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu palmele. El scoase carneţelul de notiţe şi un ciot de creion. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ele, ci pentru că era posibil ca astfel s-o ajute să se liniştească atât cât să poată gândi mai limpede.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Azi dimineaţă… Când l-am dus la doamna Crane.

— N-a spus nimic… Despre planuri… Nimic de felul acesta?

— Nu.

— Când ai aflat că nu mai era la doamna Crane?

— Femeia era programată la un consult în oraş. Ştiam asta. Am aranjat cu ea să-l lase la părinţii mei când urma să plece.

— Aşadar, Danny a ajuns la părinţii tăi?

— Da. Cam în jurul orei unsprezece.

— Unde era? în casă? în curte?

— Nu ştiu.

— Ai vorbit cu părinţii tăi?

Era clar că întrebările acestea o făceau nerăbdătoare. Iar el ştia că nu mai putea suporta multe.

— Sigur că am vorbit cu ei. Mama mi-a telefonat în clipa în care nu l-a mai găsit pe Danny.

— Şi când a fost asta?

— Când a ieşit ca să-l cheme la masa de prânz. Dispăruse. Nu era în curte… Sau pe stradă. Niciodată n-a făcut aşa ceva. Niciodată.

— A spus Danny ceva…?

— Uite ce e… Trebuie să-l găsim. Poate că cineva l-a luat. Poate că omul acela ciudat s-a întors…

— Se află după gratii, acolo unde îi este locul.

Henry nu intenţionase să facă de cunoscut această informaţie, însă trebuia să-i liniştească temerile. Femeia

păru uşurată.

— Atunci ce…?

— Poate că s-a dus să viziteze un copil din vecini.

— Danny nu face asta. Nu pleacă fără să-şi ceară voie.

Plângea din nou.

— Poate că s-a întors deja la părinţii tăi.

— Nu… Vecina este acolo. A spus că îmi telefonează dacă se întoarce.

— Unde sunt ai tăi?

— Au pornit să-l caute.

Henry se gândi la domnul Martin şi la piciorul bolnav. Ar fi fost gata să se târască din casă în casă pentru a-şi găsi nepotul.

Se ridică şi-şi vârî în buzunar carneţelul şi creionul.

— Să mergem.

Femeia fu cât se poate de bucuroasă s-o pornească spre maşină. Străbătură străzile cu maşina, iar Henry îi încredinţă sarcina de a cerceta zona din partea ei.

— Uită-te după Danny sau după alţi copii. S-ar putea ca ei să ştie unde este. Iar dacă-ţi vezi mama sau tatăl, aş vrea să vorbesc cu ei.

Abia pe a treia stradă pe care intrară, văzură un grup de copii într-o curte, iar femeia îi atrase atenţia.

— Este acolo cineva. Tony Ambruce. Este unul dintre prietenii de joacă ai lui Danny.

Henry opri maşina şi ieşi.

— Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Se apropie de micul grup, privindu-i pe copii cât se poate de prieteneşte.

— Bună, copii. L-aţi văzut cumva pe Danny?

Câteva capete se mişcară dintr-o parte în cealaltă, dând un răspuns negativ. Printre aceştia se afla şi Tony Ambruce. Henry fu cuprins de dezamăgire.

O fetiţă care şedea pe treptele verandei ţinând în

braţe o păpuşă, spuse:

— Eu l-am văzut.

Ţinându-şi răsuflarea, Henry se îndreptă spre ea. Nu era de dorit s-o sperie şi să nu mai primească niciun răspuns.

— L-ai văzut? Astăzi?

Ea încuviinţă.

— Unde?

Fetiţa privi în pământ, sfioasă. Henry se temu că nu-i va răspunde. În cele din urmă, după ce aranjă păturica păpuşii, fetiţa îşi ridică privirea.

— Acolo, spuse ea, arătând cu capul. Pe trotuar.

— Ce făcea?

Ea ridică din umerii mici şi se uită din nou în sus.

— Nimic. Mergea. Încolo.

Arătă direcţia.

— Ţi-a spus unde merge?

— Nu.

— Mulţumesc, scumpo, spuse Henry, descurajat.

Cele câteva comentarii nu-i fuseseră de prea mare ajutor.

Ea îşi ridică din nou privirea.

— Sunt Janey.

— Mulţumesc, Janey.

Dădu să plece.

— Da’ eu ştiu unde mergea, spuse ea în urma lui.

El se răsuci. Oare fetiţa îşi dorea doar să aibă o conversaţie sau chiar avea informaţia?

— Unde mergea?

— La pescuit.

— La pescuit?

Ea încuviinţă viguros, jucându-se cu nasturele de la rochiţa păpuşii.

— De unde ştii?

— Aşa… Pentru că avea o undiţă.

— Eşti sigură?

— Îhî. Am văzut.

O *undiţă*. Gândurile i se învolburau în minte. Dacă era adevărat, dacă Danny hotărâse să meargă singur la pescuit… Apele râului erau umflate din cauza topirii zăpezilor de pe înălţimi. Nu era un loc propice pentru un băiat singur, de cinci ani.

Se întoarse la maşină cu un aer sumbru. Trebuia s-o ducă pe Sam acasă la părinţi şi să organizeze o echipă de oameni care să pornească în căutarea lui. Însă cum? Şi nu avea o clipă de pierdut.

— Cred că e mai bine să ne oprim acasă la părinţii tăi şi să vedem dacă nu a apărut acolo.

Nădăjduia că vocea nu-i trăda îngrijorarea.

— Ce-au spus copiii?

— Niciunul dintre băieţi nu l-a văzut.

Conduse maşina mai repede decât ar fi trebuit. Când opri în faţa casei părinţilor ei, se rugă ca micuţul să fi apărut între timp. Se mai rugă să nu întâmpine nimic care să-l întârzie. Fiecare minut…

Tatăl ei era pe veranda din faţă, masându-şi genunchiul. Henry se întoarse spre tânăra femeie aflată lângă el.

— Îmi poţi aduce ceva de băut, te rog? Mi-e teribil de sete, îi spuse, nădăjduind să aibă o scurtă discuţie cu bărbatul.

Ea îl privi surprinsă, însă făcu ce fusese rugată. Henry începu conversaţia de îndată ce uşa se închise în urma ei.

— Tocmai am vorbit cu o fetiţă care mi-a spus că l-a văzut pe Danny pe trotuar, cu o undiţă în mână.

Observă cum chipul omului se albeşte. Mai era ceva, probabil.

— A intrat în casă pe la unsprezece jumate, spuse domnul Martin. Mi-a spus: „Bunicule, vreau să prind un

peşte”. Nu i-am dat prea multă atenţie. Doar am încuviinţat şi i-am spus că ar fi frumos. N-am ştiut că el voia să facă acel lucru *atunci*.

Sam se întoarse, având în mână un pahar. Tatăl ei îşi ţinea capul în mâini.

— Privi de la unul la altul, întinzându-i lui Henry paharul cu un gest mecanic.

— Ce…?

Henry speră că tatăl ei nu-i va spune ceva care să-i dea de bănuit.

Însă o făcu.

— Uită-te puţin pe veranda din spate, îi spuse fiicei sale. Vezi dacă undiţa mea este acolo.

Ea îl privi încurcată, însă plecă să verifice.

— Nu, nu este.

— A plecat la pescuit, gemu el.

— Ce vrei să spui?

Privirea îi devenise sălbatică.

— Mi-a luat undiţa şi a plecat la pescuit.

— Nu la râu, nu-i aşa?

Bătrânul încuviinţă.

Henry făcu un pas în faţă.

— Nu este cazul…

Ar fi vrut să spună că nu este cazul să se îngrijoreze, însă ştia că ar fi fost inutil.

— Stai aici cu părinţii tăi. Vă voi contacta de îndată ce-l vom găsi.

— Vin şi eu.

— Nu e nimic…

— Sunt *mama* lui.

— Te rog, lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta.

— Ce veţi face?

— Voi organiza o echipă care va porni în căutarea lui, apoi ne vom duce la râu.

— Vin şi eu.

Henry ştia că n-avea sens să încerce să o convingă. Încuviinţă printr-o aplecare a capului, iar femeia alergă spre maşină.

În câteva minute explică situaţia bărbaţilor care-l aşteptau în biroul poliţiei, apoi urcă din nou în maşină şi o întoarse în mijlocul străzii, lăsând în urmă o mică furtună de praf.

Nu vorbiră nimic între ei. Nu erau prea multe de spus.

Henry apăsă pedala acceleraţiei cât de mult îndrăzni, apoi opriră maşina şi porniră pe jos. Henry nu se aşteptă ca femeia să ţină pasul cu el, însă aceasta i-ar fi luat-o înainte dacă el nu s-ar fi străduit să păşească în ritmul ei.

Sunetul apei curgătoare ajunse la urechile lor înainte de a ajunge la râu. Apa se repezea la vale între malurile adânci, vijelioasă şi învolburată. Crengi uscate se rostogoleau, azvârlite de curenţi până când o cotitură sau nişte bolovani reuşea să le apuce şi să pună stăpânire pe ele.

În mod normal ar fi sugerat să se separe şi să pornească fiecare în direcţii diferite, însă nu putea face asta. Dacă femeia avea să-şi zărească fiul… Să încerce să-l salveze…?

— Cred că ar trebui să pornim în amonte, spuse el, rostind primele cuvinte de când părăsiseră oraşul.

Ea nu răspunse, ci doar se îndreptă în acea direcţie. Chipul îi era umbrit de o suferinţă sfâşietoare.

Înaintară greoi. De multe ori sălciile crescute de-a lungul malurilor îi siliră să facă cale întoarsă, având crengile încâlcite. De fiecare dată Henry revenea pe mal cât mai grabnic cu putinţă pentru a-i cerceta urmele – marginea apei, bolovanii – căutând fărâme de culoare ce nu aparţineau acelui loc. Dacă ar fi fost cu alte persoane, le-ar fi sfătuit să fie atente la orice ar fi semănat cu un obiect de îmbrăcăminte în apă sau în afara ei. Însă nu-i

putea spune asta femeii. Deja era mult prea afectată.

Din când în când femeia îi accepta sprijinul pe terenul abrupt. Însă nu se plânse, nici măcar atunci când îşi juli mâinile de stâncile ascuţite sau îşi sfâşie haina într-un capăt de sârmă ghimpată, aruncată la voia întâmplării.

Găsiră o bucată de pânză zdrenţuită. Ezitând, Henry o ridică, teribil de uşurat când femeia clătină din cap.

Alţii li se alăturară. Curând, malurile râului şi colinele din împrejurimi fură înţesate de oameni – crescători de animale şi fermieri, oameni de afaceri care nu se opriseră să-şi schimbe costumele, femei, unele dintre ele încă înfăşurate în şorţuri de bucătărie, altele purtându-şi pruncii în braţe, mai în vârstă, mai tinere, oricine era în putere să umble şi să glăsuiască, porniţi în căutarea băieţelului.

Soarele coborî dincolo de crestele unui pisc îndepărtat. Oamenii continuară să caute. Glasurile răsunau, ecoul lor fiind purtat înainte şi înapoi printre coline. „Danny, Danny”. Era o scenă sinistră. Ireală. Oamenii începură să şuşotească între ei, cu chipurile umbrite de teamă. Aceiaşi oameni care se rugaseră să-l găsească pe băieţel începură acum să se îndoiască. Dacă micuţul ar fi rătăcit încă pe potecile colinelor sau pe malurile apelor umflate, l-ar fi găsit până acum.

Se lăsa întunericul. Henry observă că ici-colo, oamenii se adunaseră în grupuri mici. În curând nu vor mai vedea nimic în jur.

Rogers se apropie de el. Îi făcu semn să se desprindă de mama lui Danny şi vorbi cu voce joasă.

— Oamenii se întreabă cât mai continuăm căutările. În seara asta nu mai putem vedea nimic., Va trebui să revenim de dimineaţă.

Henry ar fi vrut să-l contrazică, însă era de acord.

— Spune-le să plece. Roagă-i să ne contacteze de dimineaţă, în cazul în care vom avea din nou nevoie de

ajutor.

Însă el nu putea renunţa, nu era pregătit s-o facă. Ştia că fiecare centimetru fusese scormonit, în susul şi în josul râului, pe o distanţă de mai mulţi kilometri.

Nu spuse nimic, ci se îndreptă spre locul unde Sam asculta cuvintele unei femei din vecini. Aşteptă până când femeia mai în vârstă se îndepărtă, apoi făcu un pas mai aproape.

— Este prea întuneric pentru a mai continua. Ce-ar fi să te întorci acasă cu cineva? încearcă să dormi puţin. Noi…

Ce puteau să mai facă? Nu prea ştia. Nu putea face promisiuni ridicole.

— Ce vrei să faci? întrebă ea cu buze tremurânde.

El ezită. Nu voia să-i spună că plănuia să caute prin apă…

Şi-ar fi dorit să aibă un câine bun sau doi. Poate că n-ar strica să telefoneze pentru a i se aduce unul. Însă şi aşa, ştia că i-ar fi fost greu unui câine să adulmece urma. Zona fusese călcată cu piciorul de o mulţime de oameni.

— M-am gândit că n-ar strica să mai rămân şi să mai caut puţin… Când o să apară luna.

— Nădăjduiam să spui asta.

El ştia că ea nu avea intenţia să se întoarcă.

Începură că caute din nou, strigând şi poticnindu-se în întuneric. Norii grei împiedicară razele lunii să lumineze lumea din jurul lor.

În cele din urmă fură nevoiţi să se oprească. Se făcuse frig şi niciunul nu avea jachetă.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse el în cele din urmă. O să începem căutările la răsăritul soarelui.

Observă că ea începuse din nou să plângă. Nu se auzea niciun sunet, însă o vedea ştergându-şi obrajii în întuneric. Ar fi vrut s-o mângâie, însă nu ştia cum s-o facă. Întinse mâna şi o apucă de braţ.

— Ai grijă, sunt gropi aici.

Ea îi îngădui s-o călăuzească spre maşină fără să protesteze.

Intrară în maşină, la adăpost de frigul de afară. Henry porni motorul şi se îndreptă spre oraş.

— Vrei să te duc la părinţii tăi?

— Nu.

Atât. Doar „nu”.

— Poate că ai putea dormi mai bine dacă…

— N-o să dorm.

Ştia că nici el n-o să doarmă prea bine.

— Crezi că este vina mea, nu-i aşa? spuse ea, surprinzându-l.

— Vina ta? Cum aşa?

— Dacă l-aş fi lăsat să meargă cu băieţii… Dacă ţi-aş fi îngăduit…

— Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva, o întrerupse el. N-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Nu sunt atât de sigură.

Îşi îngropă faţa în mâini şi trupul îi fu zguduit de hohote de plâns. Henry nu ştia ce să facă, aşa că se concentra doar la condus.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, dar nu pot face faţă…

El rămase tăcut.

— Ai avut dreptate, continuă ea. Danny trebuie să înveţe unele lucruri… De la un bărbat.

Se opri şi trase adânc aer în piept.

— Are nevoie de un model. Ştiu asta. Dar îmi este atât de… Frică. Când… Când tatăl lui a murit, am hotărât că nu vreau să mai am parte niciodată de o asemenea durere. Niciodată. A fost prea dureros. Eram plină de viaţă şi fericire şi într-o clipă…

Privi în gol pe fereastră, în întunericul de afară.

— A venit poliţia. În acea seară o parte din mine a

murit. Aş fi murit în întregime dacă… Dacă n-ar fi fost credinţa mea. Dumnezeu m-a ajutat să trec prin acea suferinţă. Şi mă agăţ de asta. Iar Danny… Danny mi-a dat un motiv ca să trăiesc.

Henry nu îndrăzni s-o apuce de mână. Nu îndrăzni să spună nimic. Trebuia să-i dea libertatea de a-şi deschide sufletul. Continuă să asculte.

— Am plecat din acel loc. Am venit aici… La o viaţă nouă. Părinţii mei se mutaseră aici, iar tata avea o afacere prosperă. Însă mâinile lui… Artrita… Nu mai putea munci. Aşa că am preluat eu afacerea. Ba chiar le-am îngăduit… Să-mi schimbe numele. La început a fost o glumă, însă curând toată lumea l-a acceptat. Inclusiv eu. Nu-mi păsa. Nu mai eram ceea ce fusesem înainte, aşa că am devenit Mica Sam sau Tânăra Sam, sau Lady Sam. Curând oamenii au ajuns să-mi spună Sam.

Se opri şi-şi suflă nasul.

— Nu acesta este numele meu adevărat.

Ştiu, ar fi vrut el să spună, însă nu rosti niciun cuvânt.

— Îmi pare rău, spuse ea deodată. N-am vrut…

— E bine să poţi vorbi despre asta, o încurajă el.

— Da… Tu ar trebui să ştii asta. Eşti ofiţer de poliţie, spuse ea oftând din nou.

— Nădăjduiesc să fiu mai mult decât atât, spuse el cu blândeţe. Nădăjduiesc că sunt un prieten.

Ea rămase pe gânduri o clipă.

— Faptul că mergem la aceeaşi biserică înseamnă ceva. Faptul că amândoi suntem credincioşi.

Păru să fi căpătat îndrăzneală rostind aceste cuvinte.

— Cred că din cauza asta am avut curaj să-ţi spun ce ţi-am spus. Nu pentru că eşti ofiţer de poliţie, ci pentru că eşti un tovarăş de credinţă.

— Asta înseamnă mult, într-adevăr, spuse el.

Ajunseră pe străzile oraşului. Luminile încă ardeau la

ferestrele multor cămine. Familiile erau abătute şi preocupate de lipsa unui băieţel, la fel ca şi mama lui.

— Eşti sigură că nu vrei să stai cu părinţii tăi?

— Sunt sigură. Dacă vine acasă… Va veni aici.

Henry o conduse la uşa din faţă a casei, întrebându-se ce ar trebui să spună, cum să spună. O privi ştergându-şi din nou obrajii.

Doamne, gemu inima lui, *dacă cineva va trebui să-i dea vestea că fiul ei nu mai este*, *Te rog*, *nu vreau să fiu eu acela*. Însă îşi schimbă de îndată rugăciunea. *Dacă aşa trebuie să fie*, *dă-mi putere*. *Ajut-o*…

— Eşti sigură că vei fi bine?

— Atât cât se poate în situaţia asta.

El încuviinţă.

Ea se îndreptă spre uşă. Henry dădu să plece, când lumina becului de pe stradă lumină ceva aflat pe unul dintre scaunele de răchită de pe verandă.

Se îndreptă precaut spre scaun şi se aplecă. Lumina căzu pe chipul unui băieţel micuţ şi foarte murdar, încovrigat pe scaun, ţinând lipită de trup o undiţă. Dormea profund. Henry se ridică, cu inima bătându-i ca un ciocan şi mintea plină de rugăciuni de mulţumire.

Femeia stătea cu spatele spre el, încercând să descuie uşa. El făcu un pas spre ea.

— Amber.

Ea îşi întoarse brusc capul la auzul numelui ei.

— Uite.

Femeia privi şi un strigăt icnit îi ieşi din gâtlej înainte de a-l putea înăbuşi, ducându-şi mâna la gură.

— Este bine. Doarme.

În clipa următoare femeia se afla în braţele lui, plângând, agăţându-se de cămaşa lui, cu capul îngropat la pieptul lui, toate sentimentele învolburate adunate în acea lungă zi revărsându-se într-un torent de lacrimi. El rămase liniştit, cu braţele petrecute în jurul ei.

CAPITOLUL 22

Nu plânse multă vreme. Era mult prea nerăbdătoare să vadă cu ochii ei care era starea lui Danny. Se desprinse de Henry şi se îndreptă spre copil.

— Danny. Danny şopti ea încetişor, cuprinzându-l cu braţele.

El se trezi şi o privi încurcat. Apoi păru să-şi amintească. Ea îl ridică, strângându-l atât de tare la piept încât micuţul se trase înapoi.

— Unde ai fost? întrebă el. Am fost îngrijorat.

Ea râse cu hohote. Henry se întrebă dacă nu cumva îşi va pierde controlul, însă femeia rosti pe un ton cât se poate de normal.

— *Tu* ai fost îngrijorat? Eu am fost aproape moartă de frică.

Băieţelul nu păru să-i înţeleagă îngrijorarea. Privi spre Henry.

— M-am dus la pescuit, spuse.

— De ce? De ce ai plecat fără să-ţi ceri voie? îl întrebă ea pe fiul ei.

— Mi-am cerut voie, spuse el simplu. L-am întrebat pe tata Sam. Ai spus că el e şeful meu când sunt acasă la el.

— Tata Sam n-a ştiut că tu doreai să pleci chiar atunci. Astăzi.

— Nu?

— Nu… Credea că vrei să mergi la pescuit… Cândva.

El păru că meditează la cele auzite.

— Oricum, n-am putut pescui, spuse el cu tristeţe, în cele din urmă. Apa e prea mare.

— Ei bine… Acum eşti aici… Bine şi sănătos. Haide. Să mergem la culcare.

— Pot să mănânc ceva mai întâi?

— Sigur. Haide, îţi pregătesc cereale şi pâine prăjită.

— Nu trebuie să-i duc mai întâi undiţa lui tata Sam?

— Nu. Undiţa lui tata Sam poate aştepta până mâine. Însă trebuie să-i telefonăm chiar acum, ca să-i spunem că eşti bine.

— Şi el s-a îngrijorat?

— Da. Întregul oraş. Am pornit cu toţii în căutarea ta, spuse ea strângându-l din nou la piept.

Vestea păru să-l surprindă.

Henry aştepta, asigurându-se că se vor descurca. Era pe punctul de a-şi lua rămas-bun când ea se întoarse spre el.

— Probabil că şi tu eşti flămând. Vrei să intri? Nu ştiu ce pot încropi în grabă, dar găsim noi ceva.

— Ce zici de nişte cereale? spuse el, zâmbind larg.

— Atunci, cereale să fie, răspunse ea cu un zâmbet strâmb.

Se întoarse şi se îndreptă spre intrare.

— Poţi să vii în bucătărie, spuse ea în timp ce intră în casă. Trebuie să-l hrănesc pe băieţelul ăsta, să-l spăl şi să-l pun la culcare.

Îl instală pe Danny pe un scaun, la masă, desprinzându-l pentru prima dată din braţele ei.

— Şezi acolo şi îţi pregătesc cerealele. Poate că sergentul Delaney este bun să pună nişte pâine în prăjitorul de pâine.

Se spălară pe rând la chiuveta din colţul bucătăriei, iar femeia Spălă mâinile şi faţa pătată de noroi a micuţului. Îi întinse lui Henry pâinea în timp ce ea puse cereale într-un castron galben, adăugând lapte. Se îndreptă apoi spre telefon, ca să-şi anunţe părinţii.

Henry se gândi că va începe din nou să plângă, însă ea reuşi să-şi păstreze calmul. Nu discutară mult, însă foarte animat.

Mirosul pâinii prăjite îi aminti lui Henry cât de flămând era. Trecuseră câteva ceasuri bune de când nu mai mâncase nimic.

În timp ce Danny mânca, femeia puse pe foc ibricul de cafea şi scoase slănină şi ouă.

Danny isprăvise cam jumătate din cerealele din castron, iar ochii i se închideau de somn.

— Nu cred că va rămâne treaz până la capăt, remarcă Henry, râzând încetişor. Cred că o să adoarmă cu capul în mâncare.

Ea râse. Un sunet atât de diferit, gândi el. Cu adevărat fericit. Relaxat.

— Ce-ar fi să-l duc eu? sugeră Henry. Arată-mi calea.

Copilul îşi aşează capul pe umărul lui Henry, petrecându-şi braţele mici pe după gâtul lui. Henry se împotrivi din răsputeri impulsului de a-i săruta căpşorul acoperit de păr ciufulit. Era un micuţ pe cinste.

Femeia nu-l mai îmbrăcă în pijamale, ci doar îi scoase încălţările şi şosetele prăfuite, acoperindu-l cu păturile.

— O să-l curăţ cum trebuie mâine.

Rămase lângă pat, pe chip oglindindu-i-se uimirea faptului că-şi recăpătase fiul. Îi atinse fruntea şi-i aranjă păturile încă odată.

Când se întoarseră în bucătărie, cafeaua fierbea.

— Pot folosi telefonul tău? întrebă Henry. Am doi colegi care vor fi tare bucuroşi să afle vestea cea bună.

În timp ce el telefonă, ea prăji slănina şi ouăle. Puse receptorul în furcă, iar stomacul lui începu să protesteze zgomotos: Avea sarcina de a pregăti mai multe felii de pâine prăjită.

Se aşezară la masă în bucătăria curată, decorată cu obiecte albastre şi albe, având în faţă bucatele simple. Henry avu impresia că niciodată nu se bucurase de im festin mai buia.

— Mă întreb cât timp a stat în scaunul acela în timp

ce noi căutam în întuneric pe malul râului, spuse ea dusă pe gânduri, cu ceaşca în mână. Ciudat, nu-i aşa?

— Da, fu el de acord. Viaţa poate fi destul de ciudată uneori. Ea rămase tăcută câteva minute. El realiză că gândurile-i erau foarte departe şi nu dorea să se amestece în ele.

— M-ai numit Amber, spuse ea în cele din urmă.

El simţi cum i se aprind obrajii.

— De unde ai ştiut cum mă cheamă? întrebă ea mirată.

Cum i-ar fi putut explica… Şi, în acelaşi timp, cum ar fi putut să n-o facă? Nu putea minţi.

Ea îşi aşeză jos ceaşca de cafea şi se uită la el liniştită, cu capul proptit în palmă.

— Tu ai fost… Nu-i aşa? Ofiţerul care a venit?

El încuviinţă.

— Şi ai ştiut cine sunt… În tot acest timp?

O altă aplecare a capului.

— N-ai spus nimic.

— N-am ştiut ce să spun.

Ea zâmbi, un zâmbet abia vizibil.

— Ce ironic. Întotdeauna mi-am spus că dacă o să-l întâlnesc vreodată pe acel ofiţer, o să-i transmit mulţumirile mele.

— Mulţumiri?

Henry era uimit.

— Pentru că a fost atât de amabil. Pentru că a încercat să ajute… Într-o situaţie teribilă. Pentru că nu m-a abandonat.

El nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

— Şi când te-am întâlnit, tot ce am putut face a fost să-ţi vorbesc tăios…

— Ei, nu chiar. Adică, poate, puţin… Dar cel puţin n-ai muşcat.

Mica lui glumă detensionă atmosfera.

Ea redeveni serioasă.

— Am apreciat. Din toată inima. Şi încă apreciez.

— Mulţumesc, spuse el simplu, însă ceva înăuntrul său vibră mai mult decât putea exprima.

Ea ridică din nou ceaşca şi o ţinu în faţa ei cu amândouă mâinile.

— Crezi că am putea… Am putea s-o luăm de la capăt?

— Mi-ar face plăcere.

El întinse mâna peste masă, cu palma în sus. Fără ezitare, ea îşi puse mâna în mâna lui. Degetele ei le cuprinseră pe ale lui. Nu-şi retrase de îndată mâna, aşa că Henry îşi aşeză cealaltă mână peste a ei.

— Ai un băieţel pe cinste, spuse el din toată inima.

Ochii ei sclipiră de lacrimi nevărsate, însă el ştiu că n-o să plângă din nou.

— Ştiu, spuse ea şoptit. Şi ştii ceva? Cred că i-ar plăcea să meargă în drumeţie.

— Şi mie mi-ar plăcea.

El zâmbi larg, iar ea îi răspunse printr-un zâmbet. Henry dădu drumul mâinii ei şi se ridică.

— Îţi sugerez să te odihneşti puţin. Sau poate te pot ajuta la spălatul vaselor.

— Nu le spăl. Nu în seara asta. Pentru nimic în lume. Sunt epuizată.

— În cazul ăsta, mai bine pornesc spre casă. Mulţumesc pentru cină. A fost cea mai bună masă de când mă ştiu.

— Erai pe jumătate mort de foame, spuse ea râzând. Ai fi mâncat până şi piure rece de cartofi.

Izbucniră amândoi în râs.

— Chiar dacă n-aş fi fost atât de flămând, tot cea mai bună masă ar fi fost, spuse el.

— Am avut ce sărbători, nu-i aşa?

El o privi în ochi şi încuviinţă. Ştia că înţelesese.

Ea îl conduse la uşă. Henry îşi luă pălăria de pe canapea şi-i ură noapte bună. Aşa cum stătea, în lumina palidă a lămpii, ţinând uşa deschisă şi încercând din nou să-şi exprime mulţumirea, Henry se întrebă cum ar fi fost s-o ţină la piept fără să o simtă că plânge. În inima sa îndrăzni să spere că nu va trece mult timp şi va afla răspunsul.

***

Câteva zile mai târziu se opri la frizerie în drum spre casă. Inima îi bătea în piept ca un ciocan. Oare interpretase greşit cuvintele ei? Când vorbise despre un nou început, oare nu avusese atunci de-a face doar cu o mamă epuizată sufleteşte care-şi exprima uşurarea? Ce însemna pentru ea „a o lua de la capăt”? Oare deschisese, într-adevăr, uşa spre prietenie – măcar puţin?

Urma să afle curând. Însă gândul în sine îl înspăimânta. Răspunsul ei la întrebarea lui va hotărî care urma să fie în viitor relaţia lor.

Spera din toată inima că nu mai erau clienţi în frizerie.

Un fermier din vecini tocmai ieşea din frizerie, vârându-şi chitanţa în buzunarul de la spatele pantalonului. Se salutară înclinând din cap, iar Henry păşi prin uşa pe care bărbatul o ţinu deschisă pentru el.

Femeia împăturea o manta, stând cu spatele la el. Henry îşi scoase pălăria, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Ea îşi ridică privirea, privindu-i chipul reflectat în oglindă, apoi se întoarse încet spre el, un zâmbet luminându-i buzele şi ochii.

— Bună dimineaţa. Ai deja nevoie de un tuns?

— Nu… De fapt, am trecut prin apropiere… Începu Henry, apoi se corectă. Nu, nici asta nu-i adevărat. Am făcut un ocol ca să ajung aici.

Zâmbetul ei se lărgi. Aşteptă ca el să continue.

— M-am întrebat… Sâmbătă am liber. M-am gândit că poate l-am putea duce pe Danny în acea drumeţie, la pescuit. La lac, nu la râu.

Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă, inima bătându-i cu atâta furie încât se temu că sunetul bătăilor va ajunge până la urechile ei.

— I-ar plăcea asta, spuse ea fără o clipă de ezitare.

— Dar ţie?

— Şi mie mi-ar plăcea.

Părea că vorbeşte sincer. Nu spusese că era încântată, însă privirea ei lăsă să se înţeleagă că nu era departe.

— O să pregătesc ceva de mâncare, continuă ea. La ce oră ar trebui să fim gata?

— La zece?

— Zece e perfect. Danny va fi absolut încântat.

Îi zâmbi din nou, iar zâmbetul ei îi făcu să tresalte inima deja suprasolicitată.

— Ne vedem atunci.

O salută, ducându-şi mâna la pălărie şi ieşi. Îi venea să chiuie de bucurie. Greu îi va fi să aştepte până sâmbătă.

***

Avură parte de un timp minunat. Danny era atât de entuziasmat încât în primii cinci kilometri ai drumeţiei nu se opri o clipă din vorbărie. Henry râse, amintindu-şi cum fusese el, ca băieţandru, în drum spre lac, înarmat cu o undiţă. Desigur, el fusese mult mai în vârstă decât Danny când avusese ocazia să pescuiască, însă entuziasmul nu era diferit.

Petrecură dimineaţa pe doc. Henry prinse câţiva peşti destul de mărişori, iar Danny reuşi să prindă unul mai mic. Până şi mama lui îşi încercă mâna. Henry trebuia să-i arate cum să ţină undiţa. Cum să urmărească pluta. Ea chiui de bucurie când primul peşte muşcă, însă îl pierdu înainte de a reuşi să-l aducă la mal.

Luară prânzul la umbră. Se făcuse cald şi se simţeau mulţumiţi şi somnoroşi. În timp ce ea adună resturile în coş, Henry se întinse pe spate, privind norii ce pluteau leneşi deasupra lor. Zâmbi când îl văzu pe Danny imitându-l – stând într-o rână, cu capul rezemat pe pumnu-i mititel.

— Norii sunt albi, spuse băieţelul dus pe gânduri.

— Sunt albi, fu de acord Henry.

— Câteodată sunt negri.

Henry se întoarse pentru a studia chipul băieţelului.

— Ştii ce anume face diferenţa?

— Nu, spuse el clătinând din cap.

— Soarele.

— Soarele?

— Da. Dacă norii sunt prea groşi pentru a lăsa soarele să treacă prin ei, noi avem parte de zile întunecate, înnorate. Uneori norii par a fi ameninţători şi hidoşi. Dacă soarele poate pătrunde prin ei, norii arată albi şi pufoşi. Frumoşi. Dacă i-am putea privi din partea cealaltă, de unde locuieşte soarele, întotdeauna i-am vedea albi ca lâna şi pufoşi.

— Vrei să spui… Din partea unde se află Dumnezeu?

— Din partea unde se află Dumnezeu, spuse Henry.

— Are un mod foarte diferit de a vedea lucrurile.

Henry era conştient că Amber încetase să strângă vasele. Oare se gândea şi ea la nori… La soare… Şi la Dumnezeu?

— Îmi plac mai mult cei albi, remarcă Danny.

— Cred că tuturor ne plac. Dar avem nevoie şi de cei întunecaţi. Ei aduc ploaia – care dă viaţă naturii şi o face să crească. Însă întotdeauna ne bucurăm când şi-au isprăvit treaba şi pleacă.

Danny se ridică şi-şi deschise braţele micuţe.

— Pentru că dacă n-am avea ploaie, n-am avea lacuri. Şi n-am putea merge la pescuit.

Henry întinse mâna şi-i ciufuli părul.

— Aşa este, bărbăţelul meu. Şi dacă vrem să prindem destui peşti pentru a-i împărţi cu bunicul Sam şi cu bunica, ar fi bine să ne întoarcem la treabă.

Nu fu nevoit să lanseze o a doua invitaţie.

***

Se văzură adesea după aceea. Henry nu se mai întreba dacă invitaţiile sale vor fi refuzate sau nu. Era întâmpinat cu un zâmbet ce nu doar îi atingea buzele – aşa cum se întâmpla în cazul clienţilor frizeriei –, ci îi lumina tot chipul. Iar Danny întotdeauna îi alerga în întâmpinare, prinzându-l de mână în timp ce tăifăsuia despre o nouă aventură sau îl ducea să vadă cu ochii lui o descoperire interesantă.

Într-o seară, cei doi şedeau pe veranda din faţa casei, după ce Danny fusese dus la culcare-Ascultau zgomotele serii, sorbind din căni pline cu cafea aburindă. Cele două scaune de răchită pe care le meşterise tatăl ei înainte de a se îmbolnăvi erau trase unul lângă celălalt. La distanţă de un braţ, remarcă Henry. Întinse braţul şi apucă mâna ce se odihnea pe braţul neted al fotoliului.

Ea ridică privirea, degetele ei strângându-se în jurul degetelor lui.

— E paşnic… Nu-i aşa?

El încuviinţă. Avusese acelaşi sentiment.

— Viaţa… Ţi se pare că devine… Puţin mai uşoară?

Glasul îi era blând.

Ea încuviinţă. Strânsoarea degetelor ei se întări.

Rămaseră în tăcere. El tânjea să-i afle gândurile, însă nu dorea să rupă tăcerea cu o întrebare.

În cele din urmă ea vorbi din nou.

— O vreme am crezut că soarele de deasupra acelor nori teribil de întunecaţi nu va mai străluci pentru mine niciodată. Însă era acolo… În tot acest timp. De partea lui Dumnezeu. Eu n-a trebuit decât să-l las să străpungă norii.

El îi strânse uşor degetele.

— Mă bucur că a făcut-o.

Câţiva greieri din apropiere îşi cântară cântecelul la unison. Undeva, în depărtare, un câine lătră, primind răspuns de la un altul.

— Eu… Eu voi face o scurtă călătorie, spuse Henry. Am pus deoparte câteva zile libere ca să pot participa la nunta surorii mele. Ei bine… Nu va mai avea loc nicio nuntă. Lucrurile n-au mers bine.

Rostise cuvintele cu o uşoară amărăciune. Încă suferea pentru Christine şi inima ei frântă.

— Voi pleca totuşi. În Athabasca. La părinţi.

— Va fi… Va fi bine pentru tine.

— Mă întrebam… Crezi că există vreo şansă ca tu şi Danny să veniţi cu mine?

Se întoarse spre ea. Lumina lămpii de pe stradă lumina chipul femeii, aurindu-i castaniul părului şi întunecându-i violetul ochilor.

— Eu… Eşti sigur?

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva.

— Mi-ar… Mi-ar face plăcere.

Lui Henry i se păru că vede ceva sclipind în colţul ochilor ei.

— Părinţii mei vor fi foarte bucuroşi să te întâlnească. Le-am povestit despre tine.

— Le-ai povestit?

— Da. Le-am povestit despre Amber. Nu despre Sam. Te superi? Henry crezu, pentru o clipă, că ea va începe să plângă. Însă n-o făcu. În schimb, îşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui.

— Mi-ar plăcea. Aş vrea din toată inima să fiu Amber… Din nou. El se aplecă şi o sărută uşor. Era o promisiune pe care ea o acceptă.

CAPITOLUL 23

Era târziu când, în cele din urmă, opriră în faţa binecunoscutei case din Athabasca. Becul din pridvor lumina aleea şi băncuţa din tinda de lemn. Luminile din casă se strecurau afară prin ferestrele acoperite cu perdele, presărând cu pete gălbui gazonul verde, proaspăt tuns. Henry se întorcea acasă. Însă de data aceasta pentru ceva diferit. Nu atât pentru aprobare, cât pentru binecuvântare. Ştia în inima lui că părinţii o vor iubi pe Amber şi pe micul ei fiu, însă dorea ca ei să poată împărtăşi cu el bucuria faptului că o redescoperise. Că fusese invitat prin privirile, zâmbetul şi mâna ei întinsă, să devină parte a vieţii ei. Asta făcea ca inima lui să cânte în timp ce opri motorul, zâmbindu-i şi încuviinţând printr-o mişcare a capului.

— Am ajuns.

Zâmbetul cu care ea îi răspunse păru puţin ezitant. El îi luă mâna şi o strânse încetişor.

— O să-ţi placă de ei – sunt sigur.

— Nu asta este ceea ce mă îngrijorează.

Înainte ca Henry să-i poată răspunde, uşa se deschise larg. O femeie stătea în prag, scăldată în lumina din spatele ei. Privi atent în noapte, cu mâinile împreunate în faţa ei, chipul fiindu-i încadrat de un nimb de păr.

— Este încântătoare, spuse Amber încetişor.

— Aşa este, răspunse tânărul. Chiar este.

Amber îşi schimbă poziţia.

— Aşteaptă.

Henry ieşi degrabă din maşină, deschise uşa lui Amber şi o călăuzi spre casă.

Elizabeth rămase locului, răbdătoare, cu o expresie de anticipare pe chip în timp ce-i privea apropiindu-se.

— Mămica, spuse Henry când ajunse la ea.

Rareori o numea „mămica”. Era o dezmierdare. O cuprinse cu braţele şi o ţinu aşa vreme îndelungată. Lacrimi sclipiră pe chipul femeii mai în vârstă. El îi sărută

fruntea, iar ea îi sărută obrajii proaspăt bărbieriţi înainte de a se desprinde din îmbrăţişarea lui.

— Aceasta este Amber. Mama mea.

Cele două se salutară. Amber primi o îmbrăţişare călduroasă. Henry ştiu că vor avea multe să-şi spună una alteia.

Alte personaje îşi făcură apariţia în pragul casei. Henry fu apucat într-o îmbrăţişare ca de urs de către tatăl său, care apoi o salută pe tânăra femeie cu mai multă blândeţe şi mult mai potolit, însă cu mare căldură. Ea îi zâmbi lui Henry, uşurată. Era parte din familie.

O femeie tânără făcu un pas înainte, secondată îndeaproape de un câine mare ce căută să-şi facă loc în cerc, fluturându-şi coada astfel încât i se scutura întreg trupul. Nu era nicio îndoială că animalul şi-l amintea pe Henry, astfel că chipul bărbatului primi un salut umed şi entuziast în timp ce se aplecă pentru a-şi saluta vechiul tovarăş.

O clipă mai târziu Henry se ridică şi se întoarse spre Christine. O cuprinse cu braţele şi o legănă încoace şi încolo, exprimându-şi în felul acesta grija şi preocuparea. Ea se agăţă de el şi începu să plângă. Henry împărtăşea din nou durerea altcuiva.

— Unde este copilul?

Întrebarea lui Elizabeth îi aduse pe toţi în prezent. Henry râse.

— Doarme buştean. Pe bancheta din spate.

— O, murmură Elizabeth, pe tonul unei bunici îngrijorate. Aduceţi-l pe sărmanul băieţel înăuntru, să-l punem în pat.

Henry aşternu un ultim sărut pe creştetul Christinei şi se întoarse ca să-l aducă pe Danny, având-o pe Amber alături.

Se întoarseră curând, Henry purtându-l în braţe pe micuţ şi Amber cărând geanta cu hainele pentru noapte.

— Mama, o să intre ţânţarii în casă, spuse Henry pe un ton vesel privindu-şi mama încă rămasă în pragul uşii deschise.

— Nu cred că vor vrea să intre, râse Wynn. Nu le place fumul. Christine a pregătit cina.

Încercarea lui de a relaxa atmosfera dădu rezultate şi toţi izbucniră în râs.

— Am glumit, explică în cele din urmă Wynn. Este o bucătăreasă grozavă. Ba chiar ţine minte cum se face o friptură de vânat.

Elizabeth era absorbită complet de băieţel.

— E frumos, şopti când, în cele din urmă, reuşi să-i vadă chipul somnoros. Henry sărută capul băiatului şi-i netezi părul, în timp ce Elizabeth îi scoase încălţările.

— Am pus un pat în camera din mijloc, îi explică Elizabeth lui Amber. Nădăjduiesc că nu te deranjează să împarţi camera cu el, draga mea.

— Deloc.

— Mă tem că locul e cam strâmt. Nu prea este loc…

— O să fie bine. Foarte bine.

Aşa era. Curat şi proaspăt şi aerisit, cu perdele dantelate la ferestre şi câte o cuvertură ţesută în casă pe amândouă paturile. Nu le luă prea mult timp pentru a-l aranja pe micuţ între cearşafurile confortabile din flanel.

În câteva minute se aflau cu toţii în camera de zi. În cămin nu era aprins focul – era o seară călduroasă – călduroasă nu doar din cauza vremii, ci şi a căldurii din inimile celor adunaţi acolo. Erau din nou împreună.

Henry nădăjduia din toată inima – deşi nu discutaseră asta – că familia lui îi va include curând pe cei doi membri. În timp ce privi în jurul său, în încăpere, la chipurile fericite, ascultându-i povestind încetişor, fu sigur că erau mai mult decât bine-veniţi. Nu se simţise niciodată mai fericit ca acum.

***

Următoarele câteva zile se dovediră a le oferi un bun prilej celor din familia Delaney de a-i cunoaşte mai bine pe Amber şi pe Danny. Şi nu era greu. Danny era catalizatorul ce-i aduna pe toţi laolaltă. Se amuzară copios de comicăriile lui, îi împărtăşiră aventurile şi se minunară din nou de darul special al copilăriei. Se plimbară, ieşiră la picnic, pe apă cu canoea, pescuiră, se jucară şi se hârjoniră cu Teeko. Avură parte de un timp relaxant, plin de amuzament, un timp ce se scurse însă mult prea repede.

Spre finalul scurtei vizite, când Henry fu sigur că Amber se simţea bine în tovărăşia lui Elizabeth, îşi puse deoparte câteva minute pentru sora sa.

— Mă duc cu Christine să vedem locul acela unde cresc căpşuni, unde obişnuiam să mergem împreună.

— Bună idee, spuse Elizabeth. Nu prea mai ai ce găsi acolo, poate doar câteva fructe, ici-colo.

Amber încuviinţă, dându-şi acordul. Henry discutase planul cu ea.

Cei doi nici măcar nu ajunseră la locul cu pricina. Îndată ce pierdură din vedere micul oraş, Christine se îndreptă spre un buştean mare, se aşeză pe el şi-şi puse găleata deoparte.

— Nu mai sunt căpşuni, spuse ea simplu. Putem la fel de bine să ne scutim de un drum.

Henry nu se împotrivi, ci se aşeză pe pământul acoperit cu frunze.

— Aş vrea să vorbim, spuse el direct.

Întotdeauna fuseseră deschişi unul faţă de celălalt.

— Şi eu am vrut să vorbim.

El smulse un fir de iarbă şi-şi vârî un capăt în gură, savurând gustul proaspăt.

— Vrei să-mi povesteşti?

Christine o făcu, istorisindu-i tot ce se putea spune despre perioada de curtare şi despărţire.

— Nu trebuie să-ţi spun că ai luat decizia corectă, spuse el când ea isprăvi, ştergându-şi lacrimile.

— Ştiu, recunoscu ea, dar n-a fost deloc uşor.

— Îţi va fi mai uşor, în timp. Vei trece peste asta, să ştii.

— Într-un fel, spuse Christine cu sinceritate, cred că deja am făcut-o… Oarecum. Acum mă pot ruga pentru el… Sincer. Pentru mântuirea lui. Pentru siguranţa lui. Am auzit că s-a înrolat. Asta mă înspăimântă. Tata este sigur că va izbucni războiul. Nu vorbeşte despre asta prea mult. Nu vrea s-o îngrijoreze pe mama.

Din nou povestea asta. Această negură prevestitoare de rele ce plana asupra ţării – asupra întregii lumi. Tot *ce s-ar întâmpla dacă* sau *când* ce făcea ca întreaga lume să-şi ţină răsuflarea.

Însă Christine continua să vorbească.

— Îmi este uşor să înţeleg de ce Boyd este aşa cum este. Însă… Însă ceea ce mă deranjează este propria-mi persoană.

— Tu?

— Cum am putut să fiu atât de neînţeleaptă? Unde au fost toate acele lecţii despre credinţă? Toate acele lucruri pe care le-am învăţat de la mama şi de la tata de-a lungul anilor? Ştiu ce spune Biblia. Cum am putut să rătăcesc atât de departe? Nu ştiu dacă voi mai putea avea încredere în mine vreodată.

Henry întinse mâna şi lovi uşurel cu palma pantoful cu care era încălţată şi care era aproape de capul lui – singura parte la care putea ajunge fără să se ridice.

— Sigur că poţi. Toate astea sunt acolo – îngropate adânc o vreme, dar sunt acolo. Nu i-ai lăsat să te convingă să te muţi în casa lor. Asta ar fi fost un dezastru. Şi ţi-ai dat seama la timp că nu te poţi căsători cu tipul ăsta. Slavă lui Dumnezeu pentru asta! Ai fi putut să trăieşti o viaţă întreagă… Abuzată fizic.

Simpla idee îl înfuria. Aruncă firul de iarbă cât mai departe cu putinţă.

— Lucrul care… Care mă deranjează cel mai tare este că mă rugam. Pe tot parcursul acestei relaţii… Eu m-am rugat, îi ceream lui Dumnezeu să mă călăuzească. Îi ceream să-mi arate… Şi totuşi, aproape că am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele.

— Crezi că Dumnezeu te-a abandonat? întrebă Henry încetişor.

— Nu. Nu… Nimic de felul acesta. Doar că… Eu L-am dat la o parte. Nu L-am ascultat când mi-a vorbit. Este înspăimântător.

Ea ezită, iar el se gândi la cuvintele ei.

— Când vrei cu adevărat ceva, continuă ea, poţi face în aşa fel încât voia lui Dumnezeu să se potrivească cu a ta. Am învăţat asta şi m-a pus pe gânduri. Dacă vrei cu adevărat voia lui Dumnezeu pentru viaţa ta, trebuie să faci mai mult decât doar să te rogi. Trebuie să asculţi răspunsul… Şi să împlineşti, chiar dacă este împotriva a ceea ce îţi doreşti.

Henry ascultă şi încuviinţă. Îi părea tare rău că fusese nevoită să treacă prin situaţii atât de dificile. Însă sora lui mai mică părea să fi învăţat una dintre cele mai importante lecţii ale vieţii.

— Şi acum… Încotro? o întrebă el.

Ea râse.

— Ei bine… Curând va trebui să mă angajez. Părinţii mi-au doftoricit cât au putut mai bine inima zdrobită… Dar nu pot rămâne aşa o viaţă întreagă.

— Unde vei merge?

— Am căutat puţin aici, dar nu se prea găseşte de lucru. Cred că mă voi întoarce în oraş.

— Ce-ar fi să vii cu mine? îi propuse Henry. Sunt sigur că vei găsi ceva… Şi ai fi aproape de cineva din familie.

La început ea se lumină la chip, iar el crezu că o să fie de acord. Apoi, însă, ea clătină încet din cap.

— Nu cred că acum ar fi momentul potrivit.

— Nu trebuie să te grăbeşti. Ai putea locui cu mine şi să cauţi cu răgaz…

— Nu m-am gândit la mine.

— Atunci la cine?

— La tine şi la Amber.

— Dar asta n-ar…

— Ba da. Ai o relaţie minunată, Henry. Mă rog ca într-o zi să am parte şi eu de aşa ceva cu… Cineva. Este o fată minunată. Deja o iubesc. Însă nu este cazul să incomodez cumva – să iau din timpul şi atenţia ta. Este destul că există un copil asupra căruia trebuie să-ţi concentrezi atenţia.

La început fu gata s-o contrazică, însă în timp ce Christineâşi explica poziţia, el îşi dădu seama că vorbise cu înţelepciune.

Era recunoscător pentru lipsa ei de egoism. Pentru maturitatea şi perspicacitatea ei. Se ridică în picioare şi o înghionti jucăuş, aşa cum obişnuia s-o facă în trecut.

— Pentru o copilă… Nu eşti chiar atât de prostuţă. Cred că te vei descurca.

Îşi zâmbiră cu afecţiune. Era timpul să pună mâna pe găleata goală şi să se întoarcă acasă.

***

Mai aveau de petrecut o singură zi împreună ca familie. Timpul zburase mult prea repede. După părerea lui Danny, ar fi trebuit să rămână cu toţii acolo.

— De ce nu putem locui aici? o întrebă pe Elizabeth cu o privire serioasă.

Ea îl îmbrăţişă şi-i spuse că bunicii lui erau nerăbdători să-l vadă, însă în inima ei, îşi dorea atât de mult să-l păstreze aproape. Ei bine, îi spusese „bunica Beth” – asta la sugestia ei – şi era sigură că nu va trece

mult şi…

— N-ar fi minunat dacă ai deveni bunic? îl întrebă pe Wynn în timp ce se pregăteau de culcare.

Probabil că acesta îşi dădu seama încotro se îndreptau gândurile ei.

— E un băieţel pe cinste, răspunse chicotind uşor.

— Şi ea e o scumpă, nu-i aşa?

Ştia că nu trebuie să dea vreo explicaţie.

— E foarte scumpă.

— Mă bucur atât de mult pentru ei.

— Nu crezi că te cam grăbeşti?

— Nu cred. O văd în ochii lor.

— Aşa cum ai văzut şi în ochii mei când m-am îndrăgostit de tine? o tachină el.

— Ai aş! Tu ţi-ai ascuns atât de bine că nu mi-aş fi dat niciodată seama, răspunse ea prefăcându-se indignată.

El o trase în braţele lui.

— Acum vezi?

Ea îl privi şi încuviinţă, ochii umezindu-i-se dintr-odată.

— Acum văd.

— Asta contează, spuse el, şi o sărută pe nas.

***

În ultima lor seară împreună, Henry şi Amber porniră să se plimbe, vegheaţi de stelele cerului de iunie. Nu se plimbaseră foarte mult seara, din cauza agresivităţii ţânţarilor, însă acum, după ce Danny fusese pus la culcare, Henry îndrăzni s-o invite, iar Amber se grăbi să răspundă.

Păşiră alături, bucurându-se de tovărăşia şi apropierea celuilalt şi de liniştea serii. Întunericul din ce în ce mai dens îi învălui ca într-o mantie, apropiindu-i parcă şi mai mult în minte şi suflet.

— Când eram copil, întotdeauna ascultam urletul lupilor la ceasul acesta din noapte, spuse Henry dus pe gânduri.

— Îmi amintesc şi eu de lupi. N-am ajuns să mă obişnuiesc niciodată cu acel sunet.

— Tata m-a învăţat să-i îndrăgesc. Aveam impresia că-i cunoşteam.

— Pe unul dintre ei? îl tachină ea.

Degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei.

— Acum am senzaţia că mi-ar plăcea să fiu capul propriei mele haite.

— De lupi? întrebă ea, întorcându-i gluma.

— Nu… Nu de lupi.

Râseră amândoi.

El se opri şi se întoarse spre ea, trăgând-o în braţele lui.

— O haită de oameni, şopti el. Mi-a fost greu să am răbdare, îmi pare că au trecut ani în şir de aşteptare şi rugăciune. Însă acum… Să îndrăznesc să sper?

Ea răspunse, cu faţa aşezată pe pieptul lui.

— Nu ştiu. Trebuie să fiu întrebată.

— Cred că aş putea face asta.

El îi ridică bărbia şi lumina lunii se reflectă în privirea ei.

— Te iubesc, Amber. Pe tine şi pe acea minunăţie de băieţel al tău. Aş fi atât de mândru să te am de soţie. Eşti de acord?

— Voi fi bucuroasă să mă alătur „haitei” tale, şopti ea.

Deasupra lor luna păru a le face cu ochiul. Briza uşoară ce se strecura printre plopi îi făcu să freamăte. Henry simţea toate astea, însă parcă nu era conştient de nimic – cu excepţia cântecului din inimă şi a femeii din braţe.

Amber nu plângea.

Îşi dorea să alerge înapoi şi să trâmbiţeze vestea cea bună. Şi chiar asta va face. Îndată. Avea sentimentul că nimeni nu va fi surprins. Însă mai întâi îşi dorea să

zăbovească – să savureze această clipă memorabilă de fericire. Ea spusese „da” şi inima lui începuse să cânte. Undeva deasupra, dincolo de lună şi stele, parcă zărea zâmbetul blând şi aprobator al Tatălui. Inima lui îndreptă într-acolo o rugăciune sinceră, de mulţumire, într-adevăr, Dumnezeu era bun.

Căminul mult visat, de Lynn Austin *Dorie*, *fata pe care nu o iubea nimeni*, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin *Fugi*, *băiete*, *fugi*!, de Nicky Cruz *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Locul femeii*, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omid ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie şi prejudecată*, de Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focid topitondu-i*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4

volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke:

Chemarea inimii, vol. 1 *Venirea primăverii*, vol. 2 *La ivirea zorilor*, vol. 3 *Când reînvie speranţa*, vol. 4

În curs de apariţie

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke: *în aşteptarea zilei de mâine*, vol. 6 Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)